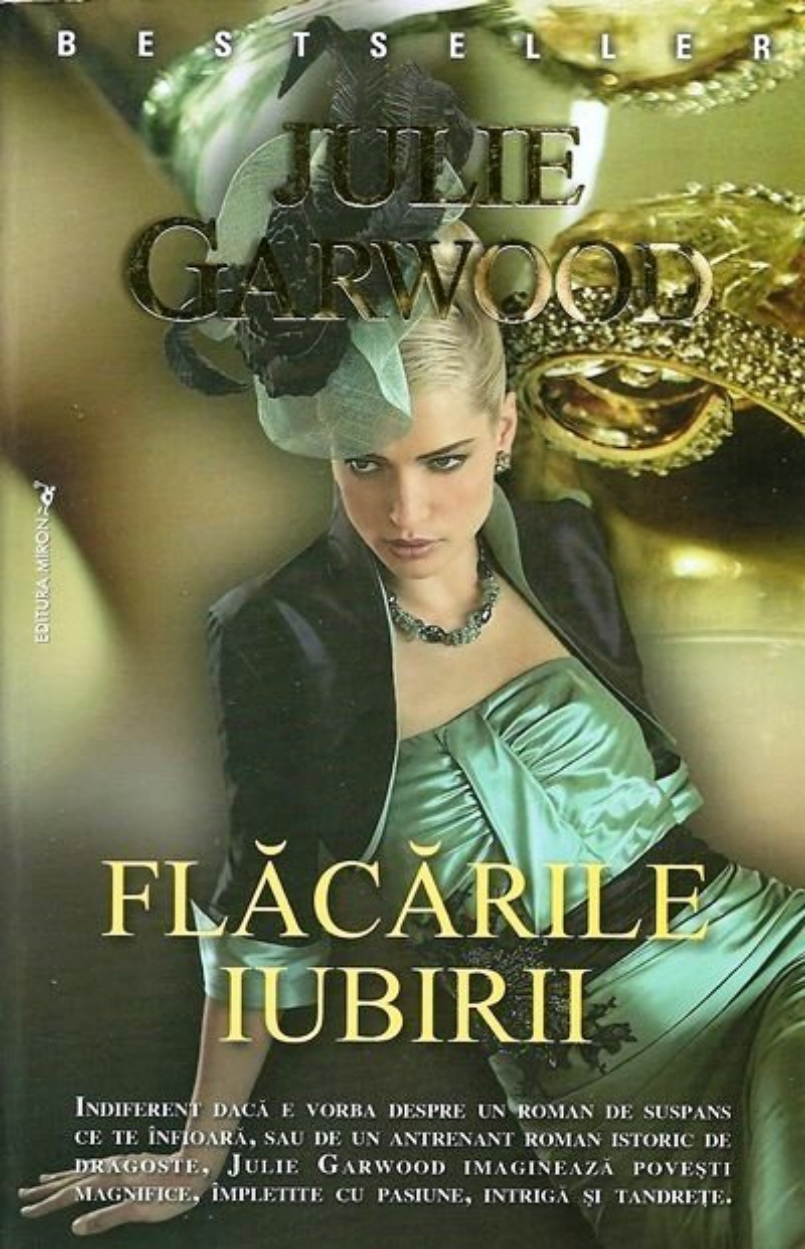
BESTSELLER
JULIE GARWOOD
EDITURA MIRON
FLĂCĂRILE IUBIRII
INDIFERENT DACĂ E VORBA DESPRE UN ROMAN DE SUSPANS CE TE ÎNFIOARĂ, SAU DE UN ANTRENANT ROMAN ISTORIC DE DRAGOSTE, JULIE GARWOOD IMAGINEAZĂ POVEȘTI MAGNIFICE, ÎMPLETITE CU PASIUNE, INTRIGĂ ȘI TANDREȚE.

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
OF FIRE AND ICE
JULIE
GARWOOD
SIZZLE
A NOVEL

Traducere:
Lucia Ostafi-Iliescu

1.

I-au spus erou, deşi nu-şi făcuse decît datoria. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, să fie al naibii dacă nu l-au pus chiar să vorbească despre asta.

Agentul special Samuel Wellington Kincaid fu ovaţionat în picioare, cînd îşi termină prelegerea. Făcu un mic semn din cap încercînd să părăsească podiumul şi sala de conferinţe, dar a fost oprit de alt agent FBI, care insistă ca, imediat ce uralele şi aplauzele se vor fi potolit, Sam să răspundă la întrebări.

Ştiind că trebuia să coopereze, dădu din nou din cap şi aşteptă ca auditoriul, format din cadeţi şi viitori agenţi FBI, să se liniştească. Ca marea majoritate a oamenilor, lui Sam nu-i plăcea să ţină conferinţe, mai ales despre munca lui din serviciul de culegere de informaţii, dar acesta era un seminar de perfecţionare, şi din partea lui un act de bunăvoinţă, aşa că superiorii i-au ordonat să vorbească despre rolul pe care l-a avut în celebra captură a binecunoscutului Edward

Chester, un dificil radicalist alb şi unul dintre cei mai şireţi criminali ai ultimilor ani.

În ciuda opoziţiei sale, Sam a fost programat să conducă cinci seminarii de acest fel, de-a lungul şi de-a latul ţării. Deja îl ţinuse pe primul, în Washington D.C., iar acum se afla la al doilea, în Chicago. Săptămîna cealaltă urma să zboare la Seattle, pentru al treilea şi apoi mai departe, la Los Angeles. Popasul final va fi la baza navală de la San Diego, unde li se va adresa cadeţilor SEAL. În sinea lui, ofta la gîndul a încă trei apariţii în faţa unei audienţe iscoditoare, care nu voia altceva decît amănunte senzaţionale despre captură.

Auditoriul de acum însă, a mai vrut să audă şi cum, în timp ce ajuta la rezolvarea altui caz, Sam i-a salvat viaţa lui Alec Buchanan, un agent FBI local. Incidentul se petrecuse cu şase săptămîni în urmă şi de atunci au circulat cîteva versiuni. Agentul Buchanan era sub îngrijire medicală, aşa că de la el nu s-a putut scoate nici o informaţie. Înainte ca Sam să fie prezentat celor din sală, a fost atenţionat asupra curiozităţii lor şi a întrebărilor cărora va trebui să le facă faţă. Era adevărat că agentul Kincaid a intrat într-o casă gata să facă explozie, pentru a-l salva pe Buchanan? Cîţi pistolari se aflau în casă, cînd a intrat el? L-a cărat afară pe Buchanan, cu numai cîteva secunde înainte de explozie?

Ce s-a întîmplat era o problemă de notorietate publică. Sam continua să nu dorească să intre în de-

talii, dar acum că se afla pe podium, a fost încolțit de un grup care voia amănuntele cele mai sîngeroase.

Totuși, prima întrebare la care Sam a trebuit să răspundă nu a avut nimic de a face cu cazul Chester sau cu Alec Buchanan. Era aceeași care i se punea aproape de fiecare dată, cînd era prezentat mulțimii:

— Agent Kincaid, nu pot să nu-ți observ accentul. E... scoțian? întrebă o cadetă.

— Da, așa e. Sam era obișnuit cu curiozitatea oamenilor în legătură cu originea lui, așa că răspunsul a fost politicos dar scurt.

— Cum e posibil?

El zîmbi.

— Sînt din Scoția, probabil că de aceea am accentul acesta. Cadeta roși. Nedorind să o pună într-o situație stînjenitoare, Sam continuă: ceea ce vrei realmente să știi este cum cineva din Scoția poate deveni agent FBI, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Am dublă cetățenie, explică el. M-am născut în Statele Unite, dar am crescut în ținutul Highlands din Scoția. Am urmat studiile preliminare la *Princeton*, apoi la *Oxford* și după aceea m-am mutat la Washington, pentru a-mi lua licența în avocatură. Am început să colaborez cu FBI, doar după ce am trecut de barou.

Sam evită să dezvăluie mai multe despre viața lui personală, așa că îi dădu cuvîntul altui cadet a cărui

mînă se ridicase şi în următoarele douăzeci de minute a fost bombardat cu întrebări.

Spre finalul prelegerii, agentul Alec Buchanan şi partenerul lui din FBI, Jack MacAlister se strecurară în sală şi se aşezară lîngă uşa din spate a sălii. Alec, încă recuperîndu-se de la rana din spate, îşi schimbă poziţia, ca să stea mai confortabil. Agentul federal nu-l văzuse pe Sam de cîteva săptămîni, dar în timpul petrecut cu el la Washington, îi devenise bun prieten.

Jack se aplecă spre Alec şi îi şopti:

— Pur şi simplu urăşte să facă asta, nu-i aşa?

Alec zîmbi.

— Da, aşa e.

— Ar trebui să-i facem ceva necazuri.

— La ce te gîndeşti?

— Aş putea să ridic mîna şi să-i pun cîteva întrebări în legătură cu viaţa lui sexuală.

Alec rîse. O femeie din faţa lor se întoarse să-i atenţioneze, dar îşi schimbă atitudinea cînd văzu cine sînt. În loc de asta, le zîmbi.

Jack coborî din nou vocea.

— Cît timp stă Sam la Chicago? Am uitat să-l întreb cînd va trebui să-l duc la aeroport.

— Două nopţi. Stă cu Regan şi cu mine, dar a trebuit să-i promit că soţia mea nu-i va mai plînge pe umăr.

Dînd înţelegător din cap, Jack comentă:

— E o plîngăcioasă.

— Cred că şi logodnica ta a vărsat cîteva lacrimi la spital.

— Adevărat, admise el. Sam ni se va alătura la partida de poker de mîine seară?

— Acesta e planul.

— Ştie să joace?

— Sper că nu.

— Omule, ascultă-l pe scoţianul ăsta. Se simte pur şi simplu mizerabil acolo. Să nu-l salvăm?

Alec îl privi o secundă pe Sam, care se întorcea dinspre un student spre altul şi răspunse:

— Nu.

Cei doi agenţi se distrau de minune văzînd cît de încolţit era Sam, aflat în centrul atenţiei. Deşi părea calm, era clar că era nervos, deoarece accentul lui scoţian devenea din ce în ce mai puternic, cu fiecare propoziţie rostită. Alec observase de asemenea că, în timpul prelegerii, Sam nu folosise niciodată cuvîntul „eu" cînd îşi descria realizările . Era modest, se punea singur în umbră şi asta impresiona. Aşa cum Alec a descoperit din primul moment, Sam putea să fie şi dur ca oţelul şi lipsit de sentimente ca o maşinărie, atunci cînd era necesar.

Sam era un agent experimentat, specialist în culegerea de informaţii şi se achita perfect de misiuni, dar măiestria lui reală era talentul la limbi străine. Pentru a spune adevărul, singurele limbi pe care nu le stăpînea erau cele cu care nu luase contact. Aşa cum îi explicase cadetei curioasă din cauza accen-

tului său, cea mai mare parte a copilăriei şi-o petrecuse în Scoţia. Ceea ce nu menţionase, era faptul că, în calitate de fiu de diplomaţi de carieră, locuise sau călătorise în aproape toate ţările din lume. Şi îşi însuşise cu uşurinţă limbile lor.

Competenţa lui lingvistică i-a salvat viaţa lui Alec Buchanan.

Biroul din Chicago îi trimisese pe Alec şi pe Jack la Washington, ca să verifice un indiciu despre un traficant de arme suspect. Un informator mărunt era pregătit să le dea numele oamenilor care, pentru o sumă oarecare, puteau să-i ajute. În timp ce Jack se dusese să culeagă informaţiile de bază de la cîţiva oameni, Alec plănuise să ia legătura cu informatorul, pentru a-i cîştiga încrederea. Nu exista nici o garanţie că va ieşi ceva din această întîlnire, dar biroul de la Washington insistase să-l doteze cu echipament de ascultare, ca să înregistreze conversaţia. Şi pentru că informatoul vorbea prea puţină engleză, au considerat că ar fi prudent să aibă la îndemînă şi un translator.

Ceea ce s-a presupus că va fi o întîlnire scurtă se transformase într-un coşmar.

În acest timp, Sam Kincaid se întîmpla să fie la sediul din Washington terminînd un raport despre un caz la care lucrase. Tocmai citea ultima pagină pe ecranul computerului, cînd directorul îl chemă în biroul lui şi îi ceru un serviciu. Un agent din Chicago se afla în oraş, ca să îi pună întrebări unui posibil infor-

mator, i-a explicat directorul, dar translatorul, care se afla într-o furgonetă la un bloc depărtare de casa unde avea loc întîlnirea, avea dificultăţi.

Directorul i-a dat lui Sam dosarul şi i-a spus:

— Astea sînt toate informaţiile pe care le avem în cazul acesta, inclusiv fotografiile. Sam îl răsfoi rapid şi i-l restitui. Casa e într-adevăr izolată, adăugă directorul. Dar nu va dura mult. S-ar putea ca totul să fie gata, înainte să ajungi tu acolo.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Sam stătea în dubiţa de interceptare, împreună cu şoferul, agentului Tom Murphy şi translatorul, Evan Bradshaw. Sam îi aruncă o privire tînărului năuc de la pupitrul de ascultare şi îşi dădu seama pe loc de situaţie: un ageamiu. Evan îi trecu căştile lui Sam şi se dădu la o parte, oferindu-i scaunul.

—Vorbesc de aproximativ o oră.

Sam îşi puse căştile şi ascultă un minut, apoi se întoarse şi descoperi că Evan

tocmai deschidea uşa dubiţei ca să plece.

— Hei.... îl strigă el.

—Da?

— Dar vorbesc englezeşte, sublinie încercînd să nu pară exasperat.

— Ştiu, ştiu, răspunse acesta. Însă din cînd în cînd, tipul spune cîte o frază sau două într-un dialect pe care nu l-am auzit niciodată. Nu pot să-i dau de capăt. Coborî din dubiţă şi înainte de a închide uşa adăugă: cred că agentul Buchanan ar trebui să bage un glonţ

în el. Sper că tu poţi înţelege ce vorbesc oamenii ăia. Noroc!

Rămăseseră doar Murphy şi cu Sam. Timp de cîteva minute Sam ascultă conversaţia, care continua în engleză. Deodată auzi doi oameni pătrunzînd în casă şi începînd să zbiere ordine în altă limbă. Sam înţelese fiecare cuvînt, dar avu nevoie să asculte mai mult, ca să afle că plănuiau să-i ucidă, atît pe informator cît şi pe Alec, aruncînd casa în aer. Încărcătura era deja pusă.

— Există o bombă în casă! Anunţă şi rămîi în furgonetă, strigă el în timp ce smulse uşa deschizînd-o. Aterizâ pe pămînt şi o luă la goană, scoţîndu-şi Glock-ul din toc. Sări un gard şi traversă în fugă curtea. La pocnetul unui foc de revolver accelerâ şi, folosindu-şi braţul pentru a-şi proteja ochii, sparse un geam dintr-o nişă cu fereastră.

Pătrunse înăuntru şi înregistră imediat scena. Informatorul, cu sîngele şiroindu-i dintr-o rană de glonţ în cap, era ghemuit pe podea. Agentul Buchanan era căzut pe un scaun, cu cămaşa albă acoperită de sînge. Un pistolar ce alerga spre uşa din faţă se răsuci surprins cînd Sam sparse fereastra. Celălalt pistolar stătea în spatele scaunului lui Buchanan. Ridică revolverul spre ceafa acestuia şi zbieră:

— Dacă.....

A fost ultimul lui cuvînt. Sam trase. Glonţul îi pătrunse omului între ochi. Sam se răsuci spre stînga şi trase de mai multe ori în direcţia celui de al doilea

pistolar, forţîndu-l să se arunce la pămînt ca să se adăpostească. Furios, omul se rostogoli, apoi sări în picioare. Sam îl împuşcă exact cînd ridica pistolul.

Fără să piardă o secundă, Sam se îndreptă spre Alec Buchanan, care zăcea inconştient, îl ridică pe umăr şi-l cără afară din casă. Reuşi să-l ducă vizavi pe stradă, în spatele unui stejar uriaş, cînd casa făcu explozie. Forţa acesteia a fost atît de mare, încît trunchiul copacului se cutremură. Peste ei plouară rămăşiţe aprinse.

Cîteva secunde mai tîrziu, dubiţa scrîşni oprindu-se lîngă ei şi Murphy sări să ajute să-l urce pe Alec. În timp ce Sam presa rana acestuia pentru a opri sîngele, Murphy băgă dubiţa în viteză şi se depărtă de foc, oprindu-se în capătul străzii ca să cheme ambulanţa.

Sirenele se auziră în noapte şi după cîteva minute doi medici îl transferară pe Alec în ambulanţă. Fusese înjunghiat în spate, exact deasupra rinichiului drept. Acţionară rapid şi-l stabilizară. Sam merse la spital împreună cu ei şi, deşi acesta se afla doar la cîţiva kilometri depărtare, părea că durează o veşnicie pînă au ajuns acolo.

— Cum e? întrebă Sam, în timp ce se aflau pe drum.

— E stabil, răspunse doctoriţa, dar a pierdut mult sînge. Îl privi pe Sam şi adăugă: se pare că cea mai mare parte se află pe tine.

Sam se lăsă pe spate. Adrenalina încă îi alerga prin vene şi îl era dificil să stea liniştit. Putea să simtă umezeala lipicioasă a sîngelui de pe cămaşă.

În timp ce celălalt medic îi aranja perfuzia lui Alec în venă, observă că picura sînge din braţul lui Sam. Se îndreptă spre el şi îi ridică mîneca, descoperind cioburi de sticlă înfipte în piele.

—Va trebui să-ţi fie scoase şi să fii cusut.

Fără să-i pese, Sam îşi trase mîneca în jos. Văzuse luminile şi firma de la intrarea de urgenţă şi se simţi uşurat.

În timp ce Alec era dus în blocul operator, cîteva minute mai tîrziu, Sam îşi sună superiorul, agentul special de serviciu Coleman şi îi spuse ce s-a întîmplat. Coleman auzise deja unele amănunte de la agentul Murphy şi sunase la FBI Chicago, pentru a-l informa pe şeful lui Alec, agentul special Margaret Pittman. Ea era aceea care urma să dea telefoanele neplăcute soţiei şi familiei lui Alec.

—Voi ajunge la spital în curînd, zise Coleman. Partenerul lui Buchanan, agentul MacAlister, a fost deja localizat şi e şi el în drum spre spital.

Sam întrerupse legătura, apoi intră în sala de urgenţe. Era o noapte surprinzător de liniştită la centrul de urgenţe al oraşului Washington. A trebuit să aştepte doar o oră pentru ca unul dintre medicii de gardă să se uite la braţul lui. După ce rănile i-au fost cusute şi a fost pansat, se îndreptă spre sala de aşteptare de la chirurgie.

Sam nu-l întîlnise niciodată pe Alec Buchanan înainte, dar nu intenţiona să părăsească spitalul, pînă cînd nu era convins că agentul va supravieţui.

Cînd Sam ieşi din lift la etajul chirurgiei, Coleman se afla în faţa lui. Recunoscu de asemenea mai mulţi agenţi în sala de aşteptare. Coleman i-a făcut semn să meargă împreună în fundul coridorului, ca să discute în linişte, şi Sam i-a explicat tot ce se întîmplase, din momentul în care se urcase în dubiţă.

Chirurgul aproape se ciocni de ei, cînd dădu colţul, în drum spre sala de aşteptare. Ridică din sprîncene văzînd cămaşa lui Sam îmbibată de sînge.

—Tu ai fost cu agentul Buchanan?

— Da, răspunse Sam.

Chirurgul dădu din cap

— Agentul Buchanan a trecut cu bine prin operaţie şi mă aştept să-şi revină pe deplin. După cîteva cuvinte, privind la mîna pansată şi gîndindu-se la ceea ce putea să-l aştepte pe Alec în următoarele săptămîni, chirurugul le strînse mîinile şi plecă.

Cu adrenalina de mult dispărută, Sam se simţi brusc epuizat. Considerînd că nu mai era nevoie de el la spital, se îndreptă spre scări. Agentul Murphy îl întîlni la intrarea în sala de urgenţe. Se îndreptă spre Sam şi îl bătu pe umăr.

— Minunată treabă, domnule, comentă el, apoi se oferi să-l conducă acasă cu maşina.

În secunda în care uşa apartamentului se închise în urma lui, Sam aruncă de pe el îmbrăcămintea şi se

băgă sub duş. Urmînd indicaţiile medicului, evită să-şi ude bandajul ţinîndu-şi braţul în afara şuvoiului de apă, în timp ce-şi spăla de pe el sîngele şi murdăria zilei. Cîteva minute mai tîrziu era întins pe sofa şi adormi, în ciuda zgomotului produs de veştile BBC de la televizor.

Nu se trezi pînă a doua zi dimineaţa la ora şapte. Primul lui gînd fu să sune la spital, ca să afle care e situaţia lui Alec. Ştia că erau destul de obişnuite complicaţiile post-operatorii şi voia să se asigure că Alec trăieşte. Cînd i se spuse că pacientul e în stare bună, scoase un suspin de uşurare.

Sam nu ştia nimic despre Alec Buchanan, dar se simţea legat profesional de el şi se considera dator să-i supraveghieze evoluţia. Plănui să se oprească la spital în după-amiaza aceea, ca să-l vadă şi să se asigure că e în afara oricărui pericol.

În mod cert, nu avea intenţia să stea prea mult.

Dar agentul Jack MacAlister era de altă părere.

Sam tocmai reuşise să-şi ia pe el o pereche de jeanşi vechi şi un tricou bleumarin, cînd auzi pe cineva bătînd la uşă. Pistolul îi era deja prins la centură şi desfăcu tocul, în caz că omul care solicita să-i deschidă uşa era cineva nedorit.

Vizitatorul se dovedi a fi partenerul lui Buchanan, agentul MacAlister şi prima impresie a lui Sam a fost că *era* întradevăr cineva nedorit.

Imediat ce Sam deschise uşa, MacAlister îi întinse o cafea Starbucks şi un pateu cu ananas.

— Hai să mergem!

Cei doi oameni erau de aceeaşi înălţime şi se priveau ochi în ochi. Sam se dădu înapoi, astfel ca MacAlister să poată intra înăuntru. După pistolul de provenienţă FBI pe care-l purta, Sam ştia că e agent.

— În regulă. Cine eşti şi unde să mergem?

— Sînt Jack MacAlister.

— Partenerul lui Buchanan!

— Chiar aşa. Poţi să-mi spui Jack şi mergem la spital. Alec vrea să te vadă.

—Vorbeşte?

Jack dădu din cap.

— Nu numai că vorbeşte, dar se plînge — semn sigur că se face bine. Ar fi mai bine să ne grăbim. Soţia lui Alec, Regan, a sosit cu avionul noaptea trecută, dar restul familiei e pe cale să ajungă la spital oricînd de acum înainte, şi dacă nu reuşeşti să intri şi să ieşi înainte de sosirea lor, nu vei mai putea pleca de acolo o săptămînă. Sam zîmbi. Nu glumesc, continuă Jack. Alec are o familie mare şi cea mai mare parte dintre ei sînt pe drum încoace. Intenţionezi să mănînci pateul ăla?

Sam aruncă prăjitura, apoi îşi luă ochelarii de soare şi cheile şi-l urmă pe uşă afară.

Alec se afla într-o rezervă şi din fericire era singur. Stătea în pat cu telecomanda televizorului în mînă. Arăta rău, ca şi cum nişte vampiri se ospătaseră din el, dar ochii îi erau plini de viaţă.

— Ai nevoie de ceva companie? întrebă Jack cînd intrară. Încercă să-l împingă pe

Sam în faţa lui, dar acesta nu se mişcă. Îi aruncă lui Jack o privire neîncrezătoare. Se sprijini de pervazul ferestrei şi îşi încrucişă braţele pe piept. Apoi făcu semn spre pefuzie. Îţi iei micul dejun?

Sam se apropie de pat.

— Cum te simţi?

— Ca şi cum aş fi fost înjunghiat în spate. Eşti Sam Kincaid, nu-i aşa?

—Da

— Mulţumesc că m-ai scos din casa aia.

— Nici o problemă.

Alec îl chestionă dacă n-ar avea nimic împotrivă să răspundă la cîteva întrebări în legătură cu ceea ce toată lumea numea acum „întîmplarea". Totuşi, Jack fu cel care puse cele mai multe întrebări. După aproximativ o jumătate de oră, Sam văzu că Alec pălise.

— Ai nevoie de somn. Am să vin mai tîrziu, rosti Sam. Ieşiră pe hol. E bine să ştiu că o să fie în regulă, reluă el. Din ceea ce am auzit de la ceilalţi agenţi, e bun în meserie.

— Cel mai bun, răspunse Jack, dar nu-i spune că am zis eu asta. N-aş mai avea trai cu el.

Trei bărbaţi care semănau cu Alec Buchanan se îndreptau spre ei. Toţi, observă Sam, purtau armă. Un tip distins şi mai în vîrstă îi urma. Îşi ţinea braţul pe umerii unei tinere frumoase.

Jack chicoti.

— Eşti pe cale să întîlneşti nişte Buchanani. Au un fel de a te face să te simţi făcînd parte din familie. Şi trebuie să te atenţionez.... Odată ce ai intrat, nu mai e cale de ieşire.

Nu exagera.

În următoarele cîteva săptămîni, Sam ajunse să cunoască foarte bine familia, şi Alec şi cu Jack deveniră cei mai buni prieteni ai lui. Şi prietenii se presupune că se ajută unul pe altul la nevoie, nu-i aşa? Ca astăzi.

Încă pe podium, Sam îi descoperi pe cei doi agenţi din fundul amfiteatului. Le aruncă o privire gen „plecaţi de aici". Dar ei nu se conformară. Ori nu-şi dădeau seama de chinul lui, ori îi distra cît de stînjenit era, dar se prefăceau că nu i-au observa semnele. El optă pentru cea de a doua alternativă şi se hotărî să le-o plătească.

— Îl văd pe Alec Buchanan aici, alături de noi, anunţă el mulţimea. Poate că am putea să-l chemăm sus, să ne spună cîteva cuvinte.

La asta, toată sala izbucni în aplauze şi se întoarse spre Alec.

Acesta păru de-a dreptul şocat şi Sam răspunse la expresia lui speriată cu un semn rapid şi un zîmbet de satisfacţie. Băgîndu-şi mîinile în buzunare, fluieră o melodie veselă în timp ce părăsea podiumul şi ieşea tacticos din sală.

2

Iar a furat bunica apă sfinţită.

Lyra Prescott nu trebuia să ghicească de ce a sunat-o părintele Henry. Imediat ce descoperi identitatea apelantului, ştiu că era ceva în legătură cu iubita ei bunică, femeia care practic o crescuse.

Ţinea telefonul în mînă. Îi anulase soneria, dar cînd privi în jos, văzu numele şi numărul. Chiar dacă ar fi vrut să vorbească cu preotul — ceea ce nu era cazul — nu putea totuşi să răspundă la telefon, chiar în această clipă. Se afla în sala de cursuri încercînd să fie atentă, în timp ce profesorul Mahler distribuia subiectele pentru filmele documentare pe care studenţii trebuiau să le realizeze. Totodată, îşi exprima părerile lui cinice despre locuitorii oraşului Los Angeles.

Mahler, un bărbat arătos în jur de patruzeci de ani, era un profesor renumit, care publicase nenumărate cărţi despre realizarea de filme documentare şi care cîştigase un premiu pentru expozeul lui privind o cunoscută familie din lumea interlopă — un fapt pe care îi plăcea să-l menţioneze aproape la fiecare

prelegere pe care o ţinea. De asemenea, era şi un activist de stînga, cu proiecte şi opinii exagerate. Avea reputaţia de a fi arogant şi dificil şi se bîrfea că acestea au fost motivele pentru care îl părăsise soţia.

Lyra ar fi vrut să-l compătimească, dacă n-ar fi fost aşa de încrezut. Şi nu putea să fie de acord cu ceea ce spunea. Invariabil profesorul făcea declaraţii sforăitoare.

— Nimănui din această comunitate nu-i pasă de ceea ce posedă. Cînd oamenii se plictisesc de ceva, îl aruncă. Aţi văzut imaginile gropilor de gunoi de pe aici? Dezgustător! bombăni el. Sper că cineva dintre voi o să aleagă această temă pentru documentarul lui.

— O iau eu, se ridică o mînă.

Mahler aprobă din cap şi îşi turnă apă din sticla de plastic pusă permanent la dispoziţia lui — ceea ce Lyra consideră că e o făţărnicie — şi luă o gură înainte de a-şi continua peroraţia.

— În loc să-şi repare bicicleta sau maşina, cumpără una nouă. Şi nu e vorba doar de ceea ce au, adăugă el făcîndu-le semn cu un deget. Distrug case şi apoi la abandonează.

— De cîte ori doriţi să luăm legătura cu dumneavoastră, în timp ce lucrăm la documentar? întrebă un student.

— Niciodată, răspunse el. N-am intenţia să vă răsfăţ. Mai mulţi membri ai grupei se priviră unii pe alţii. Unii păreau gata să rîdă. Oare cînd îi răsfăţase

vreodată Mahler? Nu vreau să văd ce aţi făcut, adăugă el, pînă cînd treaba nu e aproape gata şi nu vreau să aud de nici o problemă. Vreau să văd filmele, cînd sînt aproape terminate şi aş dori să mă surprindeţi, şi — îndrăznesc să-mi imaginez? — să mă uluiţi. Da, aţi auzit bine. Să mă uluiţi. Acum, cine vrea să ia tema privind falimentarea coruptă a industriei?

Se mai ridică o mînă.

— În regulă, Peter, zise Mahler. Să îţi scrii tema şi numele pe foaia semnată de pe biroul meu. Şi tu, Phillip, îi spuse el studentului care luase gropile de gunoi. Profesorul făcu un semn spre biroul din spatele lui. Era legat de sala de cursuri printr-o uşă, pe care el o ţinea larg deschisă de fiecare dată. Fără să se oprească din mers, continuă: şi mollurile. Nu neglijaţi structurile acestea. Continuă să construiască altele şi altele, lăsînd goale spaţiile vechi, pînă cînd cineva vine şi le dărîmă sau le dă foc.

— Iau eu mollurile, strigă alt student.

Profesorul acceptă şi dădu unele sugestii, cum să fie atacate proiectele.

Lyra nu le dădea atenţie instrucţiunilor lui. Prin uşa deschisă se uita la afişul colorat, ce atîrna pe peretele din spatele biroului profesorului. Cuvintele de pe afiş indicau: *„Parcul Paraiso. Primul Festival Anual."* Se vedea un peisaj adorabil, care fusese surprins bine şi frumos. Alături de acest afiş mai era unul, reprezentînd fotografia înfiorătoare alb-negru a unor unităţi industriale afumate. Pe acest afiş nu exista nici o in-

scripţie şi nu-şi dădea seama unde fusese luată imaginea respectivă. Ce contrast între cele două subiecte, se gîndi ea. Prefera să se uite la culorile bogate ale parcului Paraiso.

Ridică mîna.

— Da, Lyra? rosti profesorul Mahler.

— Ce spuneţi de parcurile din zonă? Mi-ar plăcea să tratez acest subiect.

— Excelent, răspunse el. Ştii că cele mai multe parcuri sînt abandonate de zeci de ani?

Îi trecu prin minte că remarca e ridicolă, dar nu voia să-l contrazică, aşa că nu mai spuse nimic. Toată lumea de lá cursuri învăţase să nu-l contrazică, încă de la începutul semestrului. Iniţial, mai mulţi studenţi încercaseră să se opună comentariilor lui şi de fiecare dată cînd îşi explicau poziţia, profesorul îşi mîngîiase bărbia pretinzînd că ascultă şi rostea „Hmmm, hmmm", ca apoi să declare că studenţii greşesc cu desăvîrşire. Nu-i uita niciodată pe cei care-l contraziceau şi de obicei îi răsplătea, dîndu-le sarcini oribile. Lyra era prea aproape de absolvire, ca să-i provoce latura negativă.

— Nu, profesore, nu am ştiut asta. *Pentru că nu e adevărat*, adăugă ea în gînd.

— Dotările sînt distruse. Chiar şi lanţurile ce susţin leagănele au dispărut, sau au ruginit şi mesele de picnic au fost sfărîmate. Le-au invadat vandalii şi bandele şi au pus stăpînire pe ele.

Lyra era hotărîtă să-i dovedească că greşeşte. Aşa că alese să facă un documentar despre frumosul parc Paraiso.

Două săptămîni mai tîrziu regreta profund alegerea.

Era o după-amiază neobişnuit de fierbinte şi umedă în Los Angeles şi Lyra era cufundată pînă la genunchi în gunoiul ce duhnea pînă la cer. Tocmai îşi acoperise nasul şi gura cu o eşarfă, cînd sună telefonul. Aruncă o privire pe ecran şi văzu numele părintelui Henry, astfel că lăsă apelul să fie preluat de poşta vocală. Nu era momentul să-i mai facă o vizită preotului. Erau două săptămîni de la ultima lor discuţie şi îşi închipuise că problema bunicii fusese rezolvată. Dacă era aşa, de ce mai suna acum? Ştia că va trebui să vorbească pînă la urmă cu el, dar lamentările părintelui Henry trebuiau să mai aştepte. Odată ce se va întoarce în apartamentul ei cu aer condiţionat, va face un duş şi se va schimba în haine curate, va avea mai mult chef să ia legătura cu preotul.

Proiectul de documentar al Lyrei s-a dovedit că nu era ceea ce se aşteptase ea. Planul iniţial fusese să facă un film despre un loc plăcut, un loc unde se adună familiile pentru o după-amiază lipsită de griji. Fusese inspirat de afişul din biroul profesorului Mahler.

Din primele cercetări, dăduse peste fotografia unei pante foarte înclinată, ce se ridica pe o colină extrem de abruptă, în mijlocul unui parc din împrejurimi. Fotografia înfăţişa nişte copii, înşiraţi ca să urce treptele spre vîrf. Arătau aşa de înflăcăraţi şi fericiţi, că aproape puteai să le auzi hohotele de rîs. Fotografia fusese luată cu doar şase ani în urmă.

La început, Lyra n-a avut o idee prea clară ce subiect urma să trateze documentarul ei, dar se gîndi că, dacă se va duce în locul respectiv, va apare ceva. Poate despre o comunitate care se aduna acolo? Sau poate despre bucuria unor lucruri simple? Voia o temă care să înalţe sufleteşte. Da, lumină şi înălţare sufletească. Şi poate şi o tentă de umor.

Chiar şi cu ajutorul GPS-ului i-a fost greu să găsească locul. Parcul se afla la mai mult de o oră depărtare de apartamentul ei şi, cînd în sfîrşit intră pe drumul pietruit, şi-a închipuit că a greşit locul. Apoi descoperi ceea ce mai rămăsese din pantă şi i se făcu rău. Buruienile acopereau cea mai mare parte a ei şi tot ce putea să vadă era ruginit şi distrus. Peste tot era plin de gunoi.... mormane. Văzu atît de multe ace de seringă folosite, de ziare vechi şi scutece aruncate! Parcul era atît de plin de murdărie, încît urcarea pe colină devenise hazardantă. Transformarea frumoasei în bestie, într-un timp atît de scurt, era devastatoare!

Ce se întîmplase aici? Profesorul Mahler avea dreptate? Oamenii erau distructivi prin natura lor?

Lyra continua să refuze să accepte filozofia negativistă a profesorului. Condusese prin cartierele din jur, cu parcuri curate şi domenii publice meticulos întreţinute, încît ştia că aşa ceva există. Dar aici era altfel. Ce distrusese acest parc în numai cîţiva ani? Era hotărîtă să capete răspunsul.

Începu cu oficialii oraşului. Unul dintre consilierii primăriei pe care l-a întrebat i-a spus că în vecinătate s-au mutat nişte bande şi parcul a devenit cîmpul lor de bătaie. Era un război permanent, din cauza concurenţei, aşa că familiile paşnice se mutaseră. Alt politician i-a spus că noua autostradă a despărţit cartierul în două şi oamenii cu familiile lor s-au mutat, iar parcul a fost abandonat. Ambii politicieni n-au mai vorbit cu ea, cînd i-a întrebat dacă ştiu că parcul e acum o paragină toxică. Se pare că aceasta nu era problema lor.

Atunci Lyra se îndreptă spre documentele publice şi arhivele ziarelor, pentru a-şi continua cercetarea. Descoperi fotografii ale unor familii fericite plimbîndu-se de-a lungul aleilor mărginite de flori, cu coşuri pentru picnic. Copii jucînd leapşa pe o pantă a colinei. Dacă n-ar fi ştiut, şi-ar fi închipuit că aceste fotografii au fost luate dintr-un loc total diferit.

Hotărî ca documentarul ei să nu prezinte doar parcul devastat, ci să-i dezvăluie şi pe cei a căror nepăsare a cauzase pustiirea. Va pune faţă în faţă aceste fotografii vechi cu unele noi, reprezentînd bărbaţii şi femeile care veneau acum în această

pustietate ca să-şi lepede gunoiul, şi în unele cazuri, rezidurile toxice.

Pentru că aceşti oameni poluatori încălcau legea, nu avea nici un scrupul să le arate feţele. SUV-ul Lyrei ar fi intimidat pe oricine care arunca gunoi în locul acela, aşa că se hotărî să-i fotografieze pe făptaşi în secret. Un aparat digital cu înregistrarea timpului de fotografiere şi posibilitate de oprire, i-ar oferit fotogafii continui. Îl fixă pentru a lua o fotografie la fiecare cinci secunde şi îl conectă la o baterie suplimentară, pentru a se asigura că va funcţiona douăzeci şi patru de ore. Ascunse aparatul într-o cutie impermeabilă, pe care o fixă pe pămînt cu nişte pietre. Plasat sus pe colină şi înconjurat de atît de mult gunoi dezgustător, era convinsă că nimeni nu-l va găsi.

În fiecare după-amiază, după cursuri, şofa pînă la groapa aceea de gunoi şi controla cardul de memorie, reprogramînd aparatul pentru încă o zi de fotografiere. Voia să existe posibilitatea ca publicul să vadă ce făceau gunoierii: pe tînărul îmbrăcat în cămaşă albastră apretată şi cravată în dungi, sau cu un halat de laborator alb imaculat, aruncînd containere de plastic pline cu seringi hypodermice folosite, pe care le scotea din portbagajul Saab-ului său, sau pe adolescenţii în jeanşi zdrenţăroşi şi tricouri murdare aruncînd vechi baterii de maşină luate din spatele camionetelor lor. Realitatea era că nimeni, în afară de profesor şi cîţiva studenţi din grupa ei, nu-i va vedea documentarul.

După două săptămîni, avea deja destule imagini. Se îndreptă spre groapa de gunoi cu intenţia să-şi ia aparatul de fotografiat şi să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Va trebui să aştepte douăzeci şi patru de ore întregi, ca să scape de duhoarea îngrozitoare a gunoaielor putrezite.

Dar planurile aveau felul lor propriu de a evolua. Tocmai scosese aparatul şi-l băgase în casetă ca să-l ia acasă, cînd observă un sedan închis la culoare grăbindu-se pe drumul îngust ce ocolea colina şi intrînd în parc. Indiferent cine conducea maşina era realmente grăbit. Cînd luă o curbă strînsă, în urma lui se ridică praf şi pietriş.

La poalele colinei, maşina dispăru din vedere. Lyra se uită în direcţia de unde venise maşina şi fu cuprinsă de curiozitate. Drumul se îngusta, era doar ceva mai lat decît o cărare măricică, şi dispărea pe măsură ce urca. Închipuindu-şi că erau foarte puţine de văzut pe partea cealaltă a colinei, nu explorase niciodată celălalt versant. Aşa că hotărî să urce tot drumul, ca să arunce o privire.

Era bine că era încălţată cu bocanci. Urcuşul a fost greu. Devenise din ce în ce mai de nesuportat, din cauza căldurii şi a duhoarei ce se ridica din gunoi. În sfîrşit, în cel mai înalt punct, dădu peste nişte arbuşti uscaţi şi ocoli un trunchi de copac putrezit, ca să aibă o vizibilitate mai bună. Şi ceea ce văzu o ului.

La poalele colinei se afla un teren neted, aproximativ de mărimea unui teren de baseball. Şi acesta

fusese victima vandalilor. Gunoiul domnea peste tot. Dar, ceva mai ciudat captă atenţia Lyrei. Era atît de neavenit în acel loc! În mijlocul gunoaielor şi al deşeurilor se afla o grădiniţă adorabilă. Un petec micuţ de iarbă, arătînd ca şi cum ar fi fost proaspăt tunsă, luxuriantă şi verde, mărginit de straturi de flori viguroase. Nici un fel de gunoi nu atingea iarba, ca şi cum se ştia că astfel va fi pîngărită această frumuseţe neaşteptată.

Lyra contempla imaginea uluitoare. Cum s-a întîmplat asta? Un loc aşa de adorabil în mijlocul unei haznale!

În mod evident, cineva îngrijea grădina şi tundea iarba, iar ea voia să ştie de ce. Coborî colina pînă la maşina ei, ca să ia aparatul de fotografiat. O jumătate de oră mai tîrziu găsise un loc convenabil şi bine ascuns, lîngă arbuştii uscaţi, şi îl fixă în cutia care îl apăra de umezeală. Se asigură că obiectivul aparatului era îndreptat spre drum şi spre grădiniţa de dincolo de el, ca să capteze imaginea oricui venea sau pleca. După ce introduse un nou card de memorie, fixă timpul.

Asta însemna încă două săptămîni de umblat pe aici. Poate că nu va duce la nimic, poate că da. Îşi imagină toate posibilităţile. Poate că un bătrîn plantase florile, în memoria soţiei decedate. Poate că acesta era locul unde o văzuse prima oară, sau poate că acesta era locul unde îşi dăduseră prima lor întîlnire. Mintea i se îndreptă apoi spre un şcenariu mai

întunecat. Poate că acesta era locul unde își ucisese soția și o îngropase. Devastat de vinovăție, plantase flori. Posibilitățile erau infinite.

Cînd se întoarse la mașină, cu soarele scăldînd-o, fața îi era tot atît de transpirată și udă ca și ceafa, bluza umedă i se lipea de corp, dar descoperi că zîmbește, în ciuda disconfortului resimțit. Ce ar fi gîndit părinții ei, dacă ar fi putut să-și vadă fiica, îmbrăcată în niște jeanși vechi și cărînd după ea bocancii grei, care îi protejau picioarele de acele de seringă folosite, răspîndite peste tot pe jos? Probabil că ar fi fost îngroziți, asta era convingerea Lyrei. De fapt, mama și tatăl ei erau teribil de îngroziți de tot ce făcea ea.

Ajunse în sfîrșit la SUV, porni motorul, dădu drumul aerului condiționat, apoi își scoase bocancii și-și vîrî picioarele în niște espadrile.

Odată ce se răcori, se hotărî să-l sune pe părintele Henry. Mai bine să mă ocup de el acum, decît să-mi stea tot timpul pe cap, gîndi ea.

Totuși i se acodă o păsuire. Preotul nu era acasă. Secretarul parohiei o informă că părintele urma să se întoarcă a doua zi seara. Lyra încercă să nu arate cît de încîntată era, cînd își lăsă mesajul în poșta vocală, spunîndu-i că îi părea extrem de rău că n-a reușit să-l găsească și că aștepta cu nerăbdare să stea de vorbă cu el, cînd va putea.

Să mintă un preot, însemna că va rămîne mai mult timp în purgatoriu. Dar pentru moment nu asta o îngrijora. Avea o mulțime de treburi de făcut pînă a doua

zi şi era nerăbdătoare să înceapă să se uite la ultimul grup de fotografii.

Traficul era aglomerat şi îi luă o oră şi patruzeci şi cinci de minute chinuitoare ca să ajungă acasă. Se îndreptă spre poarta spaţiului de parcare rezervat blocului ei şi odată ce introduse codul, porţile de fier forjat se deschiseră şi ea parcă în spaţiul ei personal. Luîndu-şi rucsacul de pe locul de lîngă ea, coborî din maşină şi o încuie. Urcă apoi scările spre apartamentul ei şi scotoci prin geantă, căutîndu-şi cheile. Negăsindu-le, apăsă pe sonerie.

O voce feminină răzbătu imediat prin uşă.

—Da?

— Sînt eu, Sidney, anunţă Lyra. Cheile mele sînt undeva pe fundul genţii şi sînt prea obosită să le mai caut. Poţi să-mi dai drumul?

Se auzi clinchetul broaştei.

Colega de cameră a Lyrei, Sidney Buchanan, deschise larg uşa. Purtînd un pantalon de trening cenuşiu uzat, rulat pe jumătate, un top alb şi papuci roz pufoşi, Sidney ţinea un creion în dinţi şi altul apărea din cocul neglijent de pe vîrful capului.

Întinse mîna, ca să o scape pe Lyra de rucsac, înainte să-şi ia creionul din gură şi să vorbească:

— Arăţi ca şi cum ai fi trecut printr-o spălătorie de maşini, fără maşină, rosti ea cu simpatie.

Lyra se trînti în singurul fotoliu existent şi expiră zgomotos.

— Am avut o zi epuizantă. Tu ce faci?

— O, ca de obicei, ciripi Sidney. Am luat o gustare cu Leonardo DiCaprio. A încercat să mă convingă să zbor cu el la Cabo în după-amiaza asta, dar aveam deja stabilite întîlniri cu Spielberg şi Lucas. Sînt nerăbdători în legătură cu filmul pe care vor să-l regizez, dar le-am spus că am nevoie de timp, să mă mai gîndesc. Apoi am băut ceva cu Robert Pattison şi am cinat cu Chace Crawford. O, şi Zac Efron m-a sunat încontinuu. Îţi spun, dacă nu se opresc să se mai bată pentru mine, n-am să-l mai văd niciodată pe nici unul dintre ei. În timp ce Lyra rîdea, Sidney se aşează pe duşumea în mijlocul unui semicerc de role de film şi de teancuri de hîrtii. De fapt, reluă ea, nu am părăsit apartamentul toată ziua. Şi nu cred că-l voi părăsi toată săptămîna. Îşi aruncă ochii pe fereastră. E deja noapte? mormăi ea. Dacă nu termin acest proiect pînă mîine, am să dau de mare necaz. Ridică de pe jos cîteva coli de hîrtie şi le aşează pe teancul deja format. Inspirînd profund, adăugă: pot s-o fac, pot s-o fac!

Lyra îşi ridică trupul obosit din fotoliu.

— Am să fac un duş şi apoi, dacă ai nevoie de ajutorul meu, sînt a ta.

Sidney îi adresă un zîmbet apreciativ.

— Mulţumesc, dar cred că ţin totul sub control. Nu am nevoie decît de încă puţin timp

Lyra şi Sidney erau mai mult surori decît colege de cameră. Se întîlniseră în vara trecută, înainte de a începe anul doi la universitate, la un festival de film,

unde amîndouă acţionau ca ajutoare voluntare ale prezentatorilor. Fosta colegă de cameră a Lyrei tocmai absolvise şi se mutase la Fargo, iar contractul de închiriere a lui Sidney expira. Apartamentul ei fusese de trei ori mai mare decît al Lyrei, dar era la o oră depărtare şi nu avea instalaţii de securitate. O întrebă pe Lyra, dacă n-ar putea să se mute cu ea. Apartamentul era mic, dar amîndouă puteau să meargă la cursuri pe jos, dacă voiau.

Era o schimbare uşoară, deoarce semănau. De aceeaşi vîrstă, proveneau din familii numeroase, care uneori exagerau cu protecţia. Ambiţiile lor erau uşor diferite, totuşi. Sidney voia să facă film şi să pună lumea cinematografiei pe jăratec. Lyra voia să scrie scenarii şi să producă documentare.

După cei patru ani universitari, Lyra absolvise *cum laude*. Dar cînd s-a ivit ocazia ca ea şi Sydney să studieze la prestigioasa şcoală de cinematografie din California, amîndouă au profitat.

Apropiindu-se de terminarea studiilor, Lyra se întreba ce va face după absolvire. I se oferiseră posturi, dar nu i s-au părut potrivite pentru ea şi o cuprinse o mică urmă de panică. Totuşi, astăzi toate acestea trebuiau date deoparte. Avea nişte griji imediate, de care trebuia să se ocupe.

Tocmai ieşise de sub duş, cînd auzi sunînd telefonul.

—Vrei să răspund eu? strigă Sidney.

— Nu, îl preiau eu, răspunse Lyra. Înfăşurată într-un prosop şi cu apa din păr şiroindu-i pe spate, se grăbi să preia convorbirea, oftînd cînd văzu cine sunase. Bună, părinte Henry. Ce plăcere să te aud. Minciuna o va costa încă o lună în purgatoriu. Ce mai faci?

Preotul nu-şi pierdu timpul cu flecăreli.

—Lyra, iar a făcut-o.

Nici nu mai era nevoie să întrebe cine şi ce a făcut: era vorba de bunica Lyrei, sau Gigi, aşa cum îi spunea ea încă din copilărie. Se încruntă:

— E vorba de apa sfinţită de la intrarea în biserică?

Sigur că era vorba de apa sfinţită de la intrarea în biserică! Era singura apă sfinţită, de care era interesată bunica ei.

Partea nostimă era că, deşi se temea să vorbească cu el, Lyrei îi plăcea realmente preotul. Era un om amabil, de obicei foarte aşezat şi cu un puternic simţ al umorului. Arăta şi foarte bine, deşi observaţia că un preot era arătos displăcea probabil bisericii.

— Ei bine, Lyra, ştii destul de bine că întotdeauna e vorba de apa din bazin.

Ea se îndreptă spre dormitorul ei ridicol de mic împiedicîndu-se de o cutie de pantofi. Ţopăind într-un picior, se aşeză pe pat şi se aplecă asupra degetului lovit.

— Părinte, regret aceste neplăceri, zise ea în timp ce-şi fricţiona piciorul. Ştii că e.... vocea îi deveni ezitantă. Cum ar putea să o descrie mai bine pe bunica ei?

— Încăpățînată, sugeră el.

— Da, e o ființă dragă și dulce, dar inima ei e....

Ignorînd aprecierile, el continuă:

— Și îngrozitor de superstițioasă.

— Da, dar...

—Trebuie să stai din nou de vorbă cu ea.

— Da, e în regulă.

— Cînd?

— În curînd.

— Cît de curînd?

Nu avea intenția să-i lase prea mare libertate de mișcare.

— În weekend-ul acesta. Plec după ultimul curs de vineri, promise ea. Există un mod de a ne întîlni, în timp ce mă aflu acolo? Poate că împreună am putea să băgăm puțin bun simț în ea. Cam greu, se gîndi apoi, dar nu îndrăzni să o spună.

Părintele Henry se liniști.... cel puțin pentru moment.

Lyra încercă să dea deoparte grija privind-o pe Gigi și să se concentreze asupra treburilor ce trebuiau făcute, înainte de a merge la culcare. În mod categoric, în acest weekend va trebui să descopere o soluție, care să-i potolească, atît pe bunică, cît și pe preot. Pînă atunci, era hotărîtă să nu se mai gîndească la asta.

Își puse o pijama de modă veche, apoi se duse înapoi în baie ca să-și aplice o cremă emolientă. Fața îi era arsă de soare. Asta din cauza ascensiunii pe

colină de azi după-amiază. De asemenea, era de vină şi doctorul Keaton, profesorul de la cursul de astăzi după-masă. Insistase să-şi ţină cursul afară pe un teren viran, unde nu era nici un copac care să ţină umbră. Profesorul stătuse tolănit sub o umbrelă neagră uriaşă, în timp ce studenţii se coceau la soare. Pentru a fi atinşi de natură, spusese el. Singurul lucru care o atinsese pe Lyra fusese soarele. Desigur, folosise cremă de protecţie, dar în a doua oră a cursului îşi stropise faţa cu apă din sticlă şi se pare că asta a spălat crema protectoare.

Sidney zîmbi cînd văzu cu ce se îmbrăcase Lyra.

— Pijama nouă? întrebă ea.

Lyra dădu din cap. Se îndreptă spre bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de apă.

Sidney se apropie şi-şi studie prietena cîteva secunde.

Lyra observă.

— Ce e?

— Cum se face că, deşi arsă de soare şi îmbrăcată în pijama tip 1950, arăţi totuşi uluitor.

— Bine, ce anume doreşti să-ţi împrumut?

— Nimic.

— Atunci de unde aceste complimente?

— Consideram doar că e ceva enervant, explică ea cu un zîmbet. Întotdeauna mă simt ca un copil vitreg şi urît, cînd ieşim împreună.

Lyra nu era de acord.

— O, te rog. Sînt o fiinţă obişnuită. Tu eşti cea cu părul galben-pai şi cu nişte ochi splendizi.

— Sînt fata din vecini. Tu eşti cea sexy. Îi faci pe bărbaţi să zîmbească. Îi faci să palpite.

Lyra rîse.

— Eşti nebună. Bărbaţii te adoră.

Sidney ridică din umeri.

— Unii, acceptă ea. Pentru că ştiu să flirtez.

— Da, e adevărat. Ai transformat flirtul într-o formă de artă.

— Sînt bună la aşa ceva, admise ea. Apoi trase de tricou şi continuă: mă gîndesc la nişte implanturi.

Lyra tocmai luase o gură de apă şi aproape se înnecă.

— La ce?

— La implanturi, repetă cu o figură sinceră. Dacă am să o fac, intenţionez ceva gigantic, ca ai profesoarei Pierson. Perky Pierson!

— Nu sînt naturali?

— Sînt ridicaţi pînă la gît, rosti Sidney. Nu există posibilitatea să fie naturali.

— Doar nu te gîndeşti cu adevărat să-ţi pui silicoane, nu-i aşa?

— Sigur că nu. E aşa de uşor să te aiuresc. Schimbînd brusc subiectul întrebă: bunica ta ţi-a dat pijamaua asta?

— Da, ea, răspunse Lyra în timp ce se aşează vizavi de prietena ei şi-şi luă laptopul.

— Cu ce ocazie?

— Cadou anticipat de aniversare.

— Şi nu ţi-a mai dat nimic altceva, nu-i aşa?

— Nu, de foarte, foarte multă vreme.

— Dar ce spui de fraţii tăi? Le dă şi lor pijamale? întrebă ea zîmbind, în timp ce încerca să şi-i imagineze pe fraţii Lyrei îmbrăcaţi aşa caraghios.

— Ceasuri, răspunse ea. Ceasuri de mînă sau deşteptătoare, la fiecare sărbătoare.

— Cred că bunica ta e un geniu. Ia gîndeşte-te. A evitat efortul să-şi imagineze ce-şi doreşte fiecare şi nu va trebui niciodată să înfrunte mulţimea cumpărătorilor, sau să se îngrijoreze în legătură cu preţurile. Cumpărăturile de Crăciun trebuie să fie o plăcere.

— Ai dreptate, a fost de acord Lyra. Ar trebui să o cunoşti. E singurul membru al familiei mele, pe care nu l-ai întîlnit, şi ştiu că ţi-ar plăcea de ea. De ce nu vii cu mine cu maşina pînă la San Diego, în weekend-ul acesta? I-am promis părintelui Henry că o să mai discut o dată cu ea. Plănuiesc să plec vineri după-amiază, după cursuri. Vino te rog. Va fi o evadare plăcută pentru tine.

— Aş vrea, dar nu pot. Am de realizat două proiecte pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare şi amîndouă necesită încă puţină muncă. Intenţionez să stau în laboratorul cinematografic tot weekend-ul.

— Există ceva cu care aş putea să te ajut?

—Tu ai propriul tău proiect de terminat. Apropo, cum merge treaba?

— E aproape gata, zise ea. Vreau să mai adaug cîteva fotografii ale unor bărbaţi şi femei, care îşi aruncă gunoiul acolo, dar toate celelalte fotografii de care am nevoie le am.

— E grozav. Ar trebui să fii încîntată că nu va mai trebui să petreci ore întregi în fiecare zi conducînd dus şi întors spre groapa aia de gunoi, cu tot traficul ăsta.

— Nu e chiar aşa. Încă am să o fac în continuare.

— Dar tocmai ai spus că n-o să mai tragi alte cadre.....

— Am alt proiect. De fapt nu e chiar un proiect. Sînt doar curioasă. Îi povesti lui Sidney despre petecul de iarbă şi flori, pe care îl descoperise în partea cealaltă a colinei. A fost atît de..... surprinzător. Admit, m-a fascinat.

— Aşa că ţi-ai fixat aparatul să fotografieze, ce? Iarba care creşte.

— Nu, vreau să aflu cine tunde iarba şi îngrijeşte florile. Mai important, sînt curioasă să ştiu de ce. Am tot felul de teorii, dar favorita mea e o dragoste pierdută. Poate că acest mic petec de iarbă este locul unde le plăcea să-şi organizeze picnicul sau....

— Eşti o romantică incurabilă, Lyra. Ai să continui să conduci pînă acolo şi înapoi, doar ca să-ţi satisfaci curiozitatea?

— Nu e ceva chiar atît de nebunesc cum pare, protestă ea. Şi intenţionez să las aparatul acolo doar

o săptămînă.... Bine, poate două săptămîni, cel mult. A mai rămas ceva ciocolată?

Brusca schimbare a subiectului nu o deranjă pe Sideny, pentru că şi ea făcea asta destul de des. De cînd erau prietene şi colege de cameră, timp destul de îndelungat pînă acum, fiecare înţelegea cum funcţiona mintea celeilalte.

— Nu, ultima tabletă ai mîncat-o tu aseară, şi da, este totuşi ceva nebunesc. Să conduci pînă acolo şi înapoi în traficul din Los Angeles a fost pînă acum ceva necesar pentru documentarul tău, dar să continui să baţi drumul ore întregi, fără motiv aparent.... E absolut nebunesc!

— Poate că e, dar intenţionez să continui să o fac. Stai puţin, eu n-am mîncat ciocolată aseară.

Sidney zîmbi.

— Bine, am mîncat-o eu pe ultima.

Se ridică şi se duse la bucătărie, de unde se întoarse un minut mai tîziu cu o cutie de pufuleţi cu cacao şi o sticlă de apă aromată. Cînd se aşeză, luă un pumn întreg de cereale, apoi îi întinse Lyrei cutia.

—Tu nu ai văzut-o, Sidney, rosti aceasta în timp ce se servea cu cereale.

— Ce să văd? întrebă întinzînd mîna după cutie.

— Micuţa oază de mărimea spaţiului nostru de parcare, cu iarbă de un verde luxuriant şi în jur cu straturi de flori minunate. E aproape un pătrat perfect, adăugă ea. Şi în cel mai bizar loc, înconjurat de

gunoiul acela oribil şi rău mirositor. Realmente ar trebui să vii cu mine, să vezi.

Sidney o surprinse acceptînd.

— Ai dreptate. Aşa ar trebui. Poate că atunci aş fi tot atît de intrigată ca şi tine. Am să vin şi eu într-o după-amiază, săptămîna viitoare. Ştii ce cred? Iarba s-ar putea să acopere un mormînt.

— M-am gîndit şi eu la această posibilitate.

— N-ar fi ceva? O soţie şi-a ucis soţul, sau un soţ şi-a ucis soţia, apoi a săpat o groapă şi a îngropat-o.

— După care a plantat flori şi a tuns iarba chinuit de vinovăţie?

Sidney rîse.

— Cred că soţii asasini nu şi-ar bate capul cu tunsul ierbii. Apoi sugeră şi alte teorii, toate implicînd asasinate şi schilodiri. După ce mai sugeră o posibilitate îngrozitoare, era gata să cumpere o cazma şi să înceapă să sape, ca să afle dacă într-adevăr exista un cadavru.

— De ce îţi imaginezi doar crime brutale? întrebă Lyra.

Sidney ridică din umeri.

— Probabil din cauză că nenumăraţii mei fraţi acţionează pentru aplicarea legii. Am auzit o mulţime de poveşti, stînd în jurul mesei la cină, şi cred că astea m-au făcut cinică.

Lyra nu era de acord. Nu credea că Sidney e cinică; pur şi simplu avea o imaginaţie bogată, din

care cauză avea să ajungă mare în domeniul pe care şi-l alesese.

—Trebuie să trecem la treabă, sugeră Lyra. Sau nici una dintre noi nu va apuca să doarmă la noapte.

Sidney fu de acord şi în următoarele cîteva ore amîndouă lucrară în linişte. Lyra termină cam pe la miezul nopţii şi se îndreptă spre dormitorul ei.

— La ce oră pleci la bunica ta?

— În jurul orei trei. Vreau să evit cumva traficul întoarcerii-acasă-de-la-muncă, dacă e posibil. De ce?

— Ai putea să iei rolele astea cu tine? Trebuie să fie vizionate vineri pe la cinci, dar eu voi fi în campus toată ziua. Mi-ai fi de mare ajutor....

— Am să le iau. E în drumul meu.

Marţi, după ore, Lyra intră în biroul doctorului Mahler, ca să discute despre proiectul ei, pentru care avea nevoie de un credit suplimentar. Îi spuse despre grădiniţa pe care o găsise în spatele gropii de gunoi şi îi explică dorinţa ei de a face un scurt film despre ea.

— Ai terminat documentarul despre.... care a fost alegerea ta?

— Parcuri, răspunse ea. Am hotărît să fac un film despre parcul Paraiso şi acolo am găsit grădiniţa aceea frumoasă.

El arăta şocat. Îşi sprijini braţele pe birou.

— Ce te-a apucat să te ocupi de parcul Paraiso? E la depărtare de o oră. Şi cum de ai ştiut de el?

Ea arătă cu capul spre afişul de pe perete.

— Ideea mi-a venit de la dumneavoastră. Şi de la afişul dumneavoastră.

El se lăsă pe spate în scaunul pivotant, ca să privească peretele peste umăr.

— Stă atîrnat acolo de atît de mult timp, încît am uitat de el. Am crescut chiar lîngă parcul acela, explică el. Am afişul de la primul festival anual. Apoi, în următorul an m-am mutat. Se uită la Lyra. E deteriorat? Nu-i aşa?

— Da, este.

Îi povesti cum a filmat maşini şi camioane ce aruncau gunoiul cu care veniseră.

— Şi acum vrei să începi să filmezi grădina din partea cealaltă a colinei?

— Deja am început filmările. Înlocuiesc cardul de memorie în fiecare zi. Nu am avut timp să mă uit la nici o fotografie pînă acum. Am crezut că voi obţine aprobarea dumneavoastră pentru un credit suplimentar.....

— Hmmm, hmmmm.... Îşi mîngîia bărbia. Deci intenţiona să-i respingă proiectul. E ciudat, continuă el. Am să-ţi spun ceva. Notarea ta depinde de documentarul tău. Odată ce l-ai depus, poţi să ataci filmul cu grădiniţa. În ce mă priveşte, se aseamănă prea mult cu documentarul iniţial. Este aceeaşi noţiune, acelaşi loc.... dar, faci cum vrei. Doar că trebuie să termini unul, înainte de a-l începe pe celălalt.

În timp ce părăsea biroul, Lyra se gîndi la sfatul lui Mahler. Avea dreptate. În primul rînd, trebuia să termine proiectul principal, şi în acest timp o să lase

aparatul de fotografiat în parc, ca să continue să facă fotografii.

Vineri după-amiază, Lyra crezu că va putea învinge traficul din L.A., cel puţin pînă va ajunge la autostrada interstatală, dar acolo descoperi că se ciocniseră patru maşini, ceea ce însemna că trebuia să facă un ocol. Conduse pe drumul ocolitor, trecînd prin cele mai frumoase cartiere. Limita de viteză era mult mai mică, dar Lyrei nu-i păsa. Era o zi frumoasă şi ea era încîntată să privească pajiştile şi grădinile îngrijite.

Conducea în jos pe Walnut, cînd văzu anunţul. *„Tîrg în curte".*

3.

Milo Smith era un tîmpit. Era şi pungaş şi fanfaron. Şi nu avea habar de nimic. Dar nu numai că-şi închipuia că e strălucitor, dar pur şi simplu credea că toţi ceilalţi din agenţia de recuperări pentru care lucra, credeau acelaşi lucru. Angajatorul lui, domnul Merriam, arareori îl complimenta pe vreunul din cei peste şaptezeci de angajaţi, dar luna trecută îl auzise făcînd remarca faţă de un asociat că Milo s-a dovedit de nepreţuit, de nenumărate de ori. Acesta înterpretă comentariul ca însemnînd că domnul Merriam îi va da şi mai multă muncă suplimentară în „specialitatea" lui.

Ca şi alţi angajaţi, Milo voia să urce pe scara ierarhică a companiei. Vorbea în mod deschis despre acest ţel, deşi încă nu discutase despre scopul lui secret numărul unu, deoarece ştia că nici unul dintre ei n-ar înţelege. Poate chiar ar fi rîs de el.

Milo voia să ajungă James Bond. O, nu era nebun. Ştia că James Bond e doar un erou de film. Milo crescuse uitîndu-se la 007 şi văzuse fiecare film cu Bond, de atîtea ori că pierduse socoteala. Putea să repete cuvînt cu cuvînt toate replicile lui Bond. Copilăria mi-

zerabilă a lui Milo dispărea, imediat ce unul din filme începea şi timp de două ore nu mai era copilul costeliv, pleznit în permanenţă de bătrînul lui. Nu, Milo era James Bond.

Ca om matur, îşi luase obiceiul să se preţuiască şi mai mult. Nu era nici o minune că făcuse atît de multe, de la o vîrstă atît de fragedă? Avea dreptate; urmase recomandările — indiferent cît de complicate sau întortocheate fuseseră — şi ca toţi profesioniştii, niciodată nu depăşise termenul. Şi mai mult decît atît, nu-şi implicase emoţiile personale în muncă.

Dar nu putea spune acelaşi lucru despre eul său.

Milo era asasin plătit. Un fel de. Pînă la ora actuală totuşi, nu ucisese cu adevărat pe nimeni, dar acesta era alt fapt pe care îl ţinea în mod discret pentru sine însuşi.

Norocul l-a urmărit în profesiune, fiind la locul potrivit în momentul potrivit. Ca acele staruri de film frumoase, care erau descoperite în timp ce sorbeau coca-cola într-o drogherie. Da, exact la fel.

Milo fusese descoperit de domnul Merriam, care s-a întîmplat să treacă pe acolo, în timp ce Milo îl rupea în bătaie pe unul dintre vecinii lui. Domnul Merriam l-a tras de pe aleea aceea şi l-a angajat pe loc. I-a dat o firidă îngustă cu telefon şi o listă de oameni care trebuiau hărţuiţi şi ameninţaţi, dacă nu-şi plăteau datoriile. Agenţia de recuperări era legală. Vreo două companii de carduri de credit o foloseau şi domnul Merriam obţinea un venit substanţial.

Dar şeful mai avea şi alte activităţi colaterale. Milo nu ştia care erau acelea, dar erau situaţii cînd „clienţii" îl dezamăgeau şi era nevoit să ia măsuri.

Milo lucra la agenţie de aproximativ opt luni, cînd boss-ul l-a chemat în birou. Cea mai mare parte a colorlalţi salariaţi plecaseră acasă şi cea de a doua tură tocmai îşi începea activitatea. Domnul Merriam trecu direct la subiect şi-l întrebă pe Milo dacă a ucis vreodată pe cineva.

Simţindu-se inteligent şi important, Milo nu răspunse imediat la întrebare. În loc de asta, îi spuse şefului că nu a avut niciodată vreo problemă să ia viaţa cuiva. Considera că e ceva normal. Dacă nu ar fi venit să lucreze la agenţia de recuperări, spunea el, angajarea lui ca asasin ar fi devenit profesiunea pe care şi-ar fi ales-o. Aşa de bun sînt, se făli el.

Domnul Merriam fu convins de sinceritatea şi loialitatea lui. Şi îi dădu lui Milo prima sarcină de a ucide. Dacă ar fi fost încîntat de rezultat, lunile următoare i-ar fi dat şi altele.

Eul lui Milo se umflă şi mai tare, datorită încrederii pe care i-o arăta domnul Merriam. Hotărî că experienţa şi cunoştinţele lui trebuiau împărtăşite şi altora aşa că începu să-şi noteze nişte observaţii, considerînd că atunci cînd va fi bătrîn şi gata să se retragă, va putea să le predea altui ucigaş plătit, care tocmai îşi începea activitatea.

Lecţia întîia: îmbracă-te adecvat.

Cazul în speţă: Marshall Delmar Jr., prima sarcină a lui Milo.

Delmar fusese un consilier pentru investiţii, care îl convinsese pe domnul Merriam să-şi bage banii într-o companie ce urma să se dezvolte ulterior. Domnul Merriam ar fi tratat pierderea cu uşurinţă, dacă n-ar fi descoperit că dezgustătorul Delmar şi-a vîndut toate acţiunile şi a scos un profit frumos, înainte ca acea companie să dea faliment. Domnul Merriam era sigur că Delmar ştiuse că bursa era pe cale să cadă şi pentru că a comis păcatul de a nu-i fi împărtăşit informaţia, Delmar trebuia să moară cît mai repede posibil. Domnul Merriam nu-i dădu lui Milo alte instrucţiuni decît, să facă în aşa fel încît moartea să pară un accident.

Odată rezolvată treaba, Milo s-a întors la domnul Merriam şi a declarat cu mîndrie că raportul poliţiei va confirma că moartea lui Delmar a survenit în urma unei căderi, că a alunecat şi s-a lovit cu capul de muchia ascuţită a biroului .

Domnul Merriam fu impresionat de raport şi, pentru a fi cinstiţi, şi de Milo. Dar cum s-a petrecut *cu adevărat* decesul lui Delmar, era complet diferit de versiunea inventată de Milo, pe care apoi a hotărît să o creadă chiar şi el.

Marshall Delmar trăia într-o casă înghesuită, stil spaniol, în pretenţiosul cartier numit Vista Del Pacifico. Dacă cineva stătea pe acoperişul de ţiglă al casei cu două niveluri şi, cu ochii strînşi privea spre

soare, putea să zărească oceanul într-o zi senină, motiv pentru care casa era considerată cu vedere spre ocean şi deci costase milioane de dolari.

Să intre în casă se dovedi a fi surprinzător de uşor. În seara respectivă Delmar tocmai dădea o petrecere şi servitorii intrau şi ieşeau prin uşa de la bucătărie, ajutîndu-i pe catereri să-şi care tăvile şi sticlele.

Milo făcuse un studiu preliminar. Ştia totul despre petrecere şi ce companie de catering închiriase Delmar. Angajaţilor li se cerea să fie îmbrăcaţi cu pantaloni negri, bluze negre cu mîneci lungi închise pe gît şi pantofi negri. Milo se îmbrăcă la fel şi putu să intre nestingherit, cărînd o tavă de argint luată din spatele unei camionete a catererului. Era o noapte de vară fierbinte şi nimeni nu purta haine sau paltoane, aşa că se ascunse în dulapul pentru haine de la intrarea în hol şi aşteptă răbdător pînă cînd petrecerea se termină şi Delmar, celibatar recunoscut, rămase singur.

Astfel, după ora unu dimineaţa Delmar stinse luminile, încuie uşa din faţă şi traversă holul spre bibliotecă.

Milo continuă să aştepte, în speranţa că se va retrage în dormitor şi se va culca. Atunci, cu o pernă urma să îl sufoce şi dacă Delmar nu se va lupta, era convins că putea să facă să pară că omul a murit în somn.

Dar Delmar avea de întocmit un plan. Şi nu părea că vrea să se ducă la culcare în curînd. Dar nici Milo

nu putea să aştepte la infinit. Poate că Delmar a adormit cu capul pe birou! Milo deschise cu precauţie uşa dulapului şi traversă holul, ca să vadă ce se întîmplă. Punîndu-şi pe faţă o mască neagră, furată de la un manechin Zorro dintr-un magazin de costume, îşi vîrî capul înăuntru şi-l văzu pe Delmar stînd la birou cu creionul în mînă, răsfoind ceea ce păreau să fie nişte documente legale.

Biblioteca se afla în penumbră. Lampa de pe birou lumina doar o porţiune mică deasupra hîrtiilor. Aerul condiţionat era în funcţie, la putere maximă, transformînd încăperea într-un frigider, dar Delmar observă că Milo transpira din abundenţă. Gîfîia ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi, ceea ce era de neconceput, deoarece era supraponderal, cam cu 75-100 de kg în plus. Lui Milo nu-i fu greu să se strecoare înăuntru fără să fie observat. Se lipi de peretele mai umbrit. Stînd fără să se mişte mai multe secunde, respira superficial în timp ce se gîndea la un plan oarecare.

Apoi îşi aduse aminte că nu avea nici un plan. Prostule, prostule, se dojeni singur. Acum ce va trebui să facă? Nu avea la el armă, deoarece se presupunea că va face în aşa fel ca asasinatul să pară un accident, iar o gaură de glonţ ar fi fost o dovadă contrară prea evidentă.

Îşi muşcă buza inferioară, în timp ce încerca să se gîndească la un mod inteligent de a-l termina pe in-

divid. Deodată Delmar dădu drumul creionului şi începu să-şi maseze braţul stîng. Gemea cu putere.

Atacă-l. Asta era. Asta era ceea ce trebuia să facă Milo. Să-l lovească în cap şi să aranjeze în aşa fel, ca şi cum victima ar fi murit căzînd pe căminul de piatră.

Simţind că, odată cu formularea unui plan de acţiune, preluase controlul, Milo păşi înainte, dar îşi dădu seama că nu avea nimic cu care să-l lovească pe Delmar. Ar fi trebuit să se gîndească la asta, se mustră singur, în timp ce privea înfrigurat în jur după o armă pe care să o folosească. Se dădu încet înapoi şi se lipi de peretele care nu se afla în cîmpul vizual al lui Delmar.

Nu exista nici un sfeşnic greu sau altceva.... nimic. Nu era nici măcar un vătrai în cămin, pe care să-l poată folosi.

Intrînd în panică, se întoarse în hol. Poate că ar putea să ia din bucătărie o ustensilă mai grea. În graba de a se retrage, se împiedică de propriul lui picior şi căzu pe duşumea. Spre norocul lui, nu făcu decît puţin zgomot. Repede sări în picioare şi se răsuci, ca să vadă dacă Delmar nu începe să ţipe sau, şi mai rău, să vină după el cu un pistol.

Băgă capul în bibliotecă şi nu-i veni să creadă ce norocos era. Delmar nu părea să-l fi auzit, sau să-l fi observat. Comportamentul lui era ciudat. Mîna dreaptă îi era apăsată pe piept şi se prăbuşise în pata de lumină. Tenul luase culoarea unui cadavru de o zi, în timp ce făcea eforturi să respire.

Brusc, Delmar să ridică de pe scaun, se clătină, apoi se întoarse, cu slaba intenţie de a ajunge la telefon. Dar nu mai reuşi. Căzu greoi şi se lovi cu capul de colţul biroului, apoi se lungi pe podea şi rămase acolo într-o baltă de sînge ce-i izvora din ţeastă.

Era mort? Milo se grăbi să-i controleze pulsul. Împiedicîndu-se de marginea covorului, îşi pierdu echilibrul şi ateriză bufnind peste Delmar. Cînd se ridică în picioare, cămaşa şi pantalonii îi erau plini de sîngele acestuia. Se uită în jos la faţa lipsită de viaţă şi fu absolut convins că omul era mort. Dar nu se mişcă, pînă ce nu i se păru că aude pe cineva venind. Poate că era doar zgomotul bătăilor inimii lui în urechi, dar nu mai era cazul să rişte. Alunecă peste duşumeaua din lemn masiv, fugi afară prin uşa din spate, şi continuă să fugă cele trei blocuri lungi, pînă la maşină. Era aproape de jumătatea drumului spre casă cînd îşi dădu seama că încă mai purta masca, o greşeală pe care nu va trebui să o menţioneze, cînd va scrie despre lecţiile primite. La urma urmei, şi eroii fac greşeli, nu?

Lecţia a doua: ia cu tine hrană pentru cîini.

Cazul în speţă: Jimmy Barrows.

Barrows era un nenorocit de cămătar, care îl presa pe nepotul domnului Merriman să-i restituie banii împrumutaţi. Milo fu instruit să-l ucidă pe Barrows cu un singur glonţ între sprîncene. Domnul Merriam voia

să transmită astfel un mesaj, cum că nimeni nu trebuia să se pună cu familia lui.

După ce treaba a fost rezolvată, Milo i-a raportat domnului Merriam că a avut ceva necazuri cu o pereche de cîini plictisitori şi hămăitori. Totuşi, jură el, dusese la îndeplinire asasinatul cu foarte puţină zarvă.

Ei bine, nu chiar. Povestea adevărată era mult mai dureroasă şi mai jenantă decît voia Milo să admită.

Domnul Merriam îi dăduse o fotografie a cămătarului şi o privire asupra ei îl convinsese pe Milo că uciderea lui ar fi fost ca o plimbare în parc. Barrows nu era înalt şi nu putea să cîntărească mai mult de 55 kg îmbrăcat, dar Milo ştia că trebuie să fie prudent. Nu conta mărimea, dacă se întîmpla ca Barrows să ţină în mînă un pistol. Deşi Milo se îndoia că avea aşa ceva. Umbla zvonul că Barrows era un om pedant, căruia nu-i plăcea să facă nimic din ce considera el ca neplăcut. Îmbrăcămintea şi manierele lui erau studiate, la fel ca şi mîinile frumos manicurate. Lăsa lucrurile neplăcute oamenilor care lucrau pentru el, dar Milo plănui să se asigure că nici unul dintre aceştia nu se afla prin preajmă, cînd sosi prefăcîndu-se că are nevoie să împrumute bani.

Afacerea cămătarului era o profesiune ciudată, pentru cineva atît de cultivat ca Barrows. Era complet opus a ceea ce Milo credea că poate fi un cămătar, un rechin.

Barrows lucra într-o fostă prăvălie cu vitrină, de pe Cypress Lane. Se afla în partea cea mai urîtă a oraşului, unde oricine stătea la un colţ de stradă mai mult de cincisprezece minute risca să fie înjunghiat.

Milo nu avea intenţia să zăbovească. Îl localiză pe Barrows prin geamul vitrinei stînd pe o sofa în faţa biroului lui şi răsfoind nişte chitanţe bancare. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cravată în dungi roşu cu alb şi aruncată în capătul celălalt al sofalei se afla o haină de blană cafenie. Trebuie că aparţine soţiei lui,se gîndi Milo şi se întrebă ce i s-ar întîmpla dacă ar încerca să şi-o însuşească.

— Eşti Barrows? întrebă Milo intrînd.

—*Domnul* Barrows, îl corectă cămătarul cu glas arţăgos.

— Am nevoie de un împrumut, zise Milo. Am nişte hîrtii aici, la care poţi să te uiţi dacă vrei. Băgă mîna în fulgarin şi scoase revolverul 38 pe care îl îndreptă spre cămătar.

Cînd văzu pistolul, Barrows îngheţă. Dar aproape imediat îşi reveni şi se relaxă lăsîndu-se pe perne.

—Te afli aici ca să mă jefuieşti? întrebă el calm. În acest caz, ai să fii dezamăgit. Nu ţin aici nici un ban.

— Nu sînt aici ca să te jefuiesc. Omul pentru care lucrez doreşte să-ţi transmită un mesaj.

— Da? Şi pentru cine anume lucrezi?

— Nu-ţi pasă.

I se părea ciudat lui Milo că pistolul aţintit spre capul lui nu părea să-l intimideze pe Barrows.

— Atunci e în regulă, comentă el. Ce mesaj doreşte acest misterios om să-mi transmită?

— Doreşte ca tu şi toţi ceilalţi să ştiţi că nu trebuie să vă puneţi cu familia lui.

— Atunci trebuie pur şi simplu să-mi spui cine e. Părea amuzat în timp ce adăugă:

Cu ce familie nu pot să mă pun? Mîna dreaptă a lui Barrow se strecură încet printre perne.

— Ţine-ţi mîinile la vedere, porunci Milo.

Continuă să-l oricească şi apăsă pe trăgaci. Nu se întîmplă nimic. În graba lui, uitase să ridice piedica. Era gata să-şi corecteze greşeala, cînd cu coada ochiului văzu haina de blană mişcîndu-se. Brusc făcu un pas înapoi şi aplecă puţin arma. Capetele doi cîini Shelty, apărură de sub blană arătîndu-şi colţii ascuţiţi ca nişte lame şi mîrîind.

— Iubiţi-l, comandă Barrows.

Confuz Milo sări înapoi.

—Cum?

Însă animalele înţeleseseră comanda şi se aruncară spre el. Milo se întoarse pe jumătate spre ei şi arma se descărcă accidental. Glonţul ţîşni şi izbi peretele.

Zgomotul îi sperie pe cîini şi amîndoi îşi priviră stăpînul, care foarte calm repetă comanda.

— Iubiţi-l!

Afurisiţii de cîini dădură iar năvală spre Milo. Panicat, acesta le întoarse spatele animalelor, crezînd că poate ieşi draculuí de acolo, dar fu oprit de

propriul lui urlet pătrunzător. Unul dintre cîini îl înhăţase de fund, băgîndu-şi colţii adînc în el. Milo se învîrti crezînd că astfel va arunca animalul de pe el, dar indiferent cît încercă nu putu să-şi elibereze posteriorul.

Celălalt cîine sări la gîtul lui Milo. Încercă să-l alunge lovindu-l cu revolverul, dar cîinele fu mai iute şi îl apucă de mînă. Milo de abia observă. Durerea pe care i-o cauzase cîinele de la spate era aşa de chinuitoare că nu se putea opri din ţipat.

Cel de al doilea cîine dădu drumul mîinii , căzu pe duşumea şi sări înapoi ca o afurisită de minge de tenis, apoi atacă din nou gîtul lui Milo.

Barrows îşi scosese dintre perne pistolul, dar nu trase. Îşi închipuia că nu mai era nici un pericol. Foarte amuzat, îşi privea cîinii acţionînd.

Iar Milo făcu ceva de neînchipuit. Aruncă arma din mînă. Avîntîndu-se, cîinele o prinse în bot, înainte de a lovi duşumeaua şi bum..... glonţul ţîşni lovindu-l pe Barrows în piept. Pentru o fracţiune de secundă Milo îngheţă. Afurisitul de cîine era un trăgător mai bun decît el!

Zgomotul îi sperie din nou pe cîini. Lăsară totul baltă şi se urcară înapoi pe sofa, în aşteptarea următoarei comenzi a stăpînului lor.

Dar Barrows era mort. Culoarea stacojie a cravatei lui păru că se scurse pe cămaşa albă, impecabil apretată. Glonţul trebuie că i-a pătruns în inimă,

ucigîndu-l pe loc. Cînd muri avea încă pe faţă o expresie amuzată.

Mulţumit, Milo avu prezenţa de spirit să-şi înhaţe pistolul şi să-l vîre în buzunar, înainte de a ieşi în fugă pe uşă. Nu putea să se oprească din plîns. Oamenii îi aruncau priviri ciudate, în timp ce şchiopătă cîteva blocuri mai departe pînă la maşină, dar nu-i păsa. Lasă-i să se uite. Fundul lui era în flăcări şi putea să simtă sîngele din rană picurîndu-i da-a lungul părţii din spate a piciorului. Spre norocul lui, nimeni din cartierul acela remarcabil nu anunţă poliţia.

Afurisiţi cîini! Ar fi trebuit să-i ucidă şi pe ei.

Ajunse la maşină, urcă şi scoase un urlet cînd se aşeză pe scaun. Apoi se apucă de volan cu ambele mîini şi continuă să plîngă tot drumul pînă la spital.

Nu mai e nevoie să spunem, că nu menţionă aceste amănunte cînd vorbi cu domnul Merriam despre experienţa lui. Nu voia să-şi vicieze imaginea. Domnului Merriam îi păsa doar de rezultat.

Cea de a treia lecţie pe care o învăţă fu atît de îngrozitoare, încît nu putea să-i dea deloc de cap şi nu putea nici să se gîndească la ea fără să se cutremure.

Lecţia a treia: învaţă să înoţi, înainte de a încerca să ucizi pe cineva lîngă o piscină.

Cazul în speţă: George Villard.

Milo încă mai avea coşmaruri în legătură cu cele întîmplate. Villard, omul pe care i se ordonase să-l ucidă, era un culturist. De asemenea, era şi un

beţivan şi un fustangiu notoriu. Domnul Merriam nu-i dădu lui Milo nici o informaţie de fond, în legătură cu această sarcină. Singurul lui ordin a fost să se descotorosească de Villard şi asta imediat.

Milo nu avu timp să facă investigaţii şi nici vreun plan. Se asigură că avea gloanţe în pistol şi porni la treabă. Pînă ce găsi casa în labirintul de cotituri ce duceau în sus pe deal, trecuse de miezul nopţii. Villard se afla în curtea din spate, lîngă piscina lui în formă de rinichi. Ascuns în tufişuri, Milo îşi observa ţinta, care se clătina pe picioare.Era o problemă doar de minute, înainte ca matahala să dea ortul popii.

Cu toată beţia lui, Milo îşi dădu seama că nu-i va putea face faţă lui Villard în luptă, însă greşea. Milo ţîşni dintre tufe şi încerca să scoată pistolul din buzunarul fulgarinului, cînd Villard îl descoperi, atît pe el cît şi arma lui şi atacă, dîndu-i un singur pumn care-l aruncă pe Milo în piscină.

Acesta încercă să înoate ca un căţel spre margine şi să iasă afară, dar îmbrăcămintea şi panica acţionau împotriva lui. Tocmai se scufundase pentru a treia oară, cînd, Villard îl trase afară cu o mînă şi începu să urle întrebări:

— Cine te-a trimis? Bărbatul lui Jo-Ann, sau al lui Crystal? Spune-mi, ţipa el. Capul i se bălăbănea într-o parte şi-n alta şi ochii priveau în jos, în timp ce-şi morfolea nedesluşit întrebările. Deodată smucindu-şi capul îl lovi pe Milo în stomac. Răspunde-mi, fir-ai al dracului!

Milo nu putea să vorbească Zbătîndu-se pe ciment ca un peşte pe uscat, era grozav de ocupat să dea afară toată apa pe care o înghiţise.

Nerăbdător să primească un răspuns, Villard îi mai dădu un picior.

— E vorba de Lenny? Ea a fost, nu-i aşa? Nenorocitul ăla de ticălos! Îi mai dădu un picior greu în coaste şi mîrîi: ai să-mi spui cine te-a trimis, apoi intenţionez să te arunc înapoi în piscină şi să mă uit cum te îneci.

Ameninţarea nu e un imbold prea serios pentru cooperare,se gîndi Milo, deşi se îndoia că Villard şi-ar fi dat seama, în aburii beţiei. Cu toate că era aşa ameţit, culturistul putea să aducă ceva pagube. Milo ar fi vrut să o ia la goană, dar îi era teamă să se mişte, teamă să ajungă la pistol — care nu era sigur dacă mai funcţiona, plin de apă cum era — teamă să nu-l provoace în vreun fel pe aiuritul ăla muschiulos.

În timp ce Milo încerca cu disperare să se gîndească la un plan de salvare, Villard începu să clipească furios şi să se uite fix la el, în mod clar încercînd să se concentreze. Trebuie că-şi aminti ce avea de făcut, pentru că brusc dădu din cap şi zîmbi, apoi îşi trase piciorul înapoi, pentru a-i da încă o lovitură lui Milo, dar uriaşa cantitate de alcool pe care o îngurgitase interveni în echilibrul lui. Trupul i se bălăbăni; ochii i se închiseră şi continuînd să strîngă paharul în mînă, căzu cu capul înainte în piscină. Era prea beat ca să-şi dea seama că se îneca.

Moartea a fost declarată accidentală.

Fusese un nou dezastru pentru Milo, într-adevăr, dar așa cum făcuseră și celelalte ocazii, îi aduse mare credit în ochii domnului Merriam, reușind un adevărat record. Trei din trei! Merriam era atît de impresionat, că-i dădu și o primă. Pentru treabă bine făcută.

Două săptămîni mai tîrziu, într-o joi după-amiază, Milo fu chemat în biroul domnului Merriam pentru a primi o nouă sarcină.

De obicei, șeful lui nu era vorbăreț, dar astăzi voia să discute.

— Poate că ai observat ce distrat am fost în aceste ultime două săptămîni.

Milo habar n-avea, dar reflectă că așa ar fi trebuit, deci dădu din cap.

— Da, domnule, am observat, minți el.

— Am o situație, și tu ești omul indicat, pentru a o rezolva. Asta se pare că va fi mai complicată și va necesita puțin mai multă șiretenie. Înțelegi?

— Da, sigur, minți el din nou. Șiretenie? Nu auzise niciodată înainte acest cuvînt. Nu intenționa să admită totuși, pentru că demonstrîndu-și ignoranța își putea diminua poziția față de domnul Merriam și asta nu putea să admită. Doar că, imediat ce va părăsi biroul, va încerca să afle ce înseamnă șiretenie și unde putea găsi așa ceva.

— Un asociat în afaceri, pe care cîndva l-am considerat prieten, m-a excrocat M-a excrocat serios. Îl

cheamă Bill Rooney, adăugă pufnind. Pe nevăstuica asta am invitat-o la cină nu numai o dată, am stat față în față cu el, mi-am împărțit pîinea cu el, și el în schimb ce face? Mă înjunghie pe la spate. Iată ce face! Posedă ceva ce vreau să am eu. Milo nu știa dacă trebuie să spună ceva din simpatie sau nu, așa că rămase tăcut și aștepță. Pur și simplu, continuă Merriam, vreau să-i demonstrezi că nu trebuie amestecate afacerile cu plăcerea. Eu mi-am învățat lecția și Rooney e pe cale să o învețe și el pe a lui. Am un avantaj, pentru că el nu știe că am aflat. Trase afară scaunul din spatele biroului și se așeză. Am descoperit din întîmplare unde îl ascunde, adăugă apoi. Știu că în birou are un safe. Toată lumea știe. E primul lucru pe care îl vezi, cînd intri pe ușă. E mare și trebuie că e vechi de o sută de ani. Deschise o cutie de lemn sculptat de pe birou și căută înăuntru un trabuc lung și ieftin. Îl vîrî între dinți și continuă să vorbească în timp ce aprinse un chibrit și apropie flacăra de țigară. Nu trebuie să-i fie teamă că ar intra cineva, l-ar lua și ar ieși cu el pe ușă. Ar fi nevoie de o macara să-l ridice. Îi făcu semn lui Milo să ia loc înainte de a continua: Rooney vrea ca toată lumea să-i vadă safeul. Desigur, lumea crede că aici e locul unde își ține valorile. Adevărat? Cretinul. Totul e prefăcătorie. Se dovedește că mai are un safe în biroul lui. E îngropat în dușumea, sub birou. Am cifrul. Dă-mi voie să-ți spun, ăsta face într-adevăr parale.

—Vrei să intru în biroul lui....

— Nu, nu, îl am pe Charlie pentru asta. Tu, vreau să ai grijă de Rooney şi de nevastă-sa.

Deşi Milo ştia că biroul lui Merriam e izolat fonic şi era căutat de microfoane cel puţin o dată pe zi, privi nervos în jur.

—Vrei să o omor şi pe soţia lui?

— Exact. S-ar putea ca Rooney să-i fi spus ceva. Dacă o laşi în viaţă, se poate duce la poliţie. Prea riscant. Deci, iată cum vreau eu să se desfăşoare lucrurile. Rooney pleacă de la birou întotdeauna la ora patru fix şi îi ia o oră ca să ajungă acasă. Vineri seara nu iese niciodată. Niciodată, sublinie el. E foarte previzibil şi asta e ceva în interesul nostru. Îşi scoate soţia-gură mare în oraş, în fiecare sîmbătă seara, iar duminica se odihneşte pentru amanta lui, pe care o vede în fiecare luni şi miercuri. Vreau ca totul să arate ca o sinucidere. Soţia îşi ucide soţul şi apoi se omoară. Poliţia va cerceta, desigur, şi vor afla de amantă. Îşi vor închipui că şi soţia a aflat şi de aceea l-a ucis. Toată lumea ştie că are un temperament dat dracului.

— Cînd vrei să fac asta?

— Mîine seară la cinci. E momentul în care Charlie intră în biroul lui Rooney. Intră şi iese imediat. Dacă e vreo problemă, mă înştiinţează şi eu îţi voi comunica ţie. la celularul ăsta, ordonă el întinzîndu-i-l lui Milo. Nu poate fi depistat. Nu omorî pe nimeni până nu ai veşti de la mine. Ai înţeles?

Din nou, Milo era în mare grabă. Nu avu timp să supraegheze totul îndeaproape, dar îşi jură că de data aceasta nu se va ivi nici o defecţiune. În dimineaţa următoare, conduse prin cartierul lui Rooney, pentru a se familiariza cu amplasamentul şi a vedea dacă nu existau vecini curioşi. Odată ce identifică toate intrările din casa lui Rooney, se îndreptă spre o băcănie, cam la doi kilometri depărtare. Cumpără un kilogram de carne tocată, pe care plănuia să o îndese prin buzunare, în caz că exista vreun cîine ce pîndea în casă.

Încă mai avea o mulţime de timp la îndemînă, aşa că se îndreptă spre maşină, scoase una din revistele cu fete, pe care le ţinea sub banchetă, pentru clipele cînd avea nevoie de puţin stimulent şi o răsfoi, ca să treacă timpul.

La ora 3,30 puse revista de-o parte şi se îndreptă spre Rooney. Casa lui se afla cam pe la jumătatea unei coline lungi, dar în pantă uşoară, iar planul lui Milo era să parcheze în vîrful colinei,de unde avea vedere bună asupra aleii de acces. Imediat ce domnul Merriam va suna, se va strecura în casă şi va avea grijă să-şi îndeplinească sarcina. În timp ce va aştepta, va ţine celularul la ureche, prefăcîndu-se că s-a oprit să vorbească la telefon. Să nu trezească nici o suspiciune.

Planul era desăvîrşit.

4.

Milo apăsă pe frînă şi privi uluit gloata adunată pe peluza din faţa casei lui Rooney.

Erau peste tot, hoarde de bărbaţi şi femei — nu, nu, mai mult femei — toate cărînd în braţe cît puteau să ducă. O pereche, observă Milo, avea aceeaşi privire pe faţă, de o bucurie neţărmurită, pe care o vedea pe feţele bărbaţilor care frecventau cluburile de striptease, ca şi el.

Familia Rooney organizase un tîrg în curte.

— Acum, ce se presupune că trebuie să fac? bombăni el. Întrebarea fu urmată de o furtună de înjurături. Nu putea să-şi sune boss-ul, deoarece era împotriva regulilor, aşa că bănui că va trebui doar să aştepte, pînă îl va suna domnul Merriam.

Un tîrg în curte! Înjură din nou. Într-un cartier atît de exclusivist, acest fel de activitate a clasei de mijloc părea nelalocul ei. Oamenii bogaţi aruncă obiectele care nu le mai folosesc. Nu le vînd.

Două femei, cu feţele roşii şi ţipînd, se luptau ca să intre în posesia unui scaun de piele. Uită-te la ele,se gîndi Milo cu dezgust. Vechiturile altora devin como-

rile lor. Aruncă un cent sau un dolar şi un ticălos se va arunca pe el. *El* nu se va atinge niciodată de lucrurile folosite de altcineva. Avea prea multă clasă pentru aşa ceva.

Uşile din faţă ale casei erau larg deschise şi un fluviu neîntrerupt de amatori continua să iasă şi să intre. O femeie căra o lampă frumoasă tîrînd după ea cordonul electric. Alta avea ceea ce părea o cutie nostimă pentru trabucuri. Observă că avea şi o sticlă vîrîtă sub braţ. Apoi văzu altă femeie cărînd două sticle de vin. Urmară şi altele. Oare Rooney îşi golea barul, sau poate pivniţa de vinuri? De ce făcea asta? Se muta în altă parte?

Milo controlă ora. De acum, Rooney trebuia să intre pe alee în orice minut, dacă nu cumva astăzi lucra mai mult la birou. Asta era o posibilitate. Poate că era în casă ajutînd. Domnul Merriam îi dăduse lui Milo o fotografie a cuplului, dar pînă acum nu-l văzuse nici pe soţ, nici pe soţie. Bill şi Barbara. Nostim cum li se potriveau numele,se gîndi el. Totuşi în fotografie nu erau nostimi deloc. Bill arăta ca şi cum ar fi purtat un preş de blană pe capul lui mare iar Barbara — sau „Babs-gură mare" cum îi spunea domnul Merriam — îşi făcuse prea multe liftinguri. Buzele ei se sfîrşeau unde începeau urechile.

Un tîrg în curte! Domnului Merriam nu-i va veni să creadă. Şi în mod sigur nu va voi ca Milo să-şi continue acţiunea. Existau aproape patruzeci de per-

soane pe afară şi Dumnezeu ştie cît de multe înăuntru.

O fată îmbrăcată în uniformă de servitoare de culoare cenuşiu deschis ieşi din casă cu un teanc de cărţi şi CD-uri. Coborî în fugă scările, astfel că din braţe îi căzură vreo două CD-uri, dar nu se opri să le ridice. Împingînd din drum o altă femeie, alergă peste pajişte. Expresia ei era înnebunită. Încetini destul de mult pentru a arunca toate cărţile şi CD-urile grămadă, apoi se uită peste umăr la uşa din faţă şi o luă la goană în jos pe stradă, ca urmărită de diavol.

Ce a mai fost şi asta? Milo o privi dispărînd după colţ, înainte de a se întoarce iar spre mulţime. Clătină din cap privind frenezia vînătorilor tîrgului, repezindu-se de la un morman la altul şi apucînd prada, ca şi cum ar fi dispărut dacă nu ar fi pus mîna pe ea. Ochii i se opriră pe o femeie, care nu părea deloc cuprinsă de nebunia generală. Îngenunchiase pe iarbă alături de piramida de cărţi, luînd cu delicateţe în mînă cîte una şi examinînd-o. Nu putea să o vadă prea bine. Părul lung îi ascundea faţa şi oamenii înnebuniţi, care izvorau din casă sau intrau înapoi, îi obturau vederea.

În sfîrşit femeia se ridică şi astfel o văzu mai bine. Scoase un fluierat. Îl făcuse pur şi simplu cnocaut. Un trup *realmente* frumos. Încercă să şi-o imagineze fără haine, ceea ce era o mică fantezie extrem de plăcută, pînă cînd realiză că începuse să reacţioneze şi fizic. Nu era momentul. Încercă să se uite în altă parte, dar nu putu. Îmbrăcată cu jeanşi şi un tricou roz, în mod

clar nu încerca să-şi etaleze atributele. Totuşi pe ea, îmbrăcămintea arăta sexy. Era chiar mai sexy decît fetele Bond. Era înaltă şi subţire, nu scheletică asemeni manechinelor acelora ca băţul, ci mai curînd genul sportiv, cu curbe în toate locurile potrivite. Pun pariu că e balerină,se gîndi Milo.

În timp ce ea întinse mîna după o altă carte, întoarse capul şi Milo îi zări pentru o clipă faţa. Frumoasă. Nu putea să-şi amintească feţele fetelor Bond. Nu-şi bătuse capul niciodată să le privească feţele, dar acum nu-şi putea lua ochii de la a ei.

Aşa bine cum arăta, de ce îşi pierdea timpul cu vechiturile alea? Trebuie că e genul studios, concluzionă el.

Continuă să o privească, în timp ce ea ducea un teanc de cărţi spre stradă. Avea o asemenea grijă de ele, încît le legăna în braţe, ca pe nişte obiecte de preţ.

Conducea un Ford SUB, cam de cinci-şase ani vechime. Portiera din spate era deschisă şi el putu să vadă că înăuntru era deja plin de cărţi şi ceva ce arăta ca o cutie de DVD-uri şi CD-uri. O frumuseţe ca ea ar fi trebuit să conducă în fiecare an o marcă nouă de maşină!

— Aruncă naibii cărţile alea, doamnă, rosti el exasperat. Du-te după nişte lucruri mai bune. Dacă n-ai nevoie de nimic, poţi să le vinzi şi să-ţi cumperi o maşină nouă.

Pe stradă era un loc de parcare liber, chiar dincolo de maşina ei. Milo dădu drumul motorului şi aproape şterse o Acura, cînd intră în spaţiul acela.

Dacă ar fi putut măcar să o fotografieze, n-ar mai fi avut nevoie de revista cu fete drept stimulent. Ar face ea şmecheria. Da, avea nevoie categoric de o fotografie. Nu avea aparatul la el, dar celularul era bine dotat şi va trebui să reuşească. Îl scoase din buzunar şi îl ridică în sus, apoi aşteptă ca ea să se întoarcă pentru a lua o imagine clară. Exact în timp ce apăsa pe buton, ea se mişcă, aşa că mai încercă o dată.

Probabil că nici o fotografie nu era prea bună. Le şterse şi renunţă. Consideră că ar trebui să-i memoreze figura şi trupul, pentru antrenamentele lui de seară.

Acum ce făcea oare? Închisese portiera din spate dar continua să observe curtea. Apoi înconjură maşina spre bancheta de lîngă şofer, deschise portiera şi traversă din nou curtea, ducîndu-se după alte cărţi.

Milo era aşa de preocupat să o privească, încît nu o observă pe Babs Rooney apropiindu-se, pînă cînd nu se opri lîngă fata cea frumoasă şi mai adăugă cîteva cărţi la grămadă. Babs îi spuse ceva amatoarei de cărţi, apoi îi dădu un aparat ce arăta foarte scump. Nu putu să spună dacă era o cameră video sau una din aparatele acelea digitale nostime, dar arăta foarte nou şi probabil că valora o mulţime de bani. Femeia nu voi să o ia, dar Babs insistă şi puse aparatul pe

vraful de cărţi. El se uită iar la SUV şi observă pe parbriz o etichetă cu însemne universitare. Deci e studentă. Nu e de mirare că-i plăceau cărţile!

După aceea, nu-i veni nici lui să creadă ce a făcut. Ieşi din maşină, ca să se apropie mai mult de ea, uitînd în grabă că îşi pusese celularul domnului Merriam în poală. Acesta zdrăngăni cînd căzu pe asfalt, apoi alunecă sub maşină. A trebuit să se lungească pe burtă, ca să ajungă destul de departe dedesubt ca să-l recupereze. Înjurînd copios, puse telefonul pe bancheta din faţă şi se îndreptă din nou spre frumoasa fată. Va lua şi el cîteva mingi, însă intenţia era să vorbească cu ea, chiar să flirteze. Cine ştie? Poate că îi plăcea genul macho. Dacă îl va goni sau îi va rîde în nas, nici o pagubă, nici unul din prietenii lui nu va afla vreodată.

Şi ocazia se ivi. Ea scăpă una din cărţi. Milo alergă să o ridice.

— Am reuşit. Am reuşit, strigă el arătînd ridicol de emoţionat. Puse cartea în vîrful teancului. Iat-o domnişoară... Aparatul alunecă, dar Milo îl prinse şi i-l puse în braţe. Nu-şi amintea dacă mai spusese ceva după aceea, sau nu. Ce ochi verzi splendizi! Nu mai văzuse niciodată înainte această culoare. Ai putea să joci în filme, i-o trînti el. Nu-i aşa? Ea scutură din cap. El înghiţi. Eşti la facultatea de pe aici?

— Da, răspunse ea zîmbind.

Ce voce frumoasă! Cu o vagă urmă de accent sudic. Se depărtă de el.

— Aşteaptă, strigă el alergînd după ea. Vreau să te ajut să cari cărţile.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

El înţepeni şi încercă cu frenezie să se gîndească la ceva de spus, care să o reţină.

Prea tîrziu. Pleca. Mintea lui era încă goală. Nici măcar nu spusese mulţumesc. Da, mulţumesc! Asta putea să spună, dar pentru ce să-i mulţumească? Nu, nu funcţiona. Ar fi trebuit să găsească altceva.

Dar ea plecase. Ar fi vrut să ţipe, însă trebuia să gîndească repede. Maşina ei demarase. În timp ce o privea dispărînd pe stradă, îi zări numărul de înmatriculare şi îl reţinu. Răscoli prin buzunare şi găsi un creion. Apucînd o carte rătăcită ce zăcea la picioarele lui, rupse o pagină şi notă repede numărul. Un zîmbet recunoscător se lăţi pe figura lui. Pînă la urmă, era destul de inteligent! Acum tot ce trebuia să facă era să se folosească de număr, ca să dea de nume şi de adresă, apoi putea să o găsească şi pe ea.

— Dacă aş mai fi căsătorită, aş lua pentru soţul meu aceste bîte noi Callaway, rosti o femeie în spatele lui atrăgîndu-i atenţia.

Hei, stai o clipă! Poate că nu erau toate vechituri!

— Ai spus noi? întrebă el.

— Da.

— Şi cît costă?

Ea îl privi confuză.

— Sînt gratis. Rotindu-şi braţul spre pajişte, adăugă: totul e gratis. N-ai citit afişul?

Se uită spre un colţ al curţii de lîngă alee. O, aşa e. A fost doborît. Poate că am să iau totuşi bîtele alea... nepotul meu....

— Unde sînt? o întrerupse el.

— În tufişurile alea. Cred că soţia proprietarului le-a aruncat acolo.

Milo nu-i lăsă femeii timpul să le ia. Se îndreptă spre tufişuri şi luă el bîtele de golf. Erau perfect noi şi fu foarte atent cu ele cînd le puse în portbagajul maşinii. Bîtele noi îi vor aduce mai mulţi bani la obiecte de ocazie, decît unele zgîriate. Observă un bătrîn scoţînd pe uşă un mic televizor cu ecran plat.

— Ar fi trebuit să-l iau eu, şopti el.

Uită aproape de timp, în timp ce cără şi alte obiecte. Da, era marfă la mîna a doua, dar ceea ce adună el nu erau vechituri, şi ce era cel mai bine, nu trebuia să dea nici un cent pe ele. Era pe cale să facă o avere vînzîndu-le la obiecte de ocazie. Brusc, Milo se simţi din nou plin de superioritate. Nu semăna cu ceilalţi ciudaţi de la acest eveniment.

Se strecură în spatele volanului, încercînd să nu lovească mixerul electric, ce nici măcar nu fusese despachetat, cînd sună celularul lui Merriam. A trebuit să sune de vreo cinci ori, înainte ca Milo să-l poată scoate de sub argintărie.

—Da?

— Unde erai? Furia din vocea domnului Merriam străbătu spaţiul clar şi tare. Te-am sunat de patru ori.

— Am stat aici aşteptînd să mă chemi. Jur că acum a fost pentru prima oară cînd a sunat telefonul. Semnalul e slab.... Poate de asta....

Milo se simţea aşa un nătărău. Cum de a putut să uite de ce se afla aici?

— Ieftin, aruncă naibii telefonul ăla, îl ocărî domnul Merriam. Ascultă-mă. Te sun ca să renunţi.

— Nu mai vrei să....

— Exact! Nu mai vreau. Cineva m-a minţit şi m-a convins că ceea ce vreau eu se află în safe-ul biroului lui Rooney, dar nu era acolo.

Milo se uita la stradă şi văzu maşina lui Rooney dînd colţul.

—Tocmai vine acasă.

— Excelent. I-am trimis acolo pe Charlie Brody şi pe Lou Stack. Rămîi unde eşti, poate au nevoie de ajutorul tău, ca să-l facă pe Rooney să vorbească.

— Nu cred că va funcţiona, domnule. Vezi....o.... aici e o situaţie anume.

—Ce?

— E o anumită situaţie aici, repetă el. Soţia lui Rooney a orgnizat un tîrg în curte.

—Un ce?

— Un tîrg în curte şi sînt vreo sută de persoane pe aici, exageră el. Intră şi ies din casă. Soţia lui se descotoroseşte de tot ce are.

—Tu stai acolo şi aşteaptă, porunci Merriam. Trebuie să vorbesc cu Charlie şi cu Stack, apoi revin.

Milo hotărî că ar fi mai bine să nu pună telefonul jos, de frică că îl va rătăci din nou, aşa că îl puse pe bordul maşinii. Şi se aşeză să aştepte.

BMW-ul lui Rooney scrîşni, cînd se opri pe alee. Nici măcar nu coborîse din el, cînd începu să zbiere.

— Puneţi-le jos. Ce faceţi? urlă el. Pune-le înapoi. Tu de acolo.... depărtează-te de aia. Smulse un teanc de haine din braţele unei femei şi o împinse. Ieşi afară de aici, chiar în clipa asta.

Milo avea impresia că se uita la un film, o comedie proastă. Comportamentul lui Rooney era hilar. Faţa îi era stacojie şi urla în mijlocul mulţimii, dîndu-i pe unii la o parte, în timp ce zbiera după soţia lui.

— Iată-ne şi aici, şopti Milo. O zărise pe Babs venind dintr-o latură a casei, cu un zîmbet satisfăcut pe figură. Aparent era obişnuită cu fanfaronada şi urletele bărbatului ei.

— Ce ai făcut? zbieră Rooney. Păşi peste o grămadă de cărţi. O Doamne! Doar nu te-ai atins şi de ceva din biroul meu, nu-i aşa? Ba da, aşa e. Îţi dai seama ce ai făcut? Totul a fost aruncat? Totul a dispărut?

Expresia lui Babs nu se schimbă.

— Fiecare obiect din preţioasa ta bibliotecă e pe aici, pe afară.... ce a mai rămas. El clătină disperat din cap şi alergă înăuntru. Babs rămase în curte. Continua să zîmbească, se întoarse către mulţimea care o privea cu prudenţă şi strigă: totul e gratis. Luaţi tot ce vreţi, dar ar fi bine să vă grăbiţi. Soţul meu are

un temperament turbat şi se pare că va deveni şi mai urît.

Dar nu părea afectată deloc de această posibilitate.

Milo privea din maşină şi hotărî că, în ciuda liftingurilor ei înfiorătoare şi a buzelor umflate, Babs avea destulă clasă. Oricum, era îmbrăcată elegant. Avea pe ea un costum de catifea verde-lămîie împodobit cu ştrasuri, care se potrivea cu tocurile ei înalte. Printre baretele sandalelor putea să-i vadă degetele date cu oja roşie.

Milo nu era sigur cît de mult va trebui să mai aştepte. Domnul Merriam îi spusese să nu facă nimic, pînă nu va avea veşti de la el, dar oamenii se îndreptau acum spre maşini. Odată aceştia plecaţi, unul sau ambii Rooney vor remarca faptul că el se mai află încă acolo.

Însă, în locul lui, hotărîrea decisivă fu luată de familia Rooney. Milo fu atît de prins în cearta lor, încât nu putu să plece.

Babs îşi vîrîse mîinile în buzunarele jachetei şi părea că se adună pentru o confruntare, cînd soţul ei zbură afară pe uşa din faţă, scoţînd ţipete stridente ca o hienă rănită.

— Căţea tîmpită! Ce a fost în mintea ta? Ştii ce ai făcut? Ai aruncat o mină de aur. O mină de aur ce valora milioane de dolari. Privirea lui făcu ocolul curţii. Se opri pe grămada de articole ce mai rămăseseră şi traversă pajiştea alergînd. Poate că mai e încă aici....

poate că nu e prea tîrziu. Se aruncă la pămînt şi începu să caute frenetic. Poate că a fost îngropată dedesubt. Aruncînd în aer agende, scrumiere şi rame de tablouri, se ruga: te rog, te rog Doamne, nu lăsa să dispară. Nu lăsa să se fi pierdut.

— Grozav. Te rogi lui Dumnezeu! Ipocritule, rosti Babs dispreţuitoare.

Ignorîndu-şi soţia, continuă să caute, pînă fu convins că ceea ce căuta nu era de găsit. Tot în genunchi, se întoarse spre ea.

— De ce? De ce mi-ai făcut asta? O să vină după mine. Nu numai că o să mă ucidă pe mine, dar va veni şi după tine. Categoric. Nu poate crede că nu ţi-am spus despre asta. De ce? repetă el suspinînd. De ce ai făcut....

— Nu ai vrut să mă iei la New York.

El rămase cu gura căscată.

— New York? strigă apoi. Ai făcut toate astea pentru că nu te-am luat la New York? Babs ridică mîna stîngă, se uită la inelul de nuntă cu diamant, oftă sonor apoi îl scoase de pe deget şi îl aruncă spre bărbatul ei. Aterizâ în iarbă, lîngă el. Ce eşti... ai înnebunit? gîfîi el în timp ce se tîra prin iarbă în patru labe căutîndu-l.

Ea îşi băgă din nou mîinile în buzunare şi se uită la el.

— Ai ştiut cît de mult voiam să văd spectacolele de pe Broadway. Mi-ai spus că nu poţi să-ţi pierzi timpul cu asta, îţi aminteşti? Te-am rugat şi iar te-am rugat.

Totuşi, n-a contat. Dar ai avut destul timp să iei la New York altă femeie. Cîte spectacole ai văzut cu *ea?*

Ca şi cum ar fi fost doborît de vînt, Rooney căzu înapoi pe vine.

—Toate astea pentru că....

— Cum ai crezut că nu voi afla? M-ai înşelat, dar spre deosebire de tine, am prieteni credincioşi. Susan te-a văzut în avion. Mi-a spus că femeia cu care erai stătea toată grămadă peste tine.

El se clătină ridicîndu-se în picioare.

— Am să te ucid, mîrîi printre dinţii strînşi.

Babs scoase un pistol din buzunar.

— Nu, n-ai s-o faci. Pentru că te omor eu pe tine.

Milo era fascinat de scena la care asista şi îi era frică chiar să clipească, de teamă să nu-i scape ceva. Oare o va face cu adevărat? Ce fel de revolver era? Arăta ca un 38 sau 45. Ar fi vrut să se apropie, să vadă mai bine. Poate chiar să-l fure. Ar fi putut să folosească de fiecare dată altul.

Şi inelul acela!! Trebuia să-l ia, înaintea altcuiva. Privirea îi rătăci înainte şi înapoi, de la inelul din iarbă la revolver. Ar fi trebuit să încerce să o oprească pe nebună? Domnul Merriam avea nevoie să afle unde a ascuns Rooney ceea ce luase. Era oare acelaşi lucru, pe care acum Rooney era aşa de disperat să-l găsească? Şeful lui ar fi trebuit să-i spună ce articol misterios era, pentru ca la rîndul lui să-l poată căuta printre toate vechiturile din curte.

Milo se uită iar la Babs, cînd ea începu să rîdă. Era un sunet ciudat, ceva între un sforăit şi un acces de tuse. Continua să-şi păstreze zîmbetul pe figură cînd ţinti şi trase. Îl izbi pe Rooney în piept, făcu cîţiva paşi spre el şi trase din nou.

Milo auzi un ţipăt de femeie, privi în oglinda retrovizoare şi văzu o pereche stînd în faţa maşinii lor. Omul ridicase un telefon fotografiind scena. Milo se aplecă pentru a fi în afara razei de vizibilitate a aparatului. Cînd îndrăzni să-şi ridice capul ca să privească prin parbriz, Babs stătea deasupra bărbatului ei privindu-l, şi probabil asigurîndu-se că e mort. Se pare că se convinsese, deoarece lăsă revolverul în jos şi calmă se îndreptă spre casă. Milo sperase că va arunca pistolul, ca să-l poată lua el, dar ea îl ţinea în continuare în mînă. Îşi întoarse capul pentru să o privească cum se apropia de uşă. O secundă mai tîrziu auzi o nouă împuşcătură. Venea din interiorul casei. Oare se omorîse, sau trăgea în vreuna dintre comorile ei?

Bărbaţii şi femeile îşi croiau drum cu prudenţă spre cadavrul de pe iarbă. Milo ajunse imediat la concluzia că toţi se gîndeau cum să fure inelul.

— O nu, n-o s-o faceţi, mormăi el în timp ce sări afară din maşină şi alergă spre Rooney. Ştia exact unde căzuse inelul şi îngenunchie lîngă el. Cu mîna dreaptă se prefăcu că îi ia pulsul, în timp ce cu mîna stîngă ridică inelul şi îl vîrî în buzunar.

— E mort? strigă o femeie.

Milo dădu din cap. Nu se uită la ea, deoarece nu voia ca vreunul dintre ei să-l remarce prea bine.

— Am sunat la nouă-unu-unu, strigă altul.

În timp ce curioşii se apropiau şi mai mult, Milo se grăbi spre maşina lui. Îşi ţinu capul plecat, în timp ce porni motorul. Ar fi trebuit să aştepte pînă ar fi putut să plece fără să fie observat. Şi pentru că nu voia ca cineva să-şi amintească numărul lui de înmatriculare, trebui să dea înapoi şi să se îndrepte spre vîrful colinei. Dacă va da înapoi pe drumul de acolo, copacii le vor bloca vederea.

Deşi murea de dorinţa de a scoate inelul din buzunar şi de a-l privi, nu îndrăzni să o facă. Cineva s-ar putea să treacă pe lîngă el şi să observe ce face. Apoape că sări în sus cînd sună celularul.

— Da?

— Poţi pleca acasă. Charlie Brody şi Lou Stack vor avea grijă de familia Rooney.

— E o nouă situaţie aici.....

— Da, da, ştiu, tîrgul din curte! Charlie şi Stack îi vor duce undeva, în linişte. Sînt experţi. Îi vor face pe cei doi Rooney să vorbească.

— Domnule, se pare că va fi nevoie de mai mult decît de experţi. Mă uit la Rooney chiar acum, şi, să ştiţi, nu va mai reuşi să vorbească niciodată, cu nimeni.

5.

Uneori preocuparea pentru bunica ei devenea atît de intensă, încît Lyra se simţea rău de la stomac şi nu putea să mănînce. În timpul dezbaterilor procesului pierduse cam trei kilograme, dar după ce cunoscutul psihiatru doctor Timothy Freeman îi comunică curţii constatările lui, privind sănătatea mentală a lui Gigi, Lyra îşi recăpătă greutatea obişnuită.

Fiul bunicii ei, Christopher Prescott Jr., şi soţia lui, Judith — care se întîmplau să fie şi părinţii Lyrei, deşi ei îi era silă să accepte — au iniţiat un adevărat proces, cînd într-o seară la cină Gigi a anunţat că intenţiona să-şi întîlnească avocatul, ca să modifice ceva din condiţiile testamentului. Deoarece Gigi îşi pierdea timpul cu un domn văduv, despre care vorbea cu drag, fiul ei, la sugestia soţiei, ajunsese la concluzia că Gigi intenţiona să-l includă pe acest domn în testament. Ferească Dumnezeu, putea chiar să hotărască să-i lase tot. Posibilitatea ca ei să fie excluşi de la avere le dădea fiori părinţilor Lyrei. Deveniseră de-a dreptul dependenţi de stilul de viaţă

pe care banii ei îl asigurau şi nu voiau să se schimbe nimic.

Viclean, Christopher aşteptă ca cei doi fraţi ai Lyrei, Owen şi Cooper, să plece din ţară cu afaceri, înainte de a întreprinde ceva. Folosindu-se de vîrsta înaintată a lui Gigi ca de o problemă care-l preocupa, el şi avocatul lui completară nişte hîrtii prin care solicitau punerea sub interdicţie. Cererea pretexta incapacitatea ei mentală şi cerea curţii să-i dea lui Christopher putere de decizie asupra tuturor hotărîrilor financiare şi medicale.

Doctorul Feeman fu chemat să o evalueze pe bunică. Medic eficient şi cu bun simţ, doctorul era şi un om amabil, iar Gigi îl plăcea. Îi făcu o mulţime de teste pentru a-i determina starea mentală, petrecînd mai multe şedinţe de cîte două ore, discutînd cu ea despre orice, de la Christofor Columb pînă la naveta spaţială. Cu totala ei cooperare, o internă într-un spital din apropiere, pentru a fi examinată în totalitate şi fizic, inclusiv scanarea pe tomograful axial computerizat.

Rezultatul testelor fu aşa cum se aşteptase şi pentru care se rugase Lyra. În afară de ceva artrită la genunchii şi mîinile bunicii, aceasta era într-o stare excelentă de sănătate şi avea o minte ascuţită ca un brici. Nu suferea de Alzheimer sau de altă formă de demenţă şi contrar sugestiilor nurorii ei, Gigi nu dădea dovadă de nici un semn de senilitate.

Dar adevăratul moment surprinzător apăru la sfîrşitul audienţei. Judecătorului i se dădu o copie de pe testamentul lui Gigi şi, înainte de a da verdictul, îl întrebă pe Christopher Prescott dacă a avut timp să-l citească.

— Nu, Onorabile, n-am avut timp, admise Christopher. Dar mama mea a avut aprobarea mea deplină, cînd a făcut schimbări în testament, acum trei sau patru ani.

Judecătorul dădu din cap.

— Şi la vremea aceea, credeai că mama ta era în deplinătatea facultăţilor mentale?

— Absolut, răspunse el. Mai tîrziu a început să dea semne de.... confuzie.

Judecătorul ridică în sus hîrtiile testamentului.

— Atunci, la actualizarea testamentului, văd că îţi dăduse două sute de mii.

— Da, mi-a dat suma aceea, dar vă asigur, n-aş fi acceptat-o dacă mi-aş fi închipuit că nu e capabilă să judece normal.

— Pentru consemnare, domnule Prescott, condiţiile actuale ale testamentului stabilesc că dacă mama ta va intra în incapacitate, nepoata ei Lyra Decoursey Prescott va primi tutela. Ea va avea putere de decizie în privinţa hotărîrilor medicale şi financiare.

— Dar, cînd moare mama, eu sînt moştenitorul averii, afirmă Christopher.

Judecătorul clătină din cap

— Nu, nu eşti.

Christopher rămase cu gura căscată. Expresia lui era aproape la fel de comică ca a soţiei lui. Judith arăta ca şi cum avea impresia că fusese aruncată într-o vîltoare.

Judecătorul respinse cazul, hotărînd că Gigi e perfect capabilă să-şi administreze propriile finanţe.

Şi cu tot chinul acesta obositor, Gigi rămăsese calmă. După audienţe, îşi bătu fiul pe mînă, îşi sărută nora pe obraz, apoi o apucă pe Lyra de braţ şi îi sugeră să-i invite pe toţi la cină, la restaurantul ei preferat.

Încă de timpuriu, Lyra ştiuse ce femeie excepţională e bunica ei, dar după acele audienţe realiză din nou că era o forţă, de care trebuia să se ţină seama. Care era expresia? O, da, şireată ca o vulpe. Asta era Gigi a ei, desigur. Îi fermecase într-atît pe psihiatru şi pe judecător că, atunci cînd apărură rezultatele testelor, ei fură la fel de încîntaţi ca Lyra. Gigi ştia întotdeauna exact ce face.... şi de ce.

În ciuda victoriei de la tribunal, Lyra era sigură că tatăl ei cel vrednic de dispreţ nu intenţiona să înceteze să încerce să obţină controlul asupra banilor mamei lui, ceea ce însemna că nu va renunţa la încercările ruşinoase de a dovedi că e incompetentă. Bunica ei reuşise să cîştige această rundă, dar Lyrei îi era teamă că data viitoare va fi mai greu.

Şi, în mod cert, Gigi nu venea în sprijinul cauzei ei. Acum ca şi atunci, făcea lucruri ce puteau fi interpretate ca fiind de-a dreptul bizare.

În ultimile nouă luni, își refăcuse de trei ori baia de la parter. Stomacul Lyrei începuse să o doară, după cea de a doua refacere completă. Prima oară, Gigi și-a extins-o eliminînd un dulap, pentru mai mult spațiu. Cîteva săptămîni mai tîrziu, a vrut o nouă schimbare, așa că instală un duș și o chiuvetă nouă cu picior, precum și o nouă pardoseală. Odată ce totul fu terminat, hotărî că vrea să o modernizeze. Demolă accesoriile, dușul și chiuveta, și le donă Locuințelor Sociale. Meșterul angajat, un om amabil și răbdător cu numele Harlan Fishwater, nu se plîngea. Montă o pardoseală de travertin, un bufet din lemn bun, cu o placă de granit deasupra și un bol cu apă pe el. De asemenea, înlocui tapetul pentru a treia oară.

Harlan era gata să înceapă să monteze în pod niște rafturi, cînd Gigi vorbi cu un arhitect despre refacerea bucătăriei ei care era nouă. Atunci a fost momentul cînd Lyra începu să piardă din nou din greutate, îngrijorată că Christopher și Judith vor găsi o nouă scuză pentru a o ataca. În ciuda asigurării dată de Gigi că totul e în regulă, Lyra nu putu să-i înțeleagă comportamentul, pînă cînd cu puțin noroc descoperi că Harlan lupta să-și întrețină cei cinci copii și o soție care își pierduse serviciul. Harlan făcea treabă bună, dar cu criza din economie, nu erau prea mulți oameni interesați să-și refacă locuințele. Și hotărîrea generoasă a lui Gigi fusese să-i dea ea de lucru.

Dar aceasta nu era singura dată cînd acţiunile lui Gigi puteau fi numite ciudate. Îşi aminti de weekend-ul acela, cînd dispăruse fără să spună nimănui nimic. Cînd a revenit acasă, Lyra era disperată, dar bunica ei — deşi se scuză că-i provocase griji — refuză în mod categoric să-i spună unde a fost.

Să dispară zile întregi..... acesta era un motiv pentru care tatăl Lyrei ar putea pretinde că e îndreptăţit să redeschidă procesul.

Apoi, a apărut apa sfinţită. Oare despre ce era vorba, pentru numele Cerului?

În timp ce se îndrepta spre sud, Lyra fu încîntată că traficul de pe I-5 se dovedi uşor. Să conducă fără a fi stresată îi va oferi timpul de care avea nevoie pentru a-şi imagina ce era de făcut, înainte de vizita părintelui Henry.

Acceleră, ca să se încadreze pe altă bandă de circulaţie. O maşină îi tăie calea şi ea făcu o mişcare bruscă să o evite. Astfel cărţile şi DVD-urile zburară în toate direcţiile, amintindu-i că trebuia să facă ceva cu ele. Clătină din cap, cînd îşi aduse aminte de experienţa din după-amiaza aceea.

Cînd o luase pe scurtătură traversînd cartierul acela şic, îi atrăsese atenţia tîrgul din curte. De cînd era copil, Lyra fusese fascinată de acest ritual, cînd oamenii îşi expuneau în faţa lumii bunurile personale, în speranţa de a scoate cîţiva bănuţi.

În timp ce unii oameni vedeau în astfel de vînzări ocazia de a achiziţiona articole ieftine, Lyra vedea în

spatele fiecărui obiect niște povești. Pe cînd răscolea printre articolele la care proprietarii hotărîseră să renunțe, își imagina un scenariu despre oamenii aceia și viața lor. Era o treabă stranie, dar atît timp cît nimeni altcineva nu știa nimic despre asta, nu-i păsa. Își folosea poveștile imaginate ca pe niște exerciții de creație.

De obicei nu se uita la haine, dar la una dintre vînzări văzuse o rochie albă și frumoasă de mireasă, model 1970, cu eticheta încă pe ea. În mod clar, nimeni nu o îmbrăcase. Într-o cutie de bijuterii, găsise o brățară cu inscripția: „Dragoste pentru totdeauna, John". Imaginația Lyrei luă avînt închipuindu-și astfel o tînără pereche plină de iubire, în drum spre altar. Oare ea și-a schimbat hotărîrea, sau el? O poveste dramatică dădea naștere alteia și toate provenind de la mica etichetă cu prețul rochiei și de la o inscripție.

Vînzarea care-i atrăsese atenția astăzi era deosebit de stranie. Încă nu putuse să creieze o istorie pe marginea ei. Femeia aceea, care își arunca cu frenezie comorile, avea în ochi o privire ciudată, demnă de remarcat. Părea disperată să se descotorosească de tot, strigînd la oameni să ia tot ce doresc.

Pe Lyra o atrăgeau cărțile. Nu putea să treacă pe lîngă una fără să o cerceteze, așa că în mod normal fusese atrasă de grămada de cărți din mijlocul curții. Cînd îngenunche și luă în mînă vreo două, fu uluită de ceea ce găsi. Unele din ele erau foarte vechi.

Deschise un exemplar uzat din *Fructele Mîniei* şi se uită la pagina de gardă. În mod clar, pe ea se afla semnătura lui John Steinbeck. Întoarse cu grijă pagina şi privi anul tipăririi, realizînd că trebuie că făcea parte din prima ediţie. Punînd cu blîndeţe cartea jos, întinse mîna după alta, *Stăpînul Inelelor*. În interior se afla semnătura lui Tolkien. Răsfoi astfel o duzină de alte romane clasice şi descoperi încă patru exemplare cu autograf. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. În grămada adunată la întîmplare pe iarbă, zăcea o avere în volume din prime ediţii, sau altele cu autograf. În mod cert, femeia care alerga isterică pe pajişte, habar n-avea ce aruncă.

Lyra a încercat să-i explice că aceste cărţi valorau o groază de bani, dar se pare că nu-i păsa. De fapt, ţipă la Lyra că, dacă nu erau luate de cineva, va face un foc în curte şi le va arunca în el. Îngrozită, Lyra răscoli în grămada de cărţi şi duse la maşină cît mai multe putu.

În drum spre bunica ei, Lyra încerca să hotărască ce trebuia să facă cu ele. Pînă cînd putea să ia o hotărîre, va trebui să le depoziteze într-un loc sigur. Erau ediţii valoroase şi nu putea să rişte să li se întîmple ceva. Casa lui Gigi era mică şi Lyra simţi că ar fi o pedeapsă să-i impună să le ţină acolo. Apartamentul pe care îl împărţea cu Sidney era şi el în afară de problemă: era deja înţesat de sus pînă jos cu rafturi de cărţi şi cu haine. Pur şi simplu, nu mai era loc pentru nimic. Aşa că rămase ranch-ul familiei din

Texas. Lyra şi cei doi fraţi ai ei moşteniseră de la bunicul lor cele cinsprezece mii de pogoane ale ranch-ului.

Intră într-un refugiu şi îl sună pe administrator, pentru a-i spune că îi va trimite prin poştă cîteva cutii cu cărţi. Trebuie să sosească în următoarea săptămînă, ar fi el aşa amabil să le pună în dormitorul ei?

Lyra termină convorbirea, apoi intră într-o parcare a firmei McDonald şi îşi folosi GPS-ul pentru a găsi cea mai apropiată firmă: *împachetează-şi-expediază*. În timp ce descărca , văzu cutia cu DVD-uri şi CD-uri. Uitase că le luase şi pe acestea. Nevoind să-şi piardă timpul acum cu sortatul lor, hotărî să le trimită şi pe acestea la ranch. Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, se afla înapoi pe autostradă, iar cărţile, CD-urile şi DVD-urile în drum spre Texas. O problemă rezolvată. Acum să trecem la alta.

Gigi locuia într-o comunitate liniştită; în nordul oraşului San Diego. Cartierul ei, un şir de unsprezece case zugrăvite în culori pastel strălucitoare, fusese păstrat cu drag din vremurile trecute şi scăpase de ravagiile progresului. Casele, aliniate pe partea de est a străzii, aveau vedere spre ocean. Portul era la mai puţin de doi kilometri de ele şi la fel şi magazinele. O cafeterie, un magazin de coloniale şi un stand cu flori şi fructe, la o distanţă de mers pe jos.

Garajul lui Gigi se afla în spatele casei şi singura cale de a ajunge la el era din strada laterală. Lyra

intră înăuntru, parcă maşina, şi merse pe jos printre case, ca să ajungă la poarta gardului din şipci, ce înconjura curtea din faţă a bunicii.

Avea cheie, dar hotărî să bată la uşă. Bunica ei o deschise după cîteva secunde.

—Lyra Decoursey Prescott, ce naiba faci în veranda mea? Încercînd să nu zîmbească, Gigi era în mod evident încîntată că Lyra venise acasă, deşi nu era gata să admită asta imediat. Făcu un pas înapoi, pentru ca nepoata ei să poată trece de ea şi întrebă: compania de telefoane a fost aruncată în aer? De aceea n-ai putut să mă suni înainte şi să-mi spui că vii?

Lyra îşi sărută bunica pe obraz.

— Ştiu, ar fi trebuit să sun.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi pregătit mîncarea ta favorită, din fructe de mare.

— E vreo şansă să mai poţi s-o faci? Înainte ca Gigi să răspundă, Lyra îşi cără geanta şi laptop-ul sus pe scări, în dormitorul ei. Cînd coborî din nou, îşi găsi bunica în bucătărie scotocind printre oale şi cratiţe. Eşti încîntată că mă vezi? o întrebă Lyra.

— Sigur că sînt, bombăni ea. Primul lucru, va trebui ca mîine dimineaţă să mergem la piaţă. Am nevoie de peşte proaspăt pentru mîncare. Mai bine aş face o listă, pentru că sînt sigură că voi uita ceva. Există ceai la gheaţă în frigider.

— Ceai dulce sau obişnuit?

— Obişnuit.

Lyra îşi turnă un pahar şi se aşeză la masă.

— E bun, aprecie ea.

Bunica găsise oala mare pe care o căuta şi o puse pe foc.

— Întotdeauna pun o bucăţică de lămîie în ceai. De ce eşti aici, Lyra? Doar nu ţi-ai terminat deja alocaţia, nu-i aşa? Nu, sigur că nu. Bunicul tău s-ar răsuci în mormînt dacă şi-ar închipui că ai cheltuit toţi banii!

Lyra rîse.

— Nici nu m-am atins de ei, zise ea. Nu am nevoie de bani.

Gigi îşi şterse nervoasă mîinile pe un prosop.

— Atunci e vorba de facultate, nu-i aşa? Ce s-a întîmplat? Te descurcai aşa de bine....

— Nu am nici o problemă la cursuri, o asigură ea. Totul e perfect.

— Cîte săptămîni mai ai? Trei? Patru? întrebă bunica în timp ce deschise un dulap, scoase un carnet roz şi un creion şi se aşeză vizavi de Lyra. Am terminat cartofii şi dacă nu scriu asta acum, uit. Ştiu de ce te afli aici. E vorba de tatăl tău, nu-i aşa?

—Vrei să spui, fiul tău!

— Şi mama ta, continuă ea, ca şi cum Lyra n-ar fi întrerupt-o. Te-au supărat iar, nu-i aşa?

— Nu, nu m-au supărat, răspunse ea. Nu am vorbit cu oamenii ăştia de ceva vreme şi nu intenţionez să o fac în curînd.

Gigi zîmbi.

— Draga mea, trebuie pur şi simplu să încetezi să le mai spui „oamenii ăştia".

Şi aşa am fost destul de amabilă,se gîndi Lyra. S-au întîmplat destule lucruri rele, încît să o facă să spună că sînt nişte oameni nerecunoscători, pretenţioşi şi lacomi.

— M-a sunat părintele Henry.

Gigi puse jos creionul şi oftă

— E cam flecar, nu-i aşa? Să nu mă înţelegi greşit. E un om drăguţ, se grăbi să adauge, dar dă atîta importannţă unui lucru aşa de mic. O să ajungă să aibă probleme cu inima, dacă nu învaţă să se relaxeze. Stresul poate ucide, adăugă ea dînd din cap.

— Bunico, *tu* eşti cea care îi cauzează stres! Părintele Henry e foarte nefericit din cauza ta.

Gigi făcu o remarcă ironică.

— Să iei puţină apă nu face rău nimănui. Şi întotdeauna am înlocuit-o. Nu las niciodată bazinul gol.

— Nu e un bazin, e o cristelniţă, o corectă ea. Şi ce vrei să spui că ai înlocuit-o?

— Am luat cu mine două butelii mari de Perrier şi, după ce m-am servit cu ceea ce aveam nevoie, am turnat Perrier-ul înăuntru.

— Ai turnat apă minerală....

— Exact, dragă.

Preotului nu-i va plăcea deloc să audă asta.

— Cînd o să vorbeşti cu părintele Henry, ar fi o idee bună să nu menţionezi apa

minerală.

— Cînd am să vorbesc cu el?

— L-am invitat mîine la noi. Poate ni se alătură la cină.

— Îmi place să fiu sociabilă şi asta e casa ta, dar mi-ar plăcea să ştiu de ce l-ai invitat.

— Gigi, ştii foarte bine de ce. Trecîndu-şi degetele prin păr de frustrare, continuă: Sper că poate să-ţi insufle puţin bun simţ. Te-a atenţionat şi înainte de problema apei sfinţite. De ce continui să o furi?

—*Să furi* e un cuvînt aşa urît! *Am luat* apă sfinţită. *Am luat-o,* sublinie ea. Răspunsul la întrebarea ta se află afară. Du-te pe verandă şi priveşte curtea doamnei Castman. Fii atentă în mod deosebit la straturile ei de flori şi la plante. Compară curtea ei cu a mea.

— Dar Gigi...

Fluturînd din mînă, zise:

— Acum du-te. Să se certe nu avea sens. Lyra ieşi afară pe verandă, privi ambele curţi minuscule, apoi se înapoie în bucătărie. Ce ai observat? o întrebă bunica.

— Florile doamnei Castman sînt înflorite, ale tale nu.

— Ale ei sînt viguroase, Lyra, ale mele se veştejesc, o corectă ea. Ceva s-a întîmplat anul trecut şi cu un an înainte. În primăvara asta am hotărît să cumpăr exact ceea ce cumpără ea şi să le ud la fel de des. Şi iată rezultatul! Curtea mea e tot atît de însorită ca a ei, mai adăugă. Apoi, într-o duminică am văzut-

o ieşind din biserică cu un recipient mare din plastic, cu apă. Ştiam de unde a luat-o. Am urmărit-o pînă acasă şi ce să vezi, a stropit cu apa sfinţită toate plantele şi florile ei. Şi iată de ce, tînără doamnă, am luat şi eu apă sfinţită.

Cum ar putea cineva să mai aibă argumente, în faţa acestui fel de logică?

Lyra nu şi-ar fi dorit vizita preotului de a doua zi. Dacă părintele Henry rămînea la cină, oare n-ar ajunge ca la desert să facă explozie de frustrare?

6.

Părintele Henry petrecu o seară minunată. A sunat înainte pentru a-i comunica Lyrei că va veni la ele după ce va oficia mesa de la ora cinci. Intenţia lui fusese să aibă o conversaţie serioasă cu Gigi Prescott şi să se întoarcă la casa parohială pe la şase şi jumătate, ca să mănînce nişte resturi reci, dar aromele ce emanau din bucătăria lui Gigi îi răscoliră stomacul şi doamnele avură nevoie de foarte puţine insistenţe pentru a-l face să rămînă la cină.

Felurile de mîncare pe care bunica Lyrei le pregăti ar fi putut fi destinate şi unui rege. Era o parte din planul ei, pentru a-l dezarma pe preot. Cu ajutorul Lyrei îi servi salată de spanac, costiţe cu budincă Yorkshire, cartofii ei speciali cu opt-mii de calorii şi asparagus proaspăt. Pentru desert, îi oferi plăcintă cu mere făcută în casă şi îngheţată de scorţişoare.

Părintele era înalt şi subţire, dar în seara aceasta mîncă cît trei pălmaşi la un loc. Lyra nu putu să-şi imagineze unde a băgat tot. Gigi hotărîse să nu prepare mîncarea ei din fructe de mare, în favoarea bifteculuí, argumentînd că tuturor bărbaţilor le place

carnea de vită, sau cel puţin celor mai mulţi. Preotul în mod clar era fanul ei. Acceptă două porţii suplimentare.

Gigi îi servi părintelui Henry cafeaua în camera de zi, apoi sugeră să se ducă pe verandă şi să stea pe balansoarele din nuiele, în timp ce vor discuta „problema" apei sfinţite.

Lyra rămase înăuntru. Nu voia ca bunica ei să-şi închipuie că ea şi preotul se coalizaseră împotriva ei. Datorită vocilor scăzute şi vîntului care se înteţise, Lyra nu putu să audă nimic din ceea ce se vorbea, dar îl auzi pe părinte rîzînd şi reflectă că ăsta e un semn bun. Cînd părintele Henry o chemă pe Lyra pentru a-i spune la revedere, ea hotărî să-l însoţească pînă la maşină. Voia să afle cum fusese rezolvată „problema"

— Bunica ta mi-a dat cuvîntul că va lăsa în pace apa sfinţită. I-am sugerat nişte alternative.... de fapt mai multe, afirmă preotul.

—Şi?

El clătină din cap.

— Mi-a explicat că n-ar fi acelaşi lucru.

— Dar a promis că nu va mai lua altă apă sfinţită din cristelniţă?

— Da, a promis.

— Bine, şi dacă va apărea orice altceva care să o privească pe bunica, eşti aşa bun să mă suni numai pe mine? Nu cred că e necesar să-l implici pe nici unul dintre ceilalţi membri ai familiei.

— Mi-a dat cuvîntul, îi aminti el.

Mda, adevărat, gîndi Lyra.

— Şi sînt sigură că are cele mai bune intenţii, adaugă apoi.

El pricepu.

— Am să te sun.

— Mulţumesc. Uşurată, ea zîmbi.

El deschise portiera maşinii, făcu o pauză, apoi:

— Şi dacă va păcătui din nou şi va lua iar puţină apă sfinţită, roag-o să nu o mai înlocuiască cu apă minerală. Încă mai sfîrîia cînd Bill Bradshaw, unul din enoriaşii mei, a trecut pe acolo. Şi a crezut că s-a săvîrşit o minune. Dacă pastorul ar fi văzut asta, n-ar fi fost deloc amuzat.

Lyra nu începu să rîdă, decît după ce maşina părintelui Henry dispăru după colţ. În timp ce urca scările verandei, prinse cu coada ochiului mişcarea uşoară a perdelelor doamnei Caştman. Zîmbi în sinea ei. Pe vecină trebuie că o ucidea curiozitatea. Lyra intră în casă şi cără vesela din sufragerie la bucătărie. În timp ce o punea în maşina de spălat vase, auzi hohote de rîs în camera de zi. Bágă capul înăuntru şi o găsi pe Gigi întreţinându-se cu o pereche de vecini, de mai jos de pe stradă. Cînd Lyra termină de făcut curat în bucătărie, musafirii lui Gigi ajunseră la şase. Mai devreme se întrebase de ce a făcut bunica două tavi de plăcintă. Acum înţelegea. Prietenii şi vecinii apăreau adesea în vizită şi Gigi îi trata întotdeauna. Era o gazdă minunată. Cînd Lyra era fetiţă, se aşeza

pe scări, în afara razei lor vizuale şi o asculta pe bunica ei spunînd cele mai minunate istorii. Pentru Lyra, bunica Prescott era chintesenţa curtoaziei unei doamne sudiste.

Născută Lyra Colette Decoursey, în Alexandria, Carolina de Sud, un orăşel încîntător la o oră depărtare de Charleston, Gigi a fost crescută ca un copil privilegiat al lui Beauregard Decoursey, proprietarul singurei fabrici din Alexandria: *Fabrica de textile Decoursey*. Urmase cele mai bune şcoli-internat din Europa şi la o lună după întoarcerea ei acasă, la optsprezece ani, îl întîlnise pe Tobias Christopher Prescott, un bărbat pe care tatăl ei îl numea un baron al petrolului în devenire, din necivilizatul stat Texas.

Un an mai tîrziu, se căsători cu Tobias în cea mai fastuoasă ceremonie pe care o văzuse Alexandria vreodată. Cîţiva ani mai tîrziu, Gigi îi spuse tizei ei cum promisese ea în acea zi să-l iubească şi să-l cinstească pe soţul ei, dar în mod deliberat uitase din formula jurămintelor cuvîntele „să se supună". A te supune unui soţ era pur şi simplu o prostie. Bunica era încăpăţînată încă de pe atunci, dar bunicului Tobias se pare că nu i-a păsat de atitudinea soţiei, deoarece căsătoria lor a fost trainică şi fericită şi a durat patruzeci şi doi de ani.

Lyra ştia că nu va găsi niciodată un bărbat ca bunicul Tobias. Era mai mare decît viaţa. Se îndoia că ar exista în zilele noastre bărbaţi ca el. Bărbaţii cu care se întîlnise ea erau egoişti, amatori de bani,

şovini dependenţi de sex, care se aşteptau să sară pe o femeie la două ore după ce o întîlneau. Nici nu e nevoie de spus că fuseseră dezamăgiţi şi uşor şocaţi, cînd Lyra spunea nu şi pleca acasă singură.

Presupunea că dragostea nu e pentru ea. Era obosită să-şi mai dea întîlnire cu astfel de neaveniţi, pentru că pur şi simplu nu meritau. Era încîntată să fie singură. De ce să schimbe ceva ce funcţiona?

Trecuse de unsprezece cînd Lyra coborî scările, ca să se asigure că uşile erau încuiate şi să-i spună noapte bună bunicii. Dormitorul lui Gigi era pitit în spatele casei, la parter. Uşa era deschisă şi ea tocmai încerca să-şi lege cordonul halatului.

O văzu pe Lyra în uşă şi zise:

— Ce zi adorabilă, nu-i aşa?

— Aşa e. Lyra intră în cameră şi se aşeză pe marginea patului lui Gigi.

— Ai în fiecare seară o companie aşa numeroasă?

— Nu, sigur că nu, deşi familiei Parker — o pereche care locuieşte cu două uşi mai încolo, în bungalow-ul roz — îi place să mă controleze.

— Sînt încîntată că fac asta. Ochii Lyrei poposiră pe fotografia înrămată, de pe măsuţa de toaletă: bunicii ei braţ la braţ, în faţa a doi cai.

— Îţi lipseşte vreodată ranch-ul?

— O, da, desigur. A fost căminul meu cea mai mare parte a vieţii.

— Uneori cred că ai plecat de acolo ca să scapi de părinţii mei.

Gigi arăta ruşinată şi cu abilitate evită problema.

— Îmi place California. Pentru mine mutarea a fost bună.

Lyra zîmbi.

— Îţi lipseşte bunicul Tobias?

— Da, îmi lipseşte. Mi-a plăcut să fiu măritată, zise ea.

— Nu te-ai gîndit niciodată să te recăsătoreşti? Bunicul Tobias ar fi vrut să fii fericită.

— Nu, nu, n-aş putea să mă mai mărit, niciodată. Cred că nu ai parte decît de una, Lyra, şi Tobias a fost acea una.

— Acea una, ce?

— Dragoste adevărată. Acum du-te la culcare.

— Nu am realizat că ai fost aşa romantică, zise Lyra în timp ce-şi săruta bunica de noapte bună.

Odată în pat, Lyra se gîndi la tot ce realizaseră bunicii ei. Transformaseră micul lor ranch din Texas într-un imperiu de cincisprezece mii de pogoane, care producea petrol, avea cirezi de vite şi crescătorie de cai. Un loc minunat ca să-ţi creşti familia, şi perechea sperase într-o casă plină de copii, dar n-au putut să aibă decît unul. L-au înconjurat pe fiul lor, Christopher, cu dragoste şi atenţie şi s-au aşteptat ca într-o zi acesta să preia sarcinile ranch-ului. Crescuse cu toate avantajele posibile, dar nu arătă nici un interes faţă de afacerile familiei. După colegiu se căsători la Dallas cu o fată dintr-o familie influentă, Judith Thorndyke, şi se mutară la ranch, dar, în ciuda

eforturilor părinţilor lui, reuşi să se sustragă oricărei responsabilităţi ce-i revenea locuind acolo. Vieţile părinţilor Lyrei au fost un şir nesfîrşit de călătorii exotice şi obligaţii sociale, întrerupte scurt de cele trei sarcini. Cei doi fraţi ai Lyrei, Owen şi Cooper, se născuseră la diferenţă de un an. Lyra apăruse cu cinci ani mai tîrziu.

În ciuda faptului că părinţii ei erau adesea plecaţi, copilăria Lyrei la ranch a fost idilică, mulţumită lui Gigi şi bunicului Tobias. În timp ce Christopher şi Judith zburau în jurul lumii, Owen, Cooper şi Lyra creşteau sub ochii atenţi şi iubitori ai bunicilor. Fură încurajaţi să-şi descopere şi să-şi urmeze pasiunile. Pentru Owen şi Cooper aceasta însemna ranch-ul. Interesul Lyrei luă altă direcţie, mai artistică: se îndrăgosti de producerea de filme.

Părinţii Lyrei au fost profund dezamăgiţi de interesul ciudat al fiicei lor. Ei speraseră că îşi va lua locul în societate, măritîndu-se cu cineva dintr-o familie bogată şi influentă. Gigi însă a încurajat-o să-şi realizeze visul. După ce a terminat colegiul, bunica a lăsat ranch-ul în grija lui Owen şi a lui Cooper şi s-a mutat în California. Lyra hotărîse să meargă acolo, ca să studieze la una din cele mai bune şcoli de cinematografice a ţării şi Gigi a vrut să-i fie aproape. Pentru asta şi pentru multe altele din viaţa ei, Lyra îi era extrem de recunoscătoare. Şi era şi foarte protectoare faţă de ea.

Deşi bunica ei era o femeie minunată, nu era totuşi perfectă în toate privinţele. Purta duşmănie. Discuta politică numai cu democraţii, deoarece după părerea ei excesiv de părtinitoare, erau inteligenţi şi sensibili, spre deosebire de republicani. Era încăpăţînată şi superstiţioasă. Şi dacă cineva considera că a fura apă sfinţită e un delict, atunci Gigi era şi hoaţă.

După mesa de duminică dimineaţa, Lyra se duse împreună cu Gigi la piaţă. Se plimbară printre tarabe şi cumpărară portocale, struguri şi buchete de părăluţe strălucitor colorate, apoi se opriră să ia prînzul la o cafenea cu vedere spre plajă, înainte să se îndrepte spre casă. Lyra era încîntată de aceste ore calme, pe care le petreceau împreună, dar ştia că trebuie să se întoarcă la Los Angeles, aşa că pe la jumătatea după-amiezei îşi îmbrăţişă bunica pentru a-i ura la revedere şi se încadră pe autostradă întreptîndu-se spre nord.

Cînd dădu colţul pe strada ei, sună telefonul. Îl scoase, parcă maşina şi răspunse. Era Cooper.

— Ce face Gigi? întrebă fratele ei.

— E grozavă.

—Tot încăpăţînată?

— O, da.

— Atunci e în regulă. Tot mai cred că ar trebui să se întoarcă la ranch, unde Owen şi cu mine putem să ţinem ochii pe ea.

— Nu vrea să se întoarcă şi nici nu are nevoie de dădacă. E perfect capabilă să aibă grijă de ea.

— Hei, nu vreau decît să o protejez, aşa cum vrei şi tu. Ascultă, motivul pentru care am sunat.... n-o să-ţi placă....

— Spune-mi, Cooper. Spune-mi-l doar, repetă ea nerăbdătoare.

— Mami şi tati au cumpărat o casă în La Jolla, nu departe de Gigi.

—Ce?!? Lyra aproape scăpă telefonul din mînă. De ce au făcut asta?

—Tati spune că vor să fie mai aproape, dacă Gigi va avea nevoie de el mai tîrziu.

— O, adevărat, sublinie ea batjocoritoare. O tratează ca pe o antichitate. Are doar şaptezeci de ani şi în zilele noastre această vîrstă nu înseamnă bătrîneţe. Şi asta cu atît mai mult cu cît e în perfectă stare de sănătate...

Cooper îi întrerupse tirada.

— Nu fac decît să-ţi zic ce mi-au spus ei.

— Nu cumpăr aşa ceva şi nici tu. Singurul lor motiv sînt banii lui Gigi. Vor să fie aproape de *ei*. Jur că nu pot să înţeleg de ce Gigi tolerează o astfel de lăcomie strigătoare la cer.

— Poate din cauză că e fiul ei, zise Cooper.

Ignorînd adevărul, Lyra adăugă.

— De fiecare dată cînd aceşti oameni fac ceva oribil şi eu sugerez să nu mai vorbească cu ei niciodată, ea spune întotdeauna acelaşi lucru: „Nu lăsa ca asta să te îngrijoreze" şi aşa se încheie orice discuţie.

— Cum am spus, e fiul ei.

— Ştiu, afirmă ea.

— Acum trebuie să închid. Tu eşti bine?

— Foarte bine, oftă ea.

— Ţinem legătura. Şi cu asta, închise.

Lyra trase adînc aer în piept. Era hotărîtă să nu permită ca noutăţile oferite de Cooper să o supere. O aştepta o săptămînă aglomerată, care va fi uşoară dacă se va concentra asupra ei cu calm.

Parcă auzea în minte cuvintele bunicii, ca un ecou: „Nu lăsa ca asta, sau ca orice altceva, să te îngrijoreze. Nu lăsa ca asta să te îngrijoreze."

7.

Lyra nu dădu atenţie semnelor de avertisment.

Introduse codul ca să deschidă poarta electronică a parcării şi imediat ce intră şi poarta se închise în urma ei, se simţi acasă.

Un sedan mare şi luxos era parcat în spaţiul învecinat cu al Lyrei, aparţinînd doamnei Eckhard. Se afla exact pe linia care separa un spaţiu de celălalt, astfel că abia reuşi să deschidă portiera. Maşina Prius a doamnei Eckhard era lăsată la aeroport, pentru încă o săptămînă, atît cît ea rămînea în Hawaii. Lyra îi strîngea corespondenţa. Aşa că cine i-a folosit parcarea şi a fost aşa de neglijent cu modul de a parca?

Îşi apucă geanta şi cheile într-o mînă şi valijoara cu obiecte de noapte în cealaltă. În timp ce se străduia să se strecoare pe lîngă maşina ridicol de mare, într-un colţ al geamului din spate observă un colant triunghiular care atesta că e închiriată şi cînd se întoarse să traverseze parcarea, văzu capacul portbagajului uşor întredeschis.

În unul din apartamentele de la etaj televizorul urla. De abia cînd urcă scările exterioare şi intră pe cori-

dorul extern spre apartamentul ei, realiză că zgomotul provenea din propria ei cameră de zi. Suna de parcă era vorba despre desene animate. Nu avea nici un sens. Maşina lui Sidney era pe locul de parcare destinat ei, aşa că presupuse că era acasă şi era ultima persoană la care se aştepta Lyra să se uite la desene animate. Şi totuşi auzi clar „Yabba dabba do" răzbătînd prin uşă. Îşi încetini paşii apropiindu-se, uluită de urmele de zgîrieturi de pe noua broască nichelată şi de bucata de perete sărită de lîngă rama uşii.

În sfîrşit, i se declanşă clopoţelul de alarmă. Oare Sidney era înăuntru, şi în caz afirmativ, cine era cu ea? Lyra se apropie mai mult de uşă şi aproape sări în sus cînd auzi vocea unui bărbat.

— Închide-l, zbiera el. Îmi dă dureri de cap.

O secundă mai tîrziu, volumul sonorului se micşoră. Apoi Lyra auzi alt bărbat vorbind.

— De ce trebuie să aşteptăm pînă cînd se trezeşte şi nu o ducem la maşină să o băgăm în portbagaj?

— Nu asta aşteptăm noi. Şi nu e încă întuneric. Vrei să ne vadă cineva?

— Nu, dar de ce nu o legăm chiar aici?

— Ai uitat frînghia şi banda adezivă în maşină, de asta.

— Dar de ce era răspunderea mea? Puteai să le aduci tu sus. Şi ce vom face, dacă nu se mai trezeşte? Ai lovit-o prea tare.

— Ei, făcea mai mare zgomot decît o rachetă. A trebuit să o lovesc ca să-i închid gura. Dacă am fi găsit ceea ce căutam, am fi fost plecaţi de mult de aici.

Lyra se depărtă de uşă cît mai fără zgomot posibil, apoi alergă pe pasarela din jurul casei, pînă în spatele clădirii. Cu inima bubuind, sună la 911. Îi spuse operatoarei ce se întîmplă şi, deşi vocea ei tremura, încercă să răspundă la întrebări, cît mai succint posibil. Operatoarea trimise poliţia la adresa ei şi o instrui pe Lyra să rămînă pe fir. Dar nu putea să facă asta. Menţinu telefonul deschis, dar îl puse peste hainele din valijoară, apoi deschise clapa laterală a genţii şi găsi micul spray cu piper. Nu avea intenţia să intre în apartament, decît dacă o auzea pe Sidney. Va aştepta poliţia, dar în caz că se întîmpla ceva, mai avea nevoie de o armă. Privi în jur. Ce anume ar putea folosi?

Maşina.... Zbură jos pe scări şi acţionă telecomanda anexată la chei, ca să deschidă portbagajul. Găsi o manivelă în formă de L, o apucă şi fugi înapoi la uşa apartamentului ca să asculte, rugîndu-se să audă sirenele poliţiei. De ce le trebuia atît de mult timp!

Cu spray-ul cu piper în mîna stîngă gata să intre în acţiune şi cu manivela în cealaltă, Lyra era pregătită. Speriată de moarte, dar gata.

Se sprijini de uşă ca să audă vocea lui Sidney. Televizorul era tot deschis pe canalul cu desene ani-

mate. Oamenii dinăuntru erau tăcuți. Ce făceau oare? Își ținu răsuflarea așteptînd.

Tocmai cînd i se păru că nu mai poate aștepta nici măcar o secundă, reîncepură să vorbească.

— Poate că într-adevăr am lovit-o prea rău. Vezi dacă mai respiră.

Ca la comandă, Sidney gemu tare.

— E în regulă, respiră. Se pare că își revine. Să-i astup gura?

—Vezi dacă există bandă adezivă în bucătărie. Nu pot să-mi dau seama unde în altă parte ar putea fi, în apartamentul ăsta cît o cutie de chibrituri. Și în timp ce te afli acolo, vezi dacă nu găsești și niște bere.

— Bine, bine. Poate că după ce îi închid gura, o duc în dormitor. Puțină distracție în timp ce așteptăm, știi tu!

— Are un fund mișto, nu-i așa? Dar mai întîi adu banda adezivă și berea, apoi poți să faci ce vrei cu ea.

— O, nu, șopti Lyra.

În depărtare se auzeau sirenele. Doamne, îți mulțumesc!

Deodată Sidney țipă și Lyra simți că nu mai poate să aștepte. Sună la sonerie și făcu un pas lateral, ca să nu fie văzută prin vizor.

Auzi niște șoapte puternice de partea cealaltă a ușii.

— Astupă-i gura cu mîna.

Un foşnet, apoi nimic. Lyra îşi reţinu respiraţia aşteptînd. Părea că a trecut o eternitate şi din apartament nu se mai auzea nimic, doar linişte. Apoi percepu o şoaptă uşoară şi parcă o încăierare. Trebuia să facă ceva! Lipindu-se de uşă, introduse cu grijă cheia în broască. Cu o singură mişcare descuie uşa şi o împinse deschizînd-o, sărind în acelaşi timp într-o parte pentru a nu fi văzută. Pregătindu-şi manivela, aşteptă.

Pe uşă ieşi un om, cu pistolul în poziţie de tragere. Era uriaş, cu pieptul lat şi burtă proeminentă. Purta o mască de schi neagră şi tot ce putu să vadă din faţa lui fură ochii, ca nişte mărgele. În momentul în care se întoarse spre ea, acţionă spray-ul. El urlă şi-şi duse o mînă la ochi. Lyra balansă manivela şi îi lovi cu toată puterea mîna în care ţinea revolverul. Înainte de a zbura dincolo de ei, acesta se descărcă, glonţul zgîriindu-i ei piciorul.

Bălăngănindu-se înapoi în apartament, omul îi strigă complicelui său.

— Apuc-o, apuc-o. N-o lăsa să-mi ia pistolul.

Adevărat.... pistolul. Lyra se răsuci să-l caute, dar trebuie că trecuse dincolo de gratiile blustradei. Celălalt om o împinse pe Sidney într-o parte, în timp ce-şi căuta prin buzunar propria armă. Începu apoi să alerge spre uşă şi spre Lyra, dar fu oprit din drum, cînd Sidney apucă o lampă de pe masă şi o aruncă cu toată puterea în capul lui. Urlînd, se clătină şi căzu pe sofa.

Lyra se grăbi şi o trase pe Sidney afară. Prietena ei arăta ameţită şi confuză. În cîteva secunde, banditii vor ieşi după ele.

—Trebuie să plecăm de aici, şopti grăbită Lyra.

Răsună o împuşcătură ce lovi tocul uşii. Alergară în jos pe scări şi se pitulară după ele. Pe pămînt, cu cîţiva zeci de centimetri mai departe, Lyra descoperi pistolul omului cu masca de schi. O secundă mai tîrziu se afla în mîna ei.

— Stai în spatele stîlpului, îi spuse lui Sidney în timp ce ridica pistolul şi ţintea spre scări, aşteptînd să apară cei doi oameni. Cînd nu se întîmplă nimic, o luă pe Sidney de mînă şi o conduse într-un coridor ce lega· faţada clădirii de spatele ei. Lipindu-se de perete, în umbră, auziră paşi bubuind pe scările din faţă ale complexului de apartamente. Lyra se aplecă înainte şi îi văzu pe cei doi sărind în sedanul împrumutat, aflat lîngă maşina ei. Dădură înapoi pentru a ieşi din parcare, încetinind doar ca să lase poarta electronică să se deschidă automat. Cauciucurile scrîşniră cînd cotiră părăsind parcarea şi dispărînd în josul străzii.

Lyra se sprijini de perete şi în sfîrşit îşi recăpătă respiraţia.

— Eşti în regulă? şopti ea.

— Aşa cred. Tu?

— Încă speriată.

— Şi eu.

Cîteva secunde mai tîrziu, două maşini ale poliţiei cu girofarurile clipind se opriră în faţa clădirii apartamentului lor. Patru poliţişti deschiseră portierele şi coborîră cu revolverele în mîini.

Lyra ieşi din coridor, se aplecă şi lăsă pistolul pe pămînt, făcîndu-i semn lui Sidney să iasă şi ea. Poliţia le înconjură.

— Ea are nevoie de ambulanţă, zise Lyra. Cred că a suferit o comoţie.

— Sînt bine, insistă Sidney.

— Ni s-au raportat împuşcături. O ambulanţă e pe drum, rosti un poliţist. Observînd că Sidny se clatină pe picioare, o conduse spre trepte ca să se aşeze, în timp ce el îi cercetă capul.

Un minut mai tîrziu, doi medici sosiră la faţa locului. Unul se interesă de Sidney, celălalt examină rana de la piciorul Lyrei. În timp ce aplica un antiseptic şi un leucoplast subţire pe mica crestătură, doi ofiţeri de poliţie o chestionau. Nu putea să le spună cum au intrat oamenii în apartament, sau ce au vrut.

— Nu avem nimic de valoare, cu excepţia laptop-urilor, îi informă ea. L-am auzit pe unul dintre ei spunînd că intenţionau să o ducă pe Sidney undeva, cînd se va face întuneric.

— Deci cum au intrat? întrebă un poliţist.

Sidney auzi întrebarea şi veni lîngă Lyra.

— Se aflau deja în camera de zi cînd am sosit acasă şi nu erau interesaţi să ne jefuiască. Aşteptau, explică ea.

— Aşteptau? întrebă Lyra. Ce aşteptau?

— Pe tine, răspunse Sidney. Lyra, te aşteptau pe tine.

8.

Sidney era conştientă că aveau nevoie de ajutor.

Chiar şi cu o maşină a poliţiei staţionată în faţa porţii, nu se simţea în siguranţă.

Problema era că trebuia să se hotărască pe cine să sune. Din cei şase fraţi ai ei, trei erau agenţi FBI şi unul procuror. Chiar şi sora ei, Jordan, era căsătorită cu un agent FBI. Toţi ar fi venit, dacă ar fi avut nevoie de ei, ceea ce era o bincuvîntare, dar putea fi şi un blestem.

Fraţii ei erau uneori prea protectori.

Fraţii dintr-o familie mare descopereau de obicei că e imposibil să păstreze secrete unul faţă de altul, iar fraţii Buchanan nu făceau excepţie, cînd intervenea ceva în legătură cu cele două surori. Dacă Jordan sau Sidney dădeau de vreun necaz, toţi fraţii se repezeau le ajute şi nu puteau să înţeleagă de ce surorile lor nu le erau recunoscătoare pentru asta. Dar lipsa lor de apreciere nu-i descuraja. Din fericire, nu toţi fraţii erau disponibili ca să intervenă. Cel mai tînăr, Zachary, se afla la Academia de Aviaţie Militară

şi, deci în afara cercului lor. El şi Michael, Navy SEAL, erau de obicei ultimii care aflau ce se întîmplă.

Sidney era cea mai tăcută din familie. Era doar observator, nu participant, motiv pentru care ea, ca şi Lyra, putea să fie aşa de bună în domeniul ales. De asemenea, era independentă şi hotărîtă să-şi trăiască viaţa după propriile reguli. În general, voia ca fraţii să nu se bage în treburile ei şi să o lase să-şi ia singură propriile hotărîri — bune sau rele — dar ceea ce se întîmplase în după-amiaza aceasta era ceva cu totul deosebit. Lyra avea nevoie de ajutor. Sidney realiză că prietena ei cea mai bună era în mare pericol. Spera că unul din fraţii ei îşi va da seama de ce.

Sidney hotărî să aştepte pînă cînd vor termina la spital, înainte să sune. Lyra urmărise ambulanţa cu maşina ei, încît Sidney să aibă cu ce să se întoarcă acasă.

Medicul de gardă de la urgenţe o examină pe Sidney şi dispuse să i se facă raze X şi tomograf.

— Ca să fim siguri, zisese el. Rezultatele au fost bune. Sidney suferise o comoţie moderată şi nu era necesar să rămînă internată peste noapte. În drumul înapoi spre casă, o cicăli pe Lyra să oprească la un magazin, ca să ia nişte ciocolată, de care avea o nevoie disperată şi Lyra cedă.

— Am sunat la administraţie, rosti ea cînd reintrară în trafic.

— Pentru ce?

— Uşa apartamentului. Hank trebuie să repare tocul uşii. Dacă oamenii ăia au stricat şi broasca, Hank va trebui să pună una nouă. Am ales acest apartament pentru că e aşa aproape de campus, dar şi pentru că am crezut că sînt în siguranţă. Poarta electronică şi apropierea secţiei de poliţie.... Siguranţa a contat, deşi apartamentul era aşa mic. Cum au intrat prin poarta principală?

— Probabil că în urma unui alt locatar. Iar intrarea în apartamentul nostru a fost şi mai uşoară. Uşa e aşa de veche, încît cu un şut puternic au fost înăuntru.

— Au încercat întîi la broască, zise Lyra. Erau zgîrieturi pe ea.

— Asta am observat înainte să intru, admise Sidney, dar nu şi tocul spart. Clătină din cap. N-am fost atentă. Am fost indolentă.

— Şi eu, rosti Lyra. Spune-mi ce s-a întîmplat mai departe.

— Unul dintre ei m-a imobilizat. Celălalt a scos o fotografie, s-a uitat la ea şi a clătinat din cap:

— E cealaltă.

— Cealaltă?

— Adică tu, Lyra.

Cînd ajunseră pe strada lor, încetini. Amîndouă puteau să vadă uşa apartamentului. Hank nu lucra.

O fi terminat deja, se gîndi Lyra. Se apropie de poartă şi formă numărul codului de acces. Poarta parcării se deschise încet.

— Ai văzut fotografia? Oare unde m-au fotografiat? se întrebă ea în timp ce pătrundea în parcare.

— Cineva ne-a urmărit. Fotografia ne reprezenta pe amîndouă traversînd curtea pătrată a colegiului.

— E înfiorător, şopti Lyra. Trase pe locul ei de parcare şi opri motorul.

— Da, este, fu de acord Sidney. Cînd cel care mă ţinea şi-a slăbit o clipă strînsoarea, l-am lovit cu toate puterea, ştii tu unde. Asta l-a înnebunit şi mi-a tras un pumn chiar sub falcă. M-a făcut cnocaut. Mă mir că nu mi-a rupt un dinte. Nu ştiu cît de mult am stat leşinată, dar cînd m-am trezit am rămas liniştită şi cu ochii închişi, ca să pot auzi ce vorbesc. Te aşteptau pe tine să vii acasă şi plănuiau să te ducă undeva. Cred că voiau să le dai ceva.

—Ce?

— N-am idee. Nici unul dintre ei n-a spus ce căutau. Asta e tot ce am aflat, înainte ca tu să deschizi uşa.

— Haide. Să mergem sus. Vreau să se termine odată ziua asta.

— Eu vreau ciocolată, zise Sidney, în timp ce o urma pe Lyra, care încă mai ţinea spray-ul cu piper şi cheile în mîini şi o cutie cu ciocolată sub braţ.

— Eu vreau Taser, zise Lyra. Şi un gaz lacrimogen şi paralizant.... O mulţime din ăsta.

— Oare sînt legale în California?

Lyra ridică din umeri.

Sidney o urmă spre clădirea de apartamente.

— Ce mai face bietul tău picioruş? întrebă ea. Numi vine să cred că ai fost împuşcată şi n-ai spus nimic cînd a venit poliţia.

Lyra rîse.

— Nu e cine ştie ce. Medicul a fost aşa drăguţ. Cu capul tău cum merge?

— Pulsează.

Odată sus pe scări, se apropiară ezitînd de uşă. Acolo se afla aceeaşi broască, cu tot cu zgîrieturi, dar tocul fusese reparat.

—Trebuie să punem un zăvor în plus, sugeră Sidney.

Lyra fu de acord.

— Categoric.

— Aşteaptă să vezi ce au făcut în dormitoare. Categoric, căutau ceva.

— Bijuterii şi bani?

— Nu avem nici bijuterii, nici bani.

— Intru eu prima, rosti Lyra ridicînd spray-ul cu piper în timp ce descuia uşa şi o impinse deschizînd-o. Din fericire, apartamentul era gol. Dar într-o dezordine îngrozitoare. Va fi nevoie de o zi întreagă, ca să pună totul la punct. Sertarele fuseseră scoase, hainele date jos de pe umeraşe, saltelele întoarse.

— Am s-o sun pe sora mea, zise Sidney. Dar mai întîi am să-mi fac patul, deoarece cred că am să stau la telefon toată noaptea.

— Îţi fac eu patul. Relaxează-te. Jordan e vorbăreaţă, nu-i aşa?

— Nu chiar. Vom vorbi probabil vreo zece minute, dar ea îi va spune ce s-a întîmplat soţului ei, el le va spune fraţelor mei şi pot să pariez că în curînd toţi te vor suna, atît pe tine cît şi pe mine.

— N-au nevoie să vorbească cu mine. Poţi să le spui tu ce s-a întîmplat.

—Lyra, acum faci parte din familia noastră. I-ai cunoscut de multă vreme pe Alec, pe Dylan, pe Nick, pe Theo şi pe soţul ăla grozav al ei, Noah. Nu numai că eşti cea mai bună prietenă a mea, adăugă ea, dar astăzi mi-ai salva viaţa. Este una dintre binefacerile de a fi rudă cu atît de mulţi bărbaţi implicaţi în aplicarea legii. Sigur te vor ajuta.

Lyra zîmbi.

— Da, ai dreptate. Mă vor ajuta să înţeleg şi eu. *Mulţumesc lui Dumnezeu*, adăugă în sinea ei.

— Intenţionezi să o suni pe Gigi, sau pe fraţii tăi?

— O, nu, răspunse Lyra. Gigi se va îngrijora, iar fraţii mei... ştii cum sînt ei.

— O să te ducă înapoi la ranch şi o să te înconjoare de gărzi înarmate.

— Exact, fu ea de acord. Se îndreptă spre dormitoare. Fac paturile, în timp ce tu o suni pe Jordan. Apoi am să fac un duş fierbinte şi am să-mi termin dizertaţia despre filmele lui Katherine Hepburn. Am nevoie de ea mîine.

— La clasa cui?

—A lui Linden. E aşa un catîr!

Lyra se apucă de treabă, în timp ce Sidney își căuta celularul. Îl găsi sub masă, îl băgă în priză, apoi folosi telefonul fix ca să o cheme pe Jordan.

—Te sun prea tîrziu? întrebă cînd sora ei răspunse.

— Nu, sigur că nu, o asigură Jordan.

— Noah e acasă?

— Da, e chiar lîngă mine. Vrei să vorbești cu el?

— Da, te rog.

— Ești bine? întrebă Jordan preocupată.

— Sînt bine.

Jodan îi dădu receptorul soțului ei, spunîndu-i că Sidney vrea să vorbească cu el.

— Hei, dulceață, cum îți merge?

— Ascultă..... astăzi s-a întîmplat ceva....

9.

Sidney vorbi la telefon pînă după miezul nopţii. Aşa cum prevăzuse, a trebuit să-i spună întreaga istorie lui Noah, apoi lui Theo, lui Dylan, lui Nick şi lui Alec.

Alec fu ultimul care luă legătura cu ea.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu fraţii noştri.

— Ar fi trebuit să convoci o teleconferinţă. Ţi-ai fi economisit o mulţime de timp.

De ce nu s-o fi gîndit oare?

— Da, aşa ar fi trebuit. Sau trebuia ca tu.....

— Am vorbit cu Noah, zise el. Mi-a spus ce s-a întîmplat. Ai idee ce voiau oamenii ăia?

—Tot ce ştiu este că o căutau pe Lyra. Detectivul O'Malley a stat o oră cu noi la spital punînd întrebări, dar nici una dintre noi n-a putut să-i dea nici o explicaţie. Vocea îi tremura. Alec, au fost realmente înfiorători. N-am fost niciodată atît de speriată.

— Ştii cît de norocoasă ai fost?

Sigur că ştia.

— Ştii de cîte ori mi s-a pus această întrebare? Am suferit o comoţie. Asta nu e un noroc aşa de mare, sublinie ea doar din încăpăţînare.

— Ar fi putut să fie mai rău, mult mai rău. Lyra a folosit un spray cu piper, nu-i aşa?

— Şi o manivelă.

— Şi a intrat.... Ăsta da curaj! Totuşi, ar fi trebuit să aştepte poliţia.

— I-a sunat şi i-a aşteptat, explică Sidney. Dar cînd i-a auzit pe cei doi devenind violenţi, a hotărît că nu mai poate aştepta.

— Aţi fi putut să fiţi amîndouă..... Nu-şi termină gîndul.

—Lyra ar dori un Taser.

— Un ce?

— Un Taser, răspunse ea. Nu cred că-i pasă dacă aici e legal sau nu. O, şi un gaz lacrimogen şi paralizant. Asta vrea.

— Dă-mi-o să vorbesc cu ea. Poţi să mi-o dai la telefon?

— Doarme. Vrei s-o trezesc?

— Nu, am să vorbesc cu ea mîine. Mă gîndeam să te întreb dacă voi două nu vă simţiţi în nesiguranţă, pentru că dormiţi în noaptea asta acolo, dar Lyra în mod clar nu se simte. Despre tine ce spui?

— Există un poliţist drăguţ afară şi va rămîne acolo toată noaptea. Asta intimidează cu adevărat, nu-i aşa? În afară de asta, nu cred că se vor întoarce. Nici tu, nu-i aşa? întrebă ea îngrijorată.

— Probabil că nu.

— Şi sînt expuizată. Am să dorm. Ce vrei să spui cu probabil că nu?

— În noaptea asta veţi fi în ordine. Care e programul de mîine?

— Cursuri.

— Amîndouă?

— Da, dar nu aceleaşi cursuri. De ce?

—Trimite-mi un e-mail cu programul Lyrei şi al tău.

— Ce intenţionezi să faci?

— Mîine dimineaţă am să vorbesc cu unii oameni şi intenţionez să vă trimit pe cineva în ajutor.Aş vrea să fi putut veni chiar eu, dar nu pot. Promit să trimit pe cineva aproape tot atît de bun.

—Tot încrezut ai rămas, zise ea zîmbind. Acest cineva va avea grijă de Lyra. Ai încredere în el?

— Da, o asigură el. Şi pentru a fi şi mai sigur, intenţionez să fac rost de un om care să vegheze şi asupra ta, pînă se va termina totul.

— Alec, eşti aşa de drăguţ. Încep să înţeleg de ce cineva aşa frumoasă ca Regan s-a măritat cu tine.

El rîse.

— Pur şi simplu şi-a micşorat pretenţiile. Vorbim mîine.

Sidney puse telefonul jos, apoi se duse la fereastră să vadă dacă maşina poliţiei mai era acolo. Fusese parcată sub un felinar, aşa că oricine s-ar apropia de apartament ar fi văzut-o cu siguranţă. Sidney controlă uşa, o propti cu un scaun de la

bucătărie şi se mai uită o dată pe fereastră, înainte să fie fi gata de culcare. Ar fi vrut să aibă o bîtă de baseball ca să se apăre, dar cum nu avea, aduse mătura din bucătărie. S-ar putea să producă şi cu asta ceva pagube.

Adormi strîngînd în mînă coada măturii.

— Unde eşti, Sam?

— În Seattle.

— Îmi datorezi un serviciu, rosti Alec.

— Pentru că ţi-am salvat fundul, înseamnă că tot eu îţi datorez un serviciu?

— Aşa se face aici la noi, în Statele Unite.

— Ascultă, Buchanan, sînt puţin cam ocupat....

— Roag-o să se îmbrace. E ceva important.

— Aşteaptă.

Alec fu lăsat să aştepte două sau trei minute, apoi Sam intră din nou pe fir.

— Bine, mi-ai distrus seara. Ce vrei?

— Cînd pleci la Los Angeles?

— Mîine. De ce?

Alec îi vorbi despre Sidney şi despre colega ei de cameră, Lyra.

— Eu nu pot să mă duc şi Lyra a dat de mare necaz. Cred că ai putea să treci tu pe acolo, în locul meu. Ai timp pentru....

— Bine. Am s-o fac. Dar ce spui de sora ta? E şi ea în pericol?

— Nu cred, dar nu vreau să dau ocazia. Intenționez să-l rog pe Max Stevens să vegheze asupra ei.

— Cît de mult crezi că voi fi implicat în asta?

— Habar n-am. Voi vorbi cu detectivii mîine, dar nu cred să știe ceva mai mult.

— Cînd e nevoie să fiu acolo?

— Cît mai repede cu putință.

— Bine, e în regulă.

— Și, Sam?

— Ce e?

— Mulțumesc.

Lyra își terminase dizertația și adormise cu capul pe laptop. Din fericire capacul era închis, așa că n-a atins tastele. Dormi adînc și nu se trezi pe deplin, decît după ce făcu un duș, a doua zi dimineața. Se îmbrăcă cu jeanși și un tricou azuriu. De obicei încălța tocuri joase, dar astăzi se hotărî să-și ia pantofii de sport, pentru că erau mai practici și putea să fugă ca fulgerul, dacă era nevoie.

— Crezi că ar trebui să ne mutăm? o întrebă Lyra pe Sidney, în timp ce-și mîncau cerealele.

— Nu știu. Dacă l-am ruga pe administrator să ne înlocuiască ușa, poate că ne-am simți din nou în siguranță.

— Nu știu nimic despre asta.

— M-a sunat Alec, afirmă Sidney. Apoi repetă ce îi spusese fratele ei. I-am trimis programele noastre.

Indiferent pe cine va trimite, va trebui să ne găsească.

— Sînt cam nervoasă, admise Lyra.

— Şi eu.

— Ascultă, să nu mergi nicăieri singură prin campus.

— Bună idee. Nici tu nu trebuie să fii singură.

— Hai să plecăm, şau vom întîrzia.

Sidney luă scaunul din uşă, o descuie şi o deschise. Apoi scoase un ţipăt. Un bărbat se afla la nici treizeci de centimetri de ea.

— Scuze, zise el. Te-am speriat?

— Nu, minţi ea. Cine eşti? De abia după ce puse întrebarea, realiză cît de grosolană fusese.

— Dacă tu eşti Sidney, eu sînt umbra ta. Alec m-a trimis.

Înalt, cu părul negru şi zîmbet frumos. Observă toate astea într-o străfulgerare. Ar putea să treacă drept un absolvent grozav, se gîndi ea.

— Ai armă? întrebă apoi.

— Sigur că am.

Ea zîmbi.

—Lyra, să mergem, grăbeşte-te. Am curs la zece, îţi aminteşti? Şi tu la fel.

Lyra veni de după colţ uitîndu-se la iPhon-ul ei.

— Pierson a anulat cursul. Nu trebuie să fiu acolo pînă la unsprezece.

— Dar tocmai am promis să nu mergem nicăieri singure, prin campus.

— Nu va fi singură, rosti Max. Agentul Kincaid e doar la cinci minute depărtare.

Lyra ridică ochii de pe telefon şi îi întinse mîna paznicului lui Sidney.

— Sînt Lytra Prescott. Tu eşti.....

El îi luă mîna.

— Max Stevens. Apoi se întoarse spre Sidney. Nu trebuia să plecăm?

Sidney îşi apucă geanta şi zise:

— Deschide drumul.

El coborî scările. În timp ce Sidney îl urma, se întorse spre Lyra cu ochii larg deschişi şi formulă pe muteşte o silabă: „Uau".

Zîmbindu-i lui Sideny, Lyra închise uşa apartamentului. Faptul că Max avea armă şi putea să o protejeze pe prietena ei era tot ceea ce conta cu adevărat pentru ea. Cînd ajungeai într-o astfel de situaţie, nu avea importanţă cum arăta omul care te ajuta.

10.

Agentul Samuel Kincaid era un bărbat splendid.

Cu spray-ul cu piper în mînă, Lyra deschise uşa, îl privi în ochi şi brusc uită cum să mai respire.

Nu avusese niciodată o astfel de reacţie „O, Dumnezeule" în prezenţa nici unui bărbat şi întîlnise o mulţime de bărbaţi frumoşi de cînd se mutase la Los Angeles. Se aflau peste tot — în restaurante, în teatre, săli de gimnastică, universităţi, pe plajă, chiar şi în biserici. Iar acest bărbat nici nu putea fi numit de fapt frumos. Era aşa de colţuros, aşa de mascul şi foarte, foarte sexy. Era înalt — ea era considerată de înălţime peste medie şi de abia îi ajungea la umăr. Avea părul blond nisipiu şi ochi albaştri pătrunzători. Osatura feţei era aproape perfectă — un nas drept adorabil, o gură sexy, o barbă cizelată.

Da. Splendid! Foarte bine.

Destul, îşi spuse ea. Dar era cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mare scofală!

— Ai intenţia să-mi dai cu spray-ul ăla? întrebă el cu voce joasă şi accent ciudat.

— Cum? O, nu, nu. Lăsă în jos spray-ul cu piper, întinse mîna şi rosti: Lyra. Eu sînt Lyra.... Oare de ce nu-şi putea aminti numele de familie?

— Prescott? sugeră el.

Ce drăguţ! O ajuta!

Ochii lui scăpărară. Îşi dăduse seama cît de deconcertată se simţea? Aparent da, deoarece a trebuit să-i amintească propriul nume.

Îi strînse mîna în timp ce se prezenta.

— Agent Samuel Kincaid. Poţi să-mi spui Sam. Tu şi cu mine vom fi foarte apropiaţi, o vreme.

— Accentul.... Scoţia, nu-i aşa?

—Da.

—Tu i-ai salvat viaţa lui Alec Buchanan!

Nu comentă, în schimb o întrebă:

—Vrei să-mi dai voie să intru?

— Sigur că da. Grăbită, se dădu la o parte din drum. În timp ce trecea pe lîngă ea, se aplecă şi îi luă din mînă spray-ul cu piper. Apoi îşi roti ochii prin cameră şi ea îşi putu închipui ce crede.... că ea şi Sidney trăiau într-o cocină. Aşa că adăugă: oamenii care au venit noaptea trecută au dat totul peste cap şi Sidney şi cu mine n-am avut timp să facem ordine. Nu ştiu dacă au găsit sau nu ceea ce căutau.

El se întoarse spre ea.

— Din ceea ce mi-a spus Alec, *tu* erai cea pe care o căutau.

— Ştiu, dar dacă mă aşteptau pe mine, de ce au mai răscolit apartamentul? Eu cred că au căutat altceva.

— S-ar putea, rosti el. Să-ţi spun ceva. În timp ce-ţi împachetezi lucrurile, ai putea să faci un inventar, să vezi dacă lipseşte ceva.

— În timp ce împachetez?

— Da. Nu o să mai stăm aici.

— Să stăm?

— Aşa cum am spus, tu şi cu mine vor fi realmente nedespărţiţi o vreme.

— Deci tu eşti umba mea?

— Exact. Alec mi-a trimis programul tău. Trebuie să plecăm, dacă intenţionezi să participi la cursul de la zece.

— Cursul de la zece a fost anulat. Următorul e la unsprezece.

— Bun. Asta îmi va permite să controlez campusul. Nu uita, tipii care au intrat noaptea trecută sînt încă pe aici.

Un fior îi străbătu şira spinării şi dădu din cap că a înţeles.

Intră în dormitor, se uită în oglinda toaletei şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Apoi îşi dădu cu luciu pe buze, se tamponă cu puţin parfum în spatele urechilor şi îşi luă rucsacul. Punînd-şi una din curele pe umăr, se întoarse în camera de zi.

— Bine, sînt gata. El îi deschise uşa. Ea zîmbi şi adăugă: nu sînt prea sigură că profesorul Mahler te

va lăsa să stai în sala de curs. Nu-i place nici o instituţie... cum ar fi FBI.

— Da? Fac pariu că mă va lăsa să stau. Pot pur şi simplu să-l farmec.

Zece minute mai tîrziu, Sam mergea lipit de ea, în timp ce traversau campusul. Ea îi observă privirea cuprinzînd totul, uitîndu-se la acoperişuri, la oamenii din curtea pătrată a colegiului, la stradă. Impresionant,se gîndi ea. Un observator oarecare nu şi-ar da seama ce face.

—Lyra? Avem nevoie să stabilim nişte reguli de bază.

— Cum ar fi?

— E important ca tu să faci ceea ce-ţi cer. Mă aflu aici ca să te protejez, deci dacă îţi spun să te arunci la pămînt sau să fugi, să o faci imediat. Fără întrebări sau discuţii. S-ar putea să fie nevoie să-mi folosesc revolverul şi nu vreau să-mi stai în cale.

O speriase, dar dădu din cap.

— Înţeleg.

— Bine. Mai tîrziu, am să vreau să-mi spui exact ce s-a întîmplat noaptea trecută.

— Am crezut că ştii deja.

— Ştiu, dar vreau să aud şi de la tine.

Două studente trecură pe alături cu ochii lipiţi de Sam. În mod categoric, Lyra nu putea să le acuze. O auzi pe una dintre ele şoptind că are pistol.

— Cum voi explica prezenţa ta permanentă alături de mine?

— Spune ce dorești.

Cu excepția pistolului, nu arăta ca un agent. Era îmbrăcat cu jeanși uzați și un tricou de polo. În timp ce mergeau spre clădirea unde se aflau amfiteatrele și îi spunea cît de mult îi place campusul, ea se gîndea cît de mult îi place accentul lui scoțian sexy. Spera ca profesorul Mahler să nu facă scandal, sau să-l arunce afară. Detesta să și-l închipuie pe Sam așteptînd pe hol o oră întreagă.

— Am sosit devreme, afirmă Lyra în timp ce se apropiau de sala de curs. Poate că poți vorbi cu doctorul Mahler acum, în biroul lui. Am să te prezint. Lyra îl conduse prin sala de curs, spre biroul lui Mahler, în timp ce studenții începeau să umple amfiteatrul în urma lor. Bătu la ușa profesorului: domnule doctor Mahler, sînt Lyra Prescott. Am cu mine un agent FBI care....

— FBI? urlă acesta. Ușa fu smulsă și în cîteva secunde fața lui deveni roșie ca sfecla.

— Am spus că va fi greu cu el, șopti ea.

Sam zîmbi.

— Am eu grijă. Cu asta, trecu de Mahler intrînd în birou și închizînd ușa în urma lui.

Lyra ar fi vrut să-și lipească urechea de ușă ca să audă ce se vorbea, dar rezistă.

Nu ar fi fost surprinsă să-l audă pe profesor țipînd, dar nici el nici Sam nu ridicară vocea.

Doctorul Mahler era probabil șocat că un agent FBI se afla în biroul lui. Sam reprezenta tot ceea ce

gîndea Mahler că e greşit în ţara aceasta. „Big Brother" — aşa le spunea el ofiţerilor care erau în slujba legii. Din fericire, cu lucrările ei deja terminate, nu va mai fi nevoită să asculte multă vreme comentariile lui.

Uşa se deschise şi Sam ieşi. Făcîndu-i cu ochiul Lyrei şi dînd din cap spre doi studenţi care rămăseseră cu gurile căscate, se îndreptă spre ultimul şir de bănci, unde Lyra îşi lăsase rucsacul. Luă loc şi se lăsă pe spate.

Lyra stătea lîngă el şi îşi scoase laptop-ul.

— Ce i-ai spus? întrebă ea.

— Nu prea multe.

Lyra era sceptică. Poate că Sam a folosit forţa brută pentru a-şi croi drum.... Sau poate într-adevăr l-a fermecat.

Doctorul Mahler intră în sală. Faţa lui era palidă şi îşi aruncă o clipă ochii spre Sam.

Lyra se apropie de el şi şopti.

— Bine. Dar *el* ce a spus?

Sam zîmbi.

— Că e pur şi simplu fericit că mă aflu aici.

11.

Cursul lui Mahler dură douăzeci şi cinci de minute, în loc de cincizeci, ca de obicei. Lyra era sigură că Sam era cauza. Agentul FBI era ceea ce dispreţuia Mahler mai mult şi de abia aştepta să nu-l mai vadă în sala de curs. În mod evident o acuza pe Lyra şi nu avea intenţia să o ierte sau să o înţeleagă. Privirile pline de ură pe care i le arunca spuneau destul.

Asta îmi va influenţa notele, se gîndi ea cu o senzaţie de leşin.

Ştia că profesorul ar fi vrut să facă explozie împotriva ei, dar nu putea, cu Sam în sală. Totuşi, nu va uita. Lyra fusese martora temperamentului său de întîi aprilie trecut, cînd un alt absolvent care urma cursuri postuniversitare, Carl, a îndrăznit să sugereze că Big Brother nu urmărea pe nimeni şi nici un invada intimitatea nimănui, deoarece Big Brother nici nu exista. Imediat ce Mahler putu să-şi recapete respiraţia, explodă. Îl numi pe Carl maimuţoi de dreapta şi o marionetă a instituţiilor. Îi critică lucrările şi-l ameninţă că-l dă afară de la cursuri, cînd Carl a sărit în sus zicînd:

— Păcăleală de 1 aprilie, profesore!

Surprins, Mahler clipi furios şi-şi frecă bărbia.

— Păcăleală de 1 aprilie..... repetă el. Carl stătea acolo transpirînd abundent, pînă cînd un zîmbet şters apăru pe faţa profesorului. Îşi îndreptă un deget spre student. A fost bună, Carl. Apoape m-ai convins.

Profesorul rîse şi cariera lui Carl în cinematografie fu salvată.

Lyra avusese de a face şi înainte cu profesori dificili, dar nici unul cu un eu de mărimea celui al lui Mahler. Auzise că soţia l-a părăsit. Probabil că a plecat de la el, deoarece a făcut greşala de a adopta un punct de vedere diferit de al lui,se gîndi Lyra. Nici nu putea să-şi imagineze cum e să fii căsătorită cu un bărbat atît de insuportabil.

Studenţii părăseau sala de curs. Lyra îşi băgă laptop-ul în rucsac şi îşi aruncă o curea pe umăr ca să plece la rîndul lor, dar Sam îi puse mîna pe braţ, să o o facă să aştepte.

Carl şi alt absolvent, Eli, trecură prin faţa lor.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lyra, şopti Carl.

— Situaţia nu e chiar aşa de rea, protestă ea. Mahler va trece peste asta.

Carl scutură din cap.

— Nu ai învăţat nimic din dezastrul de la 1 aprilie?

— O să-mi lipseşti cu adevărat, adăugă Eli rînjind, cînd o să primeşti un picior în fund.

— O, încetaţi, rosti ea exasperată. Profesorul n-are intenţia să mă dea afară.

Ştia că se distrau de minune tachinînd-o, dar era şi un sîmbure de adevăr în glumele lor răutăcioase. Mahler va face ceva ca să se răzbune..... poate chiar să-i respingă documentarul. Dacă se va întîmpla asta, îi va declara război. Va începe cu şeful departamentului şi va mai căuta pe cineva, care ştia ce făcea ea şi care să-i vizioneze filmul.... Doar dacă, desigur, nu era într-adevăr oribil şi trebuia să fie respins.

Mintea ei alerga nestăpînită, cînd îl auzi pe Eli spunînd:

— Presupun că va trebui să te culci cu el. Poate atunci va trece peste asta.

Lyra rămase cu gura căscată.

— Nu e deloc nostim. Să-mi închipui... Se cutremură. Îmi face rău de la stomac.

Carl îl privi pe Sam.

— Eli a glumit. Lyra nu se culcă cu nimeni.

—Trebuie să merg la laborator, declară ea repede, ca să schimbe subiectul.

— Nici nu ne-ai făcut cunoştinţă, zise Carl. El şi Eli îşi întoarseră amîndoi ochii spre pistolul de la şoldul lui Sam.

Lyra îl recomandă prietenilor ei.

— Eşti poliţist? întrebă Eli.

— FBI, răspunse Sam fără altă explicaţie.

— Eşti cu adevărat? Nu te prefaci doar, făcînd-o pe agentul FBI, pentru a-l face pe Mahler să aibă un atac de cord, nu?

— Nu, răspunse Sam.

— Atunci cum de ai ajuns să fii cu Lyra?

— E un prieten, răspunse ea sperînd să pună capăt conversaţiei. Sam, categoric trebuie să plecăm.

Carl şi Eli îi urmară afară din clădire şi rămaseră pe trepte privindu-i, în timp ce Lyra şi Sam traversau campusul. Cînd se întoarseră şi se încadrară paralel cu strada, Sam se mută de cealaltă parte a ei, pentru a o apăra de trafic .

— Nu am crezut că e nevoie să cunoască motivul real pentru care eşti aici, explică ea anticipînd întrebarea lui.

Sam aruncă o privire peste umăr spre prietenii ei. Carl şi Eli nu se mişcaseră. Amîndoi o priveau pe Lyra cu nostalgie.

— Ai ieşit vreodată cu unul din tipii ăştia? întrebă el.

— Nu.

— Dar ţi-au cerut-o, nu-i aşa?

Ea ridică ochii spre el.

— Da, într-adevăr. Sînt nişte băieţi drăguţi. El o surprinse cînd rîse. Ce e atît de nostim?

— Mă îndoiesc că ar aprecia descrierea de „drăguţi". Îi aruncă o privire cu o umbră de maliţiozitate în ochi. Şi de unde ştiu atît de multe despre obiceiurile tale sexuale?

Lyra putea să simtă cum roşeşte.

— Nu ştiu nimic. Ştiu doar că nu m-am culcat cu *ei*.

— Eşti mofturoasă, hm?

— Foarte, zise ea cu emfază, în timp ce urcau pe trotuarul care conducea la o mică clădire fără ferestre.

Iată-ne ajunşi! Voi rămîne în laborator cam două ore, ca să-mi termin redactarea. Apoi sînt gata în mod oficial. Poţi să mă laşi aici şi să faci ce vrei în timp ce eu sînt..... Se opri din vorbă, cînd el clătină din cap. M-am gîndit că ai putea....

— Nu, vocea lui era fermă. Trebuie să începi să iei toată treaba asta în serios, Lyra.

Ea dădu din cap.

— Ştiu.

El îi deschise uşa şi o urmă pe scări, în sus.

— Care e programul tău de mîine?

— Nu am cursuri.

— Asta e bine. Putem pleca de aici. Dacă nu-ţi vei continua rutina obişnuită, le va fi mult mai greu să te găsească.

—Vrei să spui, oamenii care ne-au spart apartamentul?

—Da.

— Unde ne mutăm?

— Încă nu ştiu. Alec ne va spune.

— Sidney va veni cu noi?

—Nu.

Nu mai dezvoltă ideea, dar ştia ce implica tăcerea lui: că ar fi prea periculos pentru Sidney să se afle în preajma ei.

Următoarele două ore, Sam se aşeză lîngă ea cu braţul pe spătarul scaunului, sau rezemat de uşă privind ecranul, în timp ce ea derula cadrele trase. Filmul nu dura decît douăzeci de minute, dar Lyra era

meticuloasă cu redactarea finală. Odată ce fu complet, îl derulă de la început pînă la sfîrşit.

Sam stătea în spatele ei şi se uita. Documentarul era minunat. Şi la fel şi ea. Lyra comenta filmul şi vocea ei era şi pătimaşă şi dulce — în contradicţie cu imaginile pe care le vedea pe ecran. Reuşise să înregistreze aproape fiecare plăcuţă de înmatriculare de la maşinile şi camioanele care intraseră în parc, ca să arunce gunoaiele toxice. Prinsese şi feţele oamenilor pe peliculă. Straşnică fată!se gîndi el zîmbind. Dacă poliţia va pune mîna pe filmul ei, arestările şi condamnările vor fi o treabă garantată.

Lyra făcu copii pe încă trei discuri, înainte de să se ridice în sfîrşit şi să-şi întindă braţele deasupra capului.

— Sînt aproape gata. Tot ce mai am de făcut este să-l predau şi voi face asta săptămîna viitoare.

— De ce nu astăzi?

— Glumeşti? Am să aştept pînă ce profesorul va trece peste.... tine... ca agent FBI.

— E chiar aşa de mărginit?

— Poate că nu, dar de ce să-i dau ocazia? Ţi-e foame? Eu sînt lihnită.

Îşi adună lucrurile şi Sam îi ţinu uşa la ieşire. Stătuse în întuneric aşa de mult, încît soarele aproape o orbi. Sam scoase din buzunar ochelarii lui de soare şi i-i oferi ei.

Ea clătină din cap apreciativ.

— Mulţumesc. Sînt bine.

Un student trecu pe lîngă ea.

— Hei, Lyra, am auzit ce s-a întîmplat noaptea trecută. Încîntat că eşti bine.

Alţi trei studenţi mai comentară incidentul , înainte de a reuşi să traverseze curtea pătrată a colegiului.

— Noutăţile circulă repede pe aici, zise ea grăbind paşii.

— Cineva îţi face semne, o anunţă Sam un minut mai tîrziu.

O, la naiba, gîndi ea. Jean Lillard, asistenta personală a lui Mahler alerga spre ei, cu fusta ei lungă fluturînd în vînt şi pantofii Mama Natură ciocănind pe trotuarul de ciment.

Încercînd să-şi recapete răsuflarea, Jean gîfîi:

— Profesorul vrea să te vadă chiar acum.... în biroul lui.

— Acum. Ştii ce vrea?

— Cred că mai are un proiect pentru tine. Nu te încrunta, Lyra. Totul e bine.

Totul e bine? Nimic în legătură cu Mahler nu era bine. Dar pentru că în mod evident Jean îi era loială omului, Lyra îşi ţinu părerile pentru ea.

Zece minute mai tîrziu bătea la uşa profesorului.

El ridică privirea de pe un teanc de hîrtii.

— Intră, intră, strigă el.

— Aţi vrut să mă vedeţi? Lyra se apropie de birou, iar Sam rămase în uşă.

— Mai întîi vreau să mă scuz pentru ieşirea mea. Am reacţionat exagerat, explică el trecînd cu privirea

de la Lyra la Sam. Tocmai am auzit ce ţi s-a întîmplat noaptea trecută. Oribil, o crimă oribilă. Zilele astea nu mai eşti în siguranţă nicăieri. Categoric înţeleg de ce l-ai chemat pe prietenul tău în ajutor, adăugă indicîndu-l pe Sam. Înainte ca ea să poată răspunde, mai puse o întrebare: tu şi colega ta de cameră sînteţi bine, nu-i aşa?

— Da, sîntem bine.

— Bravo. Acum, motivul pentru care te afli aici. Carl a menţionat în trecere că tu şi cu el sînteţi amîndoi aproape gata cu proiectele.

— Da, profesore.

Lyra aprecie rapid situaţia. Mahler părea să fie într-o dispoziţie bună, cu totul neobişnuită. Dacă ea îi preda proiectul acum, ar putea să fie spre binele ei. Scoase din rucsac unul din DVD-uri şi-l puse pe birou. Iată-l. Totul e gata.

El se lumină.

— Excelent. Eşti prima care-ţi predai lucrarea. Eşti încîntată de realizare? Sau ai impresia că te-ai grăbit?

— Nu cred că m-am grăbit. Sînt mîndră de munca mea.

Mahler dădu din cap.

— Pentru că ai terminat prima, ai ocazia să mai realizezi o temă scurtă. Dacă voi considera că e suficient de bună, va fi înscrisă în competiţia *Dalton*.

Dalton era un premiu ce se dădea celor mai bune filme de scurt metraj despre copii, ficţiune sau nu.

Lyra nu ştia nimic despre filmele despre copii — nu ştia prea multe nici despre copiii înşişi — dar cum putea să nu se folosească de şansa de a se înscrie într-o competiţie majoră?

— Ştiu că lucrezi la un alt proiect pentru o creditare suplimentară.... Cum i-ai spus.... *Grădiniţa*? întrebă Mahler.

— Da.

— Cred că e o idee grozavă şi ai putea să realizezi cele două proiecte simultan, sau poate ar fi mai bine să te concentrezi asupra fiecăruia, pe rînd. Eşti interesată să faci scurt-metrajul despre copii?

— O, da, mi-ar plăcea, se grăbi ea fără să se gîndească.

Îi înmînă un dosar.

— Aici sînt regulile competiţiei. Ţi se permite să faci ficţiune sau nu. Cu alte cuvinte, poţi intervieva nişte marionete, sau poţi intervieva copii adevăraţi. Dar nu uita să iei semnăturile părinţilor.

— Care este termenul?

—Totul e în dosar, răspunse el.

Lyra îi mulţumi că i-a oferit această ocazie şi se îndreptă spre uşă cu capul învîrtindu-i-se. Ce s-a întîmplat cu ea? Nu putea să ia şi acest proiect. Viaţa ei nu-i mai aparţinea la ora actuală. Existau doi bărbaţi înfiorători, care încercau să pună mîna pe ea, numai Dumnezeu ştia de ce. Ea în mod cert nu. Să dea îngrijorarea şi frica la spate devenise din ce în ce

mai dificil, în special cu Sam alături, care-i aducea aminte.

Să se prefacă că nu e în pericol era o nebunie. Ar fi trebuit să se ducă şi să se ascundă, nu să facă un film despre copii.

În mod clar îşi ieşise din minţi.

12.

Lyra şi Sam se opriră la restaurantul *Macy's*, la ieşirea de pe Oak Avenue. Era un loc foarte frecventat de lumea universitară, deoarece mîncarea era formidabilă, iar preţurile surprinzător de rezonabile. Era întotdeauna aglomerat, indiferent de oră, dar au fost norocoşi să obţină ultima masă disponibilă. Se afla în fund, lîngă uşa bucătăriei, ceea ce lui Sam îi convenea, deoarece era cu faţa la ferestrele de la intrare şi putea să-i vadă nu numai pe toţi cei din restaurant, dar şi pe oamenii şi maşinile care treceau pe stradă.

După ce comandară prînzul, Lyra întrebă:

— Cît de mult se aşteaptă Alec să rămîi cu mine?

— Nu sînt sigur, răspunse el. Vorbesc cu el diseară. Dar probabil în vreo două zile el sau detectivii, care lucrează la caz, vor găsi pe altcineva să preia această sarcină.

— Care lucrează la caz? Nu cred că au prea mult de lucru. Oamenii purtau măşti şi n-au spus de ce umblă după mine.

— Au lăsat totuşi ceva în urmă şi cu ajutorul ADN-ului vor fi prinşi.

— Dacă se află în sistem.

— Da? zîmbi el.

— M-am uitat la televizor. Sînt cincizeci sau şaizeci de seriale CSI ce se derulează la ora actuală, exageră ea.

— Detectivul O'Malley e însărcinat cu cazul vostru şi el ştie ce face.

— Ai vorbit cu el?

— Da.

Celularul lui Sam sună. Văzu cine e şi se scuză faţă de Lyra, înainte de a răspunde. Deşi stătea la masă vizavi de ea, nu putu să audă ce vorbea. În final prinse un cuvînt sau două şi realiză că nu era în engleză.

Controlîndu-şi iPhone-ul, Lyra descoperi că avea cincizeci de mesaje. Mulţi dintre prietenii ei din campus, inclusiv Carl şi Eli, voiau să ştie din ce ţară provenea Sam şi cum a putut să devină agent FBI. Şterse cele mai multe dintre mesaje şi salvă altele, pentru a răspunde mai tîrziu.

Chelnerul le aduse ceai rece şi apă. Ea îi mulţumi şi luă o gură de apă, apoi privi afară pe fereastră. Îşi dădu seama că nu ştia aproape nimic despre omul din faţa ei. Dimineaţă, cînd apăruse în uşa apartamentului, ea nici nu-şi mai adusese aminte nici cum o cheamă. Era agentul care-l salvase pe fratele lui Sidney. Acum încerca să-şi amintească ce-i mai

spusese colega ei de cameră despre el. Tot ce-şi putea aminti că i-a spus Sidney, la întoarcerea ei la Los Angeles, după ce l-a vizitat pe Alec, a fost că Sam Kincaid era din Scoţia, şi că avea dublă-cetăţenie, şi că era de un eroism incredibil.

Asta era tot ce ştia... cu excepţia faptului că, de fiecare dată cînd se uita la el, inima ei o lua razna. Nici un bărbat nu stîrnise vreodată în ea acest gen de reacţie. Şi această atracţie fizică creştea, şi era dezgustător de animalică.

Va fi uşurată cînd va pleca, deoarece ceea ce simţea era doar dorinţă şi nu voia să facă nebunia de a se arunca asupra lui. Cu cît mai mult rămînea cu ea, cu atît mai mare devenea posibilitatea de a se întîmpla aşa ceva.

Păstrează-l la nivel profesional, îşi spuse ea.

Of, of! Brusc îşi dădu seama că nu se mai uita pe fereastră. Îl privea pe el. Gura lui, pentru a fi mai exactă. Sam încheie convorbirea şi se întoarse spre ea. Din fericire, chelnerul le aduse mîncarea şi ea se prefăcu că e moartă de foame.

— Cît de bună e memoria ta? o întrebă el.

— Destul de bună.

— Atunci spune-mi ce ai făcut săptămîna trecută. Zi de zi, îi ceru el.

Parcurse tot programul şi, numai după ce termină de recapitulat zilele şi nopţile trecute, realiză cît de plictisitor a fost.

— Dar despre bărbaţi?

— Ce e cu ei? Roti paiul din ceai.

— Întîlniri? Nopţi de amor? Ştii ce întreb.

— Nici întîlniri. Nici nopţi de amor. O privi îndoindu-se. Ce? Nu mă crezi?

— Cred că poţi avea orice bărbat pe care-l doreşti.

— De ce crezi.....

— Eşti o femeie foarte frumoasă, zise el realist. Eşti deşteaptă, interesantă....

Îi făcea complimente, dar suna ca şi cum citea dintr-un manual de tuns iarba. Monotonia cuvintelor sugera că nu era cîtuşi de puţin interesat de atributele ei. Era o lovitură grea pentru eul ei.

— Nu ies cu oricine şi ultimile două săptămîni au fost îngrozitoare datorită muncii. N-am avut timp de întîlniri.

Nu era sigură cum a reuşit el s-o facă, dar o pusese în defensivă şi se simţi stingherită de lipsurile din viaţa ei socială. Cînd a fost ultima dată cînd şi-a dat întîlnire cu cineva? Nu-şi putea aminti.

Dînd farfuria deoparte, Sam se aplecă înainte.

— Acum este vineri, îi aminti el.

— Hai să vedem, zise ea muşcîndu-şi buza inferioară şi privind în tavan. Mă duc la curs, mă întorc repede în apartament, îmi împachetez geanta cu lucruri pentru noapte, îmi iau vreun film de la bibliotecă şi mă îndrept spre casă....

—Te duci cu avionul în Texas?

— Nu, mă duc cu maşina la San Diego. Locuiesc cu bunica mea.

— Am crezut că locuieşti în Texas.

— Aşa e.

—Lyra!?! Nerăbdarea lui era evidentă.

— De unde ştii de Texas?

— Ţi-am citit dosarul.

Se repezi înainte, încît aproape îşi vărsă paharul.

— Dosarul? Am un dosar? Trecuse de la surpriză la indignare. Există un dosar despre mine?

El era amuzat de reacţia ei.

— Doar nu vrei să-mi predici teoria Mahler, nu-i aşa? Să-mi ţii o prelegere despre Big Brother?

— Sigur că nu.

— Sînt agent FBI. Pot să obţin orice doresc. Zîmbea în timp ce se grozăvea astfel. Am o copie de pe raportul poliţiei şi detectivul însărcinat mi-a dat o copie de pe notele şi interogatoriile lui. Iar Alec a adăugat pentru mine cîteva date personale.

— Cum ar fi?

— Din punct de vedere legal, eşti strigător la cer de curată. N-ai fost niciodată arestată, n-ai fost niciodată amendată pentru depăşirea vitezei sau parcare în loc interzis. Luă o gură de ceai şi privi o pereche de la masa alăturată părăsind restaurantul, înainte de a continua: ai absolvit universitatea *summa cum laude*. Fraţii tăi, Owen şi Cooper, şi bunica Prescott au participat la festivitatea de absolvire. Dar nici unul dintre părinţii tăi.

— Ceea ce a făcut din absolvire un eveniment cu adevărat sărbătoresc. Altceva?

— Nu exista nici un iubit pe acolo, zise el. Dar se aşteptau să te logodeşti cu John Forest....

— Nu, nu se aşteptau. N-am avut niciodată intenţia să mă mărit cu el.

— Din ceea ce mi s-a spus, ai rupt-o cu Forest destul de brusc şi n-ai vrut să spui nimănui de ce.

— Nu a fost *brusc*, a fost o hotărîre reciprocă. Aveam aspiraţii diferite.

— Da? Tu ce voiai? întrebă el.

Să nu mă plictisesc de moarte,se gîndi ea dar nu spuse cu voce tare. Tot timpul cît îl cunoscuse pe John, nu l-a auzit niciodată rîzînd cu poftă, felul de rîs care te face să-ţi dea lacrimile şi îţi taie respiraţia. Era tot timpul aşa de serios. Cine ar fi vrut să trăiască în felul acesta?

—Lyra?!?

— Pasiune, îi scăpă ei. Voiam pasiune şi hohote de rîs.

El nici măcar nu ridică din sprîncene. Se întoarse la felul de a vorbi, ce suna ca şi cum ar fi citit dintr-un manual de tuns iarba.

— Părinţii tăi au încercat să o pună pe bunica ta sub interdicţie şi tu i-ai oprit.

Sam făcuse să sune totul, ca şi cum nu era prea mare scofală, dar realitatea era mult mai complicată. Lyra cheltuise fiecare bănuţ pe care îl avea din veniturile ei legale, pentru că părinţii ei i-au cerut avocaţilor lor să îngheţe atît veniturile lui Gigi, cît şi fondul care-i revenea ei. Pe durata procesului, nici una

dintre ele n-a putut să-şi cumpere nici măcar o ceaşcă de cafea bună.

— Nu i-am oprit eu. Bunica mea a făcut-o. A dovedit fără nici o îndoială că e perfect sănătoasă mental. Şi cum e asta relevant pentru intrarea prin efracţie?

Sam privea afară pe fereastră şi răspunse aproape absent.

—Totul e relevant.

— Acum e rîndul meu, zise ea.

El îi aruncă o privire.

— Rîndul să ce?

— Să pun întrebări. Locuieşti în Washington D.C.?

—Da.

— Ai zburat tot acest drum....

— Nu. Eram în Seattle.

— De ce?

— Ţineam o prelegere.

Chelnerul lăsă pe masă nota de plată într-o mapă neagră şi Sam puse înăuntru cardul lui *American Express* şi i-o restitui.

— Şi în continuare unde te duci? Acasă?

—Nu.

— Ce nu?

— Am venit aici să ţin o conferinţă. Alec ştia asta şi m-a sunat să-mi ceară o favoare.... şi înainte de a întreba.... tu eşti favoarea.

— După ce ţii conferinţa, înseamnă că te duci acasă?

—Nu.

Oare intenţionat era aşa evaziv, sau încerca să o enerveze, doar pentru a se distra?

— Ce nu, om imposibil ce eşti?

El schiţă un zîmbet.

— Mă duc la San Diego să stau de vorbă cu nişte cadeţi, apoi gata.

— Chiar aşa de greu a fost?

Chelnerul le înmînă mapa. Sam semnă, îşi luă cardul şi zise:

— Eşti gata de plecare?

Ignorînd întrebarea, ea continuă:

— Şi după aceea te duci înapoi la Washington?

— Pentru cîteva zile, apoi în Scoţia.

— Încă o întrebare şi mă opresc, promise ea. Ai vreo relaţie serioasă? M-ai întrebat despre John Forest, îi aminti ea repede.

—A fost un motiv anume pentru a-ţi pune întrebarea, zise el.

— Şi e un motiv anume şi pentru întrebarea mea.

— Da? Care?

— Sînt curioasă.

El făcu o pauză de cîteva secunde.

—Nu.

Ea oftă.

— Ce nu?

— Nici o relaţie serioasă.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

—Da.

— Şi ce s-a întîmplat?

— M-am însurat.

13.

Însurat? O, Doamne, e însurat!

Lyra era mortificată. Oare flirtase cu el? Reflectă la asta şi hotărî că nu, nu flirtase, totuşi în mod sigur atitudinea ei ar fi fost alta, dacă n-ar fi fost lipsită de o informaţie atît de importantă. Şi-ar fi spus ceva gen *haha* şi asta ar fi fost tot. Lyra nu umblase niciodată după un om însurat şi nu intenţiona să înceapă acum. Nu că asta ar fi contat. În primul rînd, nici nu ştia cum să umble după vreun bărbat şi în al doilea rînd, Sam i-a făcut perfect clar, prin răspunsurile lui monosilabice, gen stai-deoparte-de-treburile-mele, că nu e interesat de ea, chiar dacă n-ar fi fost însurat.

Nu intenţiona să mai pună alte întrebări personale. Sam îi dăduse de înţeles — şi nu fusese deloc subtil — că voia să-şi ţină viaţa personală cît se poate de personală, aşa că ea îi va respecta dorinţa. Dacă va dori să-i mai spună şi altceva, o va face. Ea însă nu va mai întreba.

— Copii?

— Nu, răspunse el.

Încetează să mai întrebi, îşi spuse ea. Încetează odată!

— De cînd?

— De cînd ce?

— De cînd eşti căsătorit?

— De trei ani.

Dumnezeule mare, de ce nu putea să se oprească să mai întrebe?

Dacă n-ar fi sunat celularul lui, ar fi continuat pur şi simplu să-l interogheze. Poate pentru a o descuraja, el privi pe fereastră în timp ce asculta ce-i spunea interlocutorul. Rămase la telefon doar un minut şi cînd termină conversaţia, încă se mai uita pe stradă.

— Uită-te pe fereastră, i se adresă el. Lyra se întoarse. Îl vezi pe omul de vizavi, de pe stradă? Se sprijină de stîlpul ăla şi ţine un ziar deschis în faţă.

Lyra se aplecă într-o parte, ca să vadă printre ceilalţi meseni. Omul avea ziarul lipit de jumătatea inferioară a feţei, exact mai jos de ochi. Privea din cînd pe deasupra, deci în mod categoric nu citea.

— Îl văd, dar nu pot să-i zăresc faţa în întregime.

— O să o vezi. Aşteaptă doar un minut. Continuă să coboare ziarul, ca să aibă vizibilitate mai bună spre restaurant. Iată-l.

— Îl văd. Omul stătea în soare şi faţa lui era perfect vizibilă. O, Doamne, alea sînt cicatrice? Îşi mijì ochii împotriva strălucirii soarelui. Şi ăla e părul lui adevărat? Ce face acolo? Încearcă să ne vadă pe noi?

— Cred că asta e intenţia lui.

— Ne spionează?

— Înî.

Lyra îşi înclină capul şi se apropie mai mult de Sam, pentru a vedea mai bine. Modul cum capul omului se ridica într-una deasupra ziarului îi aminti un fragment din jocul Whack-a-Mole.

— Nu e prea bun, nu-i aşa? întrebă ea.

Sam zîmbi.

— Nu, nu e.

La cîţiva paşi de om se afla o maşină. Era singura parcată pe strada aglomerată, care la fiecare cincisprezece paşi afişa un semn NU PARCAŢI. Era aşa de preocupat să supravegheze restaurantul, că nu observă platforma-trailer care trăsese în spatele maşinii.

Lyra privi cum se desfăşoară incidentul.

— Ştii ceva? Mi se pare cunoscut, dar nu pot să-mi dau seama unde l-am văzut. Poate că în campus, hotărî ea. Totuşi, nu prea arată a student.

Şoferul trailerului terminase de ancorat maşina şi urca înapoi în cabină, cînd omul din spatele ziarului îşi aruncă privirea în direcţia aceea şi realiză ce se întîmplă. Părînd consternat, aruncă ziarul şi începu să alerge după maşină, strigînd şi agitîndu-şi braţele.

— Crezi că are vreo legătură cu oamenii care mi-au spart apartamentul? întrebă ea.

Sam se duse la fereastră. Platforma oprise la stop, apoi îşi continuă drumul. Stăpînul maşinii alerga pe stradă, după ea.

Sam ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tipul nu arătă ca şi cum ar fi în stare de ceva.

Lyra îşi luă lucrurile şi se îndreptă spre uşa din faţă, dar Sam o apucă de mînă şi o trase după el prin bucătărie şi pe uşa din spate.

— Ne ducem înapoi, în apartamentul meu? mai întrebă ea.

— Da, dar n-o să stăm prea mult. Împachetezi ce ai nevoie şi plecăm de acolo.

— Dar cu maşina mea ce se întîmplă?

— Rămîne aici.

— Mie mi se pare o nebunie să mă mut. Dacă oamenii aceia se întorc, mă vor găsi în campus. Ar fi uşor să-mi afle programul. Atunci de ce să mă mai obosesc, să mă mut dintr-un loc în altul? Ar putea chiar să mă urmărească de la cursuri pînă acasă.

— Apartamentul tău nu e sigur, zise el. Există doar o cale de intrare şi ieşire şi uşa e fragilă.

— Administratorul o va înlocui. S-ar putea să o fi făcut deja.

— Să o înlocuiască cu altă uşă ieftină şi fragilă, pe care oricine o poate doborî cu un picior. Şi imediat ce uşa e deschisă, tu eşti ţinta. Oricine de pe stradă poate să te vadă. Nu există siguranţă reală, continuă el. Nici vizor la uşă, nici camere de luat vederi în parcare....

— Există poarta electronică, îi aminti ea. Poarta a fost primul motiv pentru care am ales acest aparta-

ment mic, ca şi faptul că se află lîngă campus. Ea şi Sidney puteau să meargă peste tot pe jos.

— Şi oare poarta i-a reţinut?

— Nu, dar.... Încetă să mai argumenteze. Oricine voia putea să intre.

— După ce totul se termină, poţi să-ţi faci apartamentul mai sigur, înainte de a te muta înapoi. Încuietori mai bune, camere de luat vederi, interfon.... Sînt o mulţime de îmbunătăţiri ce pot fi aduse.

— Să mă mut înapoi, depinde cît de mult timp le va lua detectivilor să-i prindă pe oamenii aceia. Pentru că îmi termin treaba în curînd şi atunci voi termina oficial şi universitatea. La fel şi Sidney.

— Ai vreo perspectivă de serviciu?

— Nu.

— Ai vreo idee unde ai vrea să locuieşti? Poate aproape de ranch-ul tău din Texas?

— Nu, răspunse Lyra. Existase o ofertă de serviciu din partea unui canal TV din Texas, dar ştia că nu asta îşi dorea.

— Deci San Diego?

— Nu ştiu.

Întrebările lui îi stîrniră din nou panica. Iată, aproape terminase lucrările post-universitare şi încă nu ştia exact în ce direcţie se va îndrepta cariera ei. O, şi mai existau şi cei doi oameni oribili, care voiau de la ea Dumnezeu-ştie-ce. Întorseseră apartamentul cu susul în jos căutînd ceva. Dacă ea nu va avea ceea ce căutau, o vor ucide, hotărî ea, iar dacă avea

obiectul, îl vor lua şi tot o vor ucide. Oricum, pentru ea nu mai rămăsese decît o situaţie limită.

— Cred că trebuie să rămîn în apartament, iar detectivii să le întindă o cursă şi să-i prindă pe oamenii ăia. Desigur, Sidney poate să se mute într-un loc mai sigur. E un plan bun, nu crezi?

—Nu.

— Nu? Fără explicaţii? Doar nu?

— Exact. Nu.

Tot drumul prin campus Sam scrută împrejurimile, căutînd posibile ameninţări. Nu se uită nici măcar o dată la ea. Pînă cînd ea rosti:

— Ar trebui să porţi verighetă.

—Ce?!?

—Verighetă. Ar trebuí să porţi. Ridică mîna. Asta e tot ce am avut de spus. Arăta de parcă rămăsese fără cuvinte. Era stînjenit pentru că schimbase conversaţia de pe tărîm profesional pe unul personal, aşa că ei îi scăpă: voiam doar să spun.... ar fi trebuit....asta e tot.

— De ce?

— De ce să porţi verighetă? Pentru că eşti căsătorit, subliníe ea.

— Nu. Nu sînt.

Începuse să nu-i placă acest om. Da, era profesionist şi părea bun în munca lui, iar din cele auzite despre el, era plin de eroism şi bun prieten, dar, după părerea ei, era şi foarte dificil.

Avea impresia că s-ar fi potrivit de minune cu Gigi.

—Trei ani, îţi aminteşti? Căsătorit de trei ani?

El dădu din cap.

— Da, adevărat.

— Dar nu eşti căsătorit.

— Nu, nu sînt.

A făcut tot ce a putut. El nu voia să spună adevărul, sau să împărtăşească cu ea nimic personal şi ea trebuia să accepte asta.

Căsătorit. Necăsătorit. Nu-i mai păsa.

Îşi închipui că divorţase şi nu-i plăcea să vorbească despre asta, ceea ce era frumos din partea lui. Iar ea va înceta să mai încerce să socializeze.

Cînd în sfîrşit ajunseră înapoi în apartament, Sidney stătea pe sofa, sortînd şi aranjînd hîrtiile pe care le adunase de pe duşumea. Max pescuia hîrtii de sub sofa şi i le dădea.

— Eşti bine? întrebă Sidney. Pari enervată.

Lyra se aşeză lîngă ea.

— Sînt bine. Dar tu?

— Perfect, răspunse ea. Am făcut ordine în mizeria din dormitorul meu şi am pus totul la loc, iar acum mă apuc de camera de zi.

— Eu am să rezolv bucătăria şi camera mea, rosti Lyra.

Era plină de energie nervoasă şi voia să consume ceva din ea.

În primul rînd acţionă în dormitorul ei. Cei doi tîlhari distruseseră totul. Spărseseră cea mai mare parte din comorile ei. Vechiul ceas pe care îl avea de cînd era

la şcoală şi telefonul ei demodat erau făcute bucăţele. Distruseseră şi maşinăria care imita zgomotele oceanului.

Bombănînd în surdină, intră în bucătărie, luă găleata pentru gunoi şi o duse în dormitor. Odată plină, o puse lîngă uşa din faţă. Sam, notă ea, se afla la telefon, iar Sidney încă mai şedea pe sofa. Max era răsturnat alături. Avea mîinile încrucişate pe piept şi picioarele întinse, părînd că doarme.

Sidney se uită la Lyra şi făcu semn spre Max, apoi îşi dădu ochii peste cap. Max arată bine, dar nu ca Sam,se gîndi Lyra.

Şi se întoarse la treabă. Trebuie că a făcut douăzeci de drumuri între bucătărie, dormitor şi baie, înainte ca toate cele trei încăperi să fie în ordine. Apoi împachetă în valijoară destule lucruri de noapte să-i ajungă o săptămînă, şi o cără în camera de zi, punînd-o lîngă a lui Sidney. Amintindu-şi de laptop, îl bagă în rucsac şi-l lăsă alături de valijoara cu lucruri de noapte. Astfel încît fu gata. Tot ce mai avea de făcut era un duş rapid şi să se schimbe.

Sam terminase de vorbit la telefon, deschise uşa şi ieşi afară.

— Ce faci? întrebă Max fără să deschidă ochii.

—A sosit uşa cea nouă, zise Sam.

Nu era uşa ieftină la care se aşteptase Lyra. Era un model de primă categorie, după părerea omului care o instală. Avea vizor şi nu unul ci două zăvoare.

Exact ceea ce voise Sam şi deci un semn sigur, că el a avut ceva de a face cu toate astea.

— Administratorul a acceptat noua uşă? întrebă Sidney.

— Nu l-am întrebat, răspunse Sam. Uşa cealaltă ar fi putut fi spartă şi de un puşti. Îi făcu cu ochiul Lyrei. După cum arată asta, veţi fi în siguranţă.

Lyra roşi şi brusc îşi aminti să-i spună lui Sidney de filmul despre copii, pe care i-l încredinţase Mahler. Se duseră în dormitorul Lyrei, pentru a discuta pe larg ocazia oferită.

— Crezi realmente că poţi să faci totul la termen? întrebă Sidney.

— Am terminat documentarul despre gunoaiele toxice şi l-am predat.

— Felicitări. Ai făcut o treabă fantastică şi sînt sigură că toată lumea va fi uluită.

— Îmi place că eşti aşa optimistă.

— Dar ce spui de grădiniţa din mijlocul gunoaielor? Ai abandonat ideea?

— Nici nu vreau, zise ea. Şi nici profesorul nu vrea să renunţ. Crede că e o idee interesantă şi pare să-şi închipuie că pot face scurt-metrajul despre copii mai întîi, apoi documentarul despre grădiniţă.

— Dacă cineva poate să le facă, asta eşti tu, o încurajă Sidney.

Lyra scoase un oftat prelung.

— Sper. Intrarea prin efracţie şi ameninţarea că cineva continuă să aştepte pe undeva, apoi

bodyguarzii... e puţin prea mult. Se pare că va fi dificil să mă concentrez.

Sidney se aşează pe pat.

— Hai să schimbăm subiectul cu ceva mai plăcut, zise ea. Ce crezi despre Sam?

— Cred că de abia aşteaptă să scape de mine.

— Greşit. În nici un caz. De cînd ai intrat, tipul nu şi-a luat ochii de la tine.

— Asta e meseria lui.

— În interiorul apartamentului eşti în siguranţă, nu? La tine se uită, Lyra, şi nu e de mirare, nu e altfel decît oricare alt bărbat.

Dădu din cap.

— E foarte rezervat. Nu vorbeşte deloc despre el însuşi.

—Şi?

Lyra oftă.

— Nu crezi că e cel mai splendid bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

— Nu e rău deloc, rosti Sidney tărăgănat. Dar nici Max nu e de lepădat.

Sam apăru în uşă.

— E timpul să mergem. Şi tu, Sidney.

— De ce nu putem să rămînem împreună? întrebă Sidney.

— Oricine rămîne în apropierea Lyrei e în pericol.

— Ce drăguţ, şopti Lyra. Acum sînt şi piază-rea.

Înconjură umărul lui Sidney cu braţul, în timp ce se îndreptau spre camera de zi pentru a-şi lua bagajele.

Frica pe care o simţise la început, se transformase acum în furie. Sidney a fost atacată, apartamentul lor a fost răvăşit şi nimeni nu ştie de ce. Unde erau oamenii aceia şi ce voiau? Lyra era hotărîtă să afle.

14.

Milo alergă o jumătate de cvartal după platforma-trailer, o prinse la un stop şi încercă să-l mituiască pe şofer, pentru a-i restitui maşina. La început îi oferi două sute de dolari, apoi continuă să mărească suma, pînă cînd luminile stopului se schimbară şi şoferul apăsă pe acceleraţie plecînd.

Înjuratul de mama focului nu ajută la nimic. Trailerul era de acum în afara razei lui vizuale. Milo era mulţumit totuşi că nimeni din compania la care lucra nu fusese martorul prostiei sale. Ar fi trebuit să ştie că nu-şi poate parca maşina pe una din cele mai aglomerate străzi ale Los Angeles-ului.

Să-şi privească maşina ridicată şi dusă de acolo, a fost punctul culminant al acelui weekend catastrofal.

Lanţul nefericit de evenimente începuse vineri, la tîrgul din curtea lui Rooney.

Înainte de sosirea poliţiei, Milo părăsise degrabă proprietatea Rooney, se dusese acasă şi descărcase toate comorile pe care le luase de la tîrgul din curte, inclusiv inelul lui Babs, cu diamantul acela uriaş. Apoi

urcase din nou în mașină și se dusese la birou, să vorbească cu domnul Merriam.

Boss-ul era turbat. Ușa biroului era închisă, ceea ce însemna că nu vrea să fie deranjat. În timp ce Milo se apropia ezitînd, putea să-l audă pe domnul Merriam vorbind cu patimă și strigînd. Milo riscă și bătu la ușă.

— Ce vrei? zbieră domnul Merriam.

—Vreau să-ți vorbesc despre un tîrg la care am participat, strigă el astfel încît tura a doua de la agenția de recuperări să nu-și închipuie că e ceva neobișnuit.

— Atunci intră.

Milo se aștepta să vadă și alți oameni în birou alături de șef, dar domnul Merriam era singur. Oare striga la pereți?

Domnul Merriam se îndreptă spre birou și căzu în scaunul rotativ.

— Sînt condamnat, Milo. Dacă nu-l iau înapoi.... Dacă altcineva îl găsește..... Cu dosul mînecii își șterse sudoarea de pe frunte, apoi îi făcu semn lui Milo să se așeze. Am să dispar pentru tot restul vieții.... Nici o vorbă bună pentru mine, nu, după ceea ce am făcut.

Milo nu-l văzuse niciodată pe șeful lui în halul acesta. Arăta ca și cum era gata să

izbucnească în plîns.

— Domnule, dacă ai putea să ai încredere în mine și să-mi spui despre ce e vorba — vreau să zic, ce a

luat Rooney? Ridică repede mîna, ca să oprească reacţia domnului Merriam. Trebuie să ştiu ce caut. Poate un diamant? Sau o pictură celebră, sau un registru de contabilitate cu cifre?

Domnul Merriam se încruntă în timp ce reflecta. Apoi dădu din cap.

— Da, ai nevoie să ştii. Aşa cum ai spus, cum poţi să cauţi ceva, dacă nu ştii ce? E un DVD, şopti el. Rooney a putut să-l scoată din casa de bani şi să-l ascundă oriunde.

— Cum ar fi poate într-o carte?

— Da, ar fi uşor să ascunzi un disc într-o carte. De ce?

— La tîrgul din curte a existat o fată care arăta foarte bine şi care şi-a umplut maşina cu nimic altceva decît cu cărţi şi cîteva DVD-uri. Poate şi nişte CD-uri. Babs le aruncase în mijlocul curţii şi ea a continuat să care, din ce în ce mai multe. Ar fi vrut să ia toate cărţile alea, dacă ar fi avut loc. Toţi ceilalţi participanţi cărau scaune şi lămpi şi vase de bucătărie. Nici unul dintre ei nu s-a uitat la cărţi.

Domnul Merriam îngheţă.

— De cîtă vreme avea loc tîrgul, cînd ai ajuns tu acolo?

— Sînt mai mult ca sigur că tocmai începuse.

— Asta e bine, asta e bine. DVD-ul putea să fie în casă, poate într-un zid, sau sub o scîndură din duşumea. Putea să fie oriunde. Sau fata aia a putut

să-l ia, fără să ştie ce conţine.... pînă se va uita la el, adăugă înfiorîndu-se. Trebuie să-l obţinem înapoi.

— Am să ţi-l aduc eu, promise Milo.

— Fata era tot acolo cînd Babs l-a ucis pe soţul ei?

— Nu, tocmai plecase. Şi după ce Babs l-a împuşcat şi s-a asigurat că e mort, a intrat în casă şi s-a sinucis. Asta e ce s-a spus la actualităţi. Cea mai mare parte dintre oamenii de la tîrgul din curte stăteau acolo şi priveau, dar eu n-am aşteptat să vină poliţia.

— Le voi ordona lui Charlie Brody şi lui Lou Stack să intre în casa lui Rooney în seara asta. Vreau să-mi aducă orice DVD găsesc. E o casă mare, se lamentă el. Afurisitul de obiect poate fi oriunde, dar nu pot să risc. Dacă nu-l găsesc după cîteva încercări, o să arunc totul în aer. Nu vreau să rămînă nimic de cercetat acolo. Charlie are relaţii şi spune că poate să obţină explozibilele de care e nevoie.

Şocat de ceea ce tocmai auzise, Milo se bîlbîi:

— Ai.... Le-ai spus deja lui Charlie şi lui Stack ce anume cauţi? *Şi mie nu,* adăugă în gînd. *A trebuit pur şi simplu să te implor să-mi spui.*

Domnul Merriam nu observă ce rigid devenise Milo.

— Sigur că aşa am făcut. Aveau nevoie să ştie.

— Da, sigur că aveau nevoie.

Milo era furios şi se simţea oribil de nesigur. Crezuse că e numărul unu printre salariaţii domnului Meriam, dar se pare că şeful avusese mai multă

încredere în cei doi zdrobitori de oase, Charlie şi Stack. Aparent, lui Merriam nu-i păsa că erau indolenţi şi lipsiţi de profesionalism.

— Se pare că au totul sub control. Milo se ridică să plece, dar dl.Merriam îi făcu semn să se aşeze din nou. Să nu renunţăm! continuă el. Hai să ne întoarcem la fata ta cea frumoasă. Nu voia decît cărţi? Nu bijuterii, nu blănuri.... Ştiu că Babs avea cîteva blănuri....

— Doar cărţi şi DVD-uri. Babs le adunase într-o grămadă şi am auzit-o spunîndu-i fetii că dă foc la ceea ce nu ia. Nici unul dintre ceilalţi participanţi nu era interesat de grămada de cărţi vechi.

Merriam clătină din cap.

— Nu ştiu cum o să reuşeşti să dai de ea.

Milo era gata să-l impresioneze.

— Ştiu cum.

— Cum asta? Merriam se ridică din scaun şi îşi încrucişă mîinile, burta lui mare rămînînd sprijinită de birou.

— Am spus că ştiu cum să o găsesc. Nu putea să-şi stăpînească fudulia din glas.

— Cum?

— Mi-am notat numărul de înmatriculare al maşinii ei.

Domnul Merriam păru făcut praf.

— Ce te-a determinat să faci asta?

Milo nu putea să spună adevărual, că frumoasa tînără îi furase inima şi că într-o zi

îi va aparţine. Fata Bond a lui! Dacă i-ar spune şefului că şi-a găsit sufletul-pereche, domnul Merriam probabil ar rîde de el. Nu, nu putea să-i spună adevărul.

— M-am gîndit că s-ar putea să existe ceva ascuns în una din cărţi. Nu mi-ai spus ce deţinea Rooney de la tine, aşa că m-am gîndit că ar fi mai sigur.... Mi s-a părut că e cel mai bun lucru de făcut.

— Bravo ţie, Milo, bravo ţie! Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Dă-mi numărul de înmatriculare. Am să-i aflu numele şi adresa. Îşi luă celularul şi descoperi un număr de telefon pe lista lui de contacte. Merită să ai relaţii, i se adresă lui Milo în timp ce aştepta să i se răspundă.

Cîteva minute mai tîrziu domnul Merriam îşi nota numele şi adresa fetei.

—Lyra Prescott. Agită în mînă adresa, pe care Milo se grăbi să o noteze, şi continuă: locuieşte în San Diego sau la nord de acesta, conform codului poştal. Mulţumesc, Milo, adăugă el după un timp de gîndire. Am să-i trimit imediat pe Charlie şi pe Stack acolo.

— Ar fi o pierdere de timp, izbucni Milo, trecîndu-i prin cap rapid minciuna plină de furie. Fata a plecat din oraş cu prietenul ei, pentru un weekend prelungit. Mintea lui galopa, în căutarea unei poveşti convingătoare. Au plecat cu avionul din Los Angeles şi maşina ei s-ar putea să fie în parcarea de la aeroport, pe termen lung sau scurt. De ce nu mă laşi pe mine

să mă ocup de asta? Charlie şi Stack au o treabă serioasă cu căutările din casa lui Rooney.

— În regulă. E a ta.

Cînd părăsi biroul, Milo se simţea bine, dar cînd ajunse acasă, nesiguranţa reveni în trombă. Domnul Merriam nu era un om răbdător şi Milo ştia că va fi doar o problemă de timp, înainte ca şeful să-i cheme pe zdrobitorii de oase să-i dea o mînă de ajutor.

Se consolă cu certitudinea că ştia mai multe despre Lyra Prescott decît cei doi mardeiaşi. Ei n-au văzut eticheta universităţii pe geamul din spate al maşinii ei. Adresa s-ar putea să fie San Diego, dar Milo paria că locuieşte în L.A., atîta timp cît urma universitatea. Sîmbătă dimineaţă se va duce la San Diego. Va intra în casa ei şi va găsi ceva legat de adresa din L.A. Dacă nu era goală casa, va imagina alt mod de a obţine ceea ce dorea.

Avea nevoie să se deghizeze. Şi nu va conduce propria maşină. Va închiria una.

Vineri seara cumpără ceea ce avea nevoie pentru deghizare şi sîmbătă dimineaţa devreme luă autobuzul pînă la agenţia de închirieri. Cînd închirie maşina, folosi un nume fictiv şi o identitate falsă şi, pentru că ştia că biroul şi parcarea agenţiei erau monitorizate de camere de luat vederi, se deghizase.

De-a lungul drumului, au apărut totuşi cîteva defecţiuni. Ar fi trebuit să încerce peruca neagră, înainte de a o cumpăra. Avea prea mult păr sintetic, în special bretonul gros şi drept. Îi era frică să-l

subţieze tăindu-l. Plătise bani grei şi nu voia să-i risipească, deşi bretonul îl făcea să arate ca Moe din Cei Trei Slugoi. De asemenea, avea şi o barbă neagră — lipită de faţă ca să nu alunece — şi ochelari de soare fumurii, care erau aproape acoperiţi de breton. Omul de la biroul agenţiei de închirieri nu-şi lua ochii de la noul păr al lui Milo şi de-abia dădu atenţie cărţii de identitate.

Cînd Milo scoase maşina din parcarea agenţiei, se uită în oglinda retrovizoare. Deghizarea se dovedise foarte bună. Nimeni, care s-ar uita la casetele de supraveghere video, nu l-ar recunoaşte.

Era la jumătatea drumului spre San Diego, cînd începu să-l mănînce faţa, iar scărpinatul îi făcu şi mai rău. Trebuie că sînt alergic, hotărî el, dar iritaţia era suportabilă. Pentru moment, putea să se descurce. Imediat ce se va întoarce acasă, îşi va scoate barba falsă.

Ajuns la San Diego, găsi adresa şi înconjură cvartalul de cîteva ori, înainte de a parca pînă la urmă, cîteva case mai departe. Acţionînd ca şi cum nu ar fi fost altcineva decît un vecin întors dintr-o plimbare, trecu prin faţa casei ei, coti după colţ şi localiză SUV-ul Lyrei prin fereastra garajului. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cărţile şi DVD-urile de la tîrgul din curtea lui Rooney erau chiar în faţa lui. Nu-i trebui nici un minut pentru a intra în garaj, dar soarele care pătrunse prin uşa deschisă îi revelă rapid că SUV-ul

era gol. Probabil că a cărat cărţile şi DVD-urile în casă.

Milo se strecură afară din garaj şi se furişă pe o latură a casei, cînd o văzu stînd pe verandă şi privind oceanul. Apoi se întoarse spre uşă şi strigă:

— Gigi, nu pot rămîne la cina duminicală de mîine. Trebuie să mă întorc la L.A. să-mi termin treaba.

O doamnă în vîrstă ieşi pe verandă, o sărută pe Lyra pe obraz şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

— Înţeleg, iubito. Sînt încîntată să-mi văd nepoata, de cîte ori se poate.

La urma urmei, avusese dreptate. Lyra Prescott avea casă şi la Los Angeles. Milo se felicită plin de îngîmfare pentru abilitatea lui de detectiv.

Se furişă înapoi în maşină şi o conduse după colţ. Oare va lăsa cărţile aici, sau le va lua mîine cu ea? O să aştepte şi o să vadă. Dacă Lyra pleacă fără ele, atunci va intra în casă, cînd bătrîna e plecată.

Parcă pe o stradă laterală adiacentă garajului şi se lăsă în jos aşteptînd. Întreaga seară, un fluviu de oaspeţi veniră şi plecară, ultimii părăsind casa în jurul orei zece. Milo îşi dădu seama că, dacă Lyra nu pleacă la L.A. pînă la unsprezece, va rămîne aici peste noapte.

La miezul nopţii toate luminile erau stinse.

Milo găsi un motel la aproximativ doi kilometri depărtare. După ce plăti camera, îşi scoase peruca, o puse pe masă şi începu să se ocupe de barbă. Faţa îl mînca înnebunitor, dar indiferent cît de tare trăgea,

barba nu se mişcă. Poate că nu ar fi trebuit să folosească cleiul acela super. De fiecare dată cînd reuşea să smulgă o şuviţă de păr, lua şi pielea cu ea. După o oră de încercări, se privi în oglindă şi văzu spaţii golaşe printre petice groase de păr. De unde smulsese barba, pielea era rănită şi roşie ca sîngele. Faţa lui arăta de parcă fusese atinsă de o spuzeală oribilă. Epuizat, căzu pe pat.

Duminică dimineaţa se hotărî să-şi radă barba, dar fu o greşeală. Crema de ras se încleie în păr şi-l făcu şi mai lipicios. Următoarea încercare fu să intre sub duş şi să o spele. Altă greşeală. Barba absorbi apa şi se umflă. Gîndind că poate alcoolul îl va scăpa de ea, îşi dădu cu aftershave. Cînd se opri din zbierat, din cauza durerii, sări înapoi sub duş pentru a permite apei să-i aline durerea de pe pielea jupuită.

Cînd mîinile încetară să-i mai tremure, îşi puse peruca, adăugă ochelarii de soare şi conduse înapoi la casa Lyrei. Rămase în maşină tot restul dimineţii şi fu cuprins de nerăbdare, cînd ea nu ieşi deloc. În sfîrşit, le descoperi pe ea şi pe bunica ei venind spre casă pe trotuar, în mîini cu sacoşe pline de cumpărături. Tot acest timp fuseseră plecate! Nu-i venea să creadă că şi-a ratat şansa de a intra, cînd nimeni nu era acasă.

— Cretinule! îşi spuse dîndu-şi o palmă peste obraz. Şi cum lovi un anumit loc jupuit de piele, scoase un urlet.

Cîteva minute mai tîrziu, Lyra ieşi din nou afară purtînd o valijoară cu lucruri de noapte. Scoase maşina din garaj şi plecă. Nu luase cu ea nici cărţi, nici DVD-uri. Deci se mai aflau încă în casă. Ar realiza un scor frumos în faţa domnului Merriam, dacă i-ar duce cărţile şi DVD-urile, dar Milo voia să o urmărească pe Lyra, ca să afle unde locuieşte în L.A. Se va întoarce luni ca să ia cărţile şi DVD-urile şi nu-i va menţiona şefului întîrzierea.

Era încă lumină, cînd Lyra intră în complexul, unde se afla apartamentul ei. Milo trecu de ea şi ocoli blocul. Apoi se apropie de poarta de fier şi putu să o vadă cărîndu-şi lucrurile din maşină. Nu voia să rişte să fie remarcat, aşa că trase maşina mai departe. Îi va fi uşor să obţină numărul apartamentului, mîine. Dacă va avea curaj, va bate la uşă şi se vă prezenta.

Milo se uită în oglinda retrovizoare şi văzu smocurile de păr de pe obraji şi de pe bărbie. Arăta ca Omul-Lup. Prezentarea va trebui să mai aştepte.

Zece kilometri mai departe de complexul de apartamente, Milo localiză unul din restaurantele lui favorite, cu servire în maşină. Opri şi comandă doi hamburgeri dubli, cartofi prăjiţi şi o doză de băutură. Suportul de pahar era prea mic pentru băutura lui, aşa că o puse în echilibru în poală şi găsi un loc de parcare.

După ce-şi termină masa, hotărî să conducă înapoi la apartamentul Lyrei, pentru a se asigura că maşina ei era tot acolo. Poate chiar să parcheze pe

stradă, vizavi de poartă şi să o supravegheze o vreme. Poate că va fi norocos şi va ieşi şi ea.

Cînd coti pe strada ei, Milo trebui să se dea la o parte din calea unei maşini de poliţie. Cretinul de poliţist ar fi trebuit să-şi pună sirena în funcţiune, dacă era aşa grăbit, se gîndi Milo. Se uită mai departe şi văzu două maşini de poliţie intrînd în complexul de apartamente al Lyrei. Şi un minut mai tîrziu fură urmate de o ambulanţă. Şoferii celor două maşini din faţa lui se opriră în curbă şi lăsară motoarele la ralanti, în timp ce încercau să vadă ce se întîmplă. Opri şi Milo în spatele celei de a doua maşini, pentru a privi împreună cu ei. Un poliţist păzea poarta deschisă, penru ca nimeni să nu poată intra şi îi spunea unui bătrîn ce s-a întîmplat. Milo prinse cea mai mare parte din vorbe: doi bărbaţi spărseseră un apartament, legaseră o femeie şi răscoliseră tot.

Charlie şi Stack? Trebuie că ei erau cei doi. Milo era furios. Cine altcineva ar fi făcut asta? Domnul Merriam n-a avut încredere în el şi i-a trimis pe noii lui favoriţi.

Stai aşa! Ajunsese la concluzia aceasta fără a poseda fapte concrete. S-ar putea să nu fie apartamentul Lyrei, în care s-a intrat prin efracţie. Ar fi putut să fie al altcuiva. Tocmai îi trecea acest gînd prin minte cînd o văzu, fata Bond a lui. Lîngă ea, doi poliţişti în civil, dar cu revolvere. Milo îşi închipui că o interogau. Arăta obosită şi îngrijorată, dar tot frumoasă, ca întotdeauna.

Poliţistul de la poartă îi văzu pe toţi gură-cască din jur şi le făcu semn să circule. Cînd Milo plecă de acolo, întoarse capul pentru ca poliţistul să nu-l vadă prea bine.

Tot drumul spre casă, nu-şi găsi locul, din cauza lui Charlie şi a lui Stack. Cum au dat de Lyra înaintea lui? Au găsit cărţile şi DVD-urile? Hotărî să nu vorbească cu domnul Merriam cîteva zile. Lasă-l să-şi dea seama că zdrobitorii de oase nu erau calea pe care trebuia să o urmeze. Desigur asta va funcţiona, doar dacă Charlie şi Stack n-au găsit cărţile şi DVD-urile. Erau aşa multe întrebări fără răspuns! Milo avea nevoie să-şi limpezească mintea. Va reuşi să întocmească un plan, mîine.

Făcu un ocol pe la o farmacie, suportînd privirile celorlalţi clienţi, în timp ce cumpăra cremă, ce spera că îi va alina durerea cînd îşi va smulge şi restul de barbă. De asemenea, cumpără o loţiune care să ajute la dizolvarea cleiului. Din păcate, solventul n-a avut efect. Cînd reuşi să termine de smuls ultimul smoc din părul sintetic al bărbii, faţa lui arăta ca şi cum ar fi trecut printr-un solvent chimic de putere industrială. La ora două dimineaţa căzu în sfîrşit pe pat şi apoi într-un somn agitat, visînd că o fiară gigantică şi păroasă îi rodea obrazul, cu dinţi ascuţiţi ca de lamă.

În dimineaţa următoare, Milo dormi pînă la ora nouă. Se îmbrăcă, îşi puse peruca, apoi luă şapca de baseball şi un binoclu şi se îndreptă spre apartamentul Lyrei. Văzîndu-i maşina tot acolo, făcu o

întoarcere în U şi se duse la restaurantul cu servire în maşină, pentru a lua micul dejun. Cînd veni înapoi, parcă aproape de colţul din faţa apartamentului şi se lăsă în jos în scaun, ca să aştepte.

Tocmai se gîndea să se înapoieze la restaurant pentru o gustare, cînd îi zări în depărtare: un bărbat şi o femeie îndreptîndu-se spre complexul de apartamente. Femeia arăta ca Lyra, dar era prea departe pentru a-şi da seama prea bine. Apucă binoclul de pe locul de lîngă el şi îl duse la ochi. Era Lyra. Şi cu ea un bărbat — un bărbat solid, îl califică el cînd se apropiară. Un tip musculos care arăta bine, mai observă Milo. Prietenul ei? Felul cum se uita la ea era foarte sugestiv. Apoi văzu pistolul de la şold. A, un bodyguard! Deşteaptă fată! Angajase o gardă de corp. Tipul părea puternic şi Milo se trezi sperînd că Charlie Brody şi Lou Stack se vor întoarce. N-ar fi avut nici o şansă în faţa acestui fante.

Celularul lui de unică folosinţă sună. Domnul Merriam era singurul care ştia numărul. Milo se întreba dacă să răspundă, dar curiozitatea fu mai mare.

—Da?

— Ai pus mîna pe DVD-urile alea? întrebă Merriam.

Îi veni inima la loc. Charlie şi Stack nu le-au găsit în apartamentul Lyrei.

— Nu, dar sînt aproape, promise el.

—Transpir gloanţe aici, Milo, gloanţe! Găseşte discul ăla!

Milo sesiză disperarea din vocea lui. În trecut, i-ar fi fost milă. Acuma nu. Nu, de cînd Charlie şi Stack fuseseră ridicaţi la un rang superior lui.

Îşi băgă telefonul la loc în buzunar şi se lăsă mai jos în scaun. Perechea ajunsese aproape şi putu să o vadă pe Lyra privindu-l pe bărbat şi zîmbind. Apoi brusc, cu un bloc mai departe, îşi schimbară direcţia. În loc să continue să meargă spre apartament, cotiră după colţ şi se îndreptară spre altă parte.

Milo nu era prea sigur ce trebuia să facă. Acuma nu-i mai păsa aşa de mult de discul din apartamentul ei. Voia doar să ştie dacă Lyra era implicată într-o relaţie cu garda ei de corp. Simţi un val de gelozie de nesuportat. Era fata Bond *a lui,* nu a altcuiva.

O oră mai tîrziu, gonea de-a lungul străzii, în maşina lui închiriată.

15.

Sam şi Lyra părăsiră apartamentul îndreptîndu-se spre noua ei locuinţă, mai departe de actuala casă. Odată ce Sam fu convins că n-au fost urmăriţi, opri la o băcănie să se aprovizioneze. Lyra îl însoţi şi imediat se îndreptă spre rafturile cu dulciuri. Apoi luă un coş, pe care îl umplu cu nuci trase în ciocolată, batoane de ciocolată şi ciocolată cu mentă.

— Intenţionezi să mănînci de astea la micul dejun, la prînz şi la cină? întrebă el.

— Cam aşa.

Îi dădu lui coşul şi mai luă unul, pe care îl umplu cu lapte, suc, mere şi cereale. Şi nu putu rezista să nu adauge şi o cutie de ciocolată cu alune.

La casă, văzu că el adăugase în coşul ei apă minerală şi băuturi nealcoolizate.

Ea puse laptele, sucul şi merele pe tejghea, pentru a fi scanate de casieriţă, apoi se întoarse spre Sam.

— Acum eşti fericit? întrebă ea.

— Eu întotdeauna sînt fericit, răspunse el cu accentul acela sexy.

Apucă apoi pungile cu alimente cu o mînă şi-şi puse cealaltă mînă pe spatele ei, împingînd-o blînd înainte. Mîna lui întîrzie acolo doar o fracţiune de secundă, dar ea simţi un fior de-a lungul şirei spinării.

— Cît de departe e casa asta sigură? întrebă ea în timp ce traversau parcarea.

— Nu prea departe, răspunse el.

O jumătate de oră mai tîrziu, Lyra era total dezorientată. Parcă ar fi condus în cerc. Aşa că fu surprinsă cînd în sfîrşit intrară într-un cartier cu case noi. Cît puteai să vezi cu ochii, duplexuri identice se aliniau de ambele părţi ale străzii. Intră pe aleea uneia dintre ele, răscoli prin torpedou, găsi telecomanda pentru deschiderea garajului şi apăsă pe buton.

Rotindu-şi ochii în jur, Lyra zise:

—Toate sînt exact la fel. Cum poate cineva să-şi găsească propria casă?

— Poate că numără garajele, sugeră el. Sau, presupun.... doar presupun.... că se uită la adresă.

— Foarte nostim, replică ea.

Duplexul avea două nivele şi era mobilat. Totul — pereţii, covorul, mobila — era de culoare bej.

În timp ce Sam urca bagajele la etaj, Lyra cără pungile cu alimente în bucătărie. Deschise frigiderul şi fu surprinsă că era deja plin. Dulapurile fuseseră de asemenea umplute cu conserve de supă, paste făinoase şi tot felul de produse alimentare. Adăugă şi cumpărăturile lor, apoi plecă să exploreze restul casei. La etaj erau două dormitoare, unul de fiecare

parte a unui scurt culoar. Sam pusese obiectele ei în dormitorul principal, care avea un pat imperial adorabil.

Lyra tocmai încerca salteaua cînd Sam apăru în uşă.

— E în regulă?

— E minunată. Şi pot să merg din pat pînă la baie fără să mă lovesc la degete. Dar cred că *tu* ar trebui să dormi aici.

El se sprijini de rama uşii.

— Da? Aşa crezi?

Nu era ce spusese şi nici cum spusese, ceea ce o afectă. Era felul cum s-a uitat la ea, ca şi cum o vedea pentru prima oară.

— Da, aşa cred.

El zîmbi.

— Cu sau fără tine în pat? Expresia ei uluită îl făcu să rîdă. Cum poate o femeie să roşească aşa de repede? Faţa ta străluceşte de roşie ce e.

— Deci acum flirtăm? Cu un zîmbet strîmb, el ridică din umeri. Eşti omul cel mai derutant, continuă ea.

— Bine de ştiut, rîse el.

—Te-am invitat să dormi în patul ăsta.... fără mine, lămuri ea mai departe, deoarece eram preocupată. Eşti mult mai mare decît mine şi ai nevoie de mai mult spaţiu. Eu voi dormi în celălalt pat.

— Dormitorul meu e identic cu acesta.

— Deci şi tu ai un pat imperial?

— Da, dar mulţumesc pentru ofertă.

Coborî scările. Ea îl urmă.

— Frigiderul e plin şi dulapurile de asemenea.

— Da, ştiu.

— Deci n-aveai nevoie să te opreşti la magazin?

—Nu.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Ciocolata.

— De unde ştii că îmi place ciocolata?

— Scrie în dosarul tău.

— Nu, rosti ea neîncrezătoare.

— De fapt, Sidney mi-a spus, mărturisi el. Îşi pusese laptop-ul pe masa din sufragerie şi se aşternu pe treabă. Apoi, fără să ridice ochii, întrebă: ai vreo idee în legătură cu filmul despre copii, pe care Mahler vrea să-l faci?

— Cîteva, răspunse ea. De asemenea.... se opri la jumătatea propoziţiei. O, Doamne, am uitat, trebuia să schimb cardul.

— Care card?

— De la aparatul din parc. Vreau să trag o serie de cadre cu grădiniţa din parc şi n-am schimbat cardul de memorie de mai multe zile.

— Am crezut că te apuci să faci filmul despre copii.

— Pot lucra la mai multe proiecte odată, afirmă ea. Mîine trebuie să mă duc acolo, e în regulă?

— În regulă, fu el de acord.

Sam se înapoie la ecranul computerului său, aşa că Lyra urcă în dormitorul ei. Se aşeză pe pat cu spatele sprijinit de căpătîiul patului, echilibrîndu-şi

laptop-ul pe genunchi şi începu să elaboreze ideile filmului despre copii. Captivată de procesul de creaţie, de abia după ora opt termină două posibile schiţe.

Sam încă mai tasta pe computerul lui cînd coborî.

— Pregătesc cina, se oferi ea. Intră în bucătărie ca să controleze proviziile şi se hotărî asupra unui sos de roşii cu chifteluţe şi salată. După cină, îi oferi un baton dulce drept desert, pe care el îl refuză.

Sam insistă să facă el ordine în bucătărie, aşa că Lyra urcă la etaj ca să se pregătească de culcare. După un lung şi relaxant duş,îşi înfăşură un prosop în jurul ei şi deschise valijoara de pe pat. Scoase o pijama de bumbac pe care i-o dăduse bunica ei. Partea de sus avea un rînd de nasturi, iar pantalonii erau lungi şi lăbărţaţi. O aşeză pe partea stîngă a patului, apoi scoase o cămaşă de noapte roz, cu care bunica ei în mod sigur n-ar fi fost de acord. Era din mătase, cu dungi ca nişte spagheti. O aşeză pe partea dreaptă a patului.Una o asigura că nu se va întîmpla nimic; cealaltă îi oferea o posibilitate. Cîteva gînduri fanteziste îi trecură prin minte. Dacă Sam o vedea în pajamaua de bumbac, va crede că s-ar putea să rămînă nemăritată. Dar ce va gîndi, dacă o va vedea în cămăşuţa de mătase? Ar fi tentantă? Îşi lăsă mintea să zburde în lumea fanteziei încă o clipă.

—Votez pentru cea din dreapta. Lyra îşi strînse repede prosopul în jurul ei, ca să nu alunece de pe ea, şi se aşteptă să-l vadă pe Sam stînd pe pragul uşii

deschise. Dar nu era acolo. Iar uşa era deja închisă. Noapte bună, îl mai auzi ea.

Lyra căzu pe pat. Oare şi-a dat seama de ce-i trecuse prin minte?

Se strecură în cămaşa de noapte de mătase, apoi deschise televizorul şi se urcă în pat. Tocmai începuseră ştirile de la ora unsprezece, dintre care cea mai importantă istorie era despre o explozie dintr-un cartier exclusivist. Ştiristul se afla în faţa rămăşiţelor şi descria ceea ce se vedea în spatele lui. Apoi apăru pe ecran fotografia casei, aşa cum fusese înainte de a fi distrusă. Lyra îşi aruncă păturile de pe ea şi se ridică.

— Dar este..... Apoi apăru pe ecran fotografia proprietarilor. Sam!

Uşa dormitorului fu izbită de perete şi el intră alergînd.

— Ce e? întrebă privind în toate direcţiile.

Ea arătă televizorul.

— Tîrgul din curte.

16.

– Ce ai spus? Sam se uita la televizor fără să înţeleagă nimic.

— Tîrgul din curte, repetă ea. Ştii. Unii oameni se debarasează de lucrurile pe care nu le mai vor şi alţi oameni le cumpără la preţ redus. Stai jos şi priveşte, te rog.

Sam îşi aranjă o pernă şi se aşeză pe pat, în faţa televizorului.

Lyra se ridică în genunchi şi se aplecă înainte să ia telecomanda pentru a mări sonorul.

Vai, omule! Avea cel mai sexy fund pe care-l văzuse el vreodată. Să fie al naibii, dacă putea să se uite în altă parte.

— Am fost acolo, Sam.

— Cum?!?

— Acolo, zise ea arătînd spre televizor. Fotografia celor doi Rooney continua să ocupe ecranul. Asta e femeia care a aruncat toate cărţile alea minunate. Unele erau din prima ediţie, adăugă ea dînd din cap în timp ce se lăsă pe călcîie. De fapt, arunca tot şi nu lua bani pe nimic. Lyra întoarse privirea de la aparat

şi-l privi. Se uita la ea cu o expresie uimită. Ce e? întrebă ea.

El clătină din cap şi se întoarse spre ecran. Ştiristul îşi continua reportajul despre asasinatul sau sinuciderea din casa aceea, apo îi trecu microfonul unui detectiv, care explică faptul că explozia şi focul care a urmat erau cercetate, din cauza suspiciunii că ar fi fost provocate intenţionat. Reportajul se termina cu declaraţii ale martorilor. Şi nu părea să ducă lipsă de martori doritori să-şi spună povestea la televizor. Ştiristul o prezentă pe o femeie care văzuse asasinatul.

— Am văzut ce făcea. Am intrat apoi iar în casă, să iau încă o lampă, şi cînd am traversat curtea să o pun în maşină, soţul femeii tocmai intra pe alee şi a început să strige. Desigur, nu ştia că ea ascundea o armă.....

— Erai acolo cînd şi-a omorît soţul? o întrebă Sam pe Lyra.

Aceasta nu răspunse imediat. Îşi dădu seama că Sam era aşezat pe halatul ei de casă. Cămaşa de noapte nu era prea provocatoare, dar avea un decolteu destul de adînc. Mai bine să mă acopăr, hotărî ea. Trase de tivul halatului, pînă cînd el se mişcă. Ea încercă să se arate nepăsătoare, în timp ce se acoperea.

—Lyra?

—Da?

— Ai văzut-o cînd l-a ucis? întrebă el din nou.

— Nu. Probabil că tocmai plecasem. Acum, că mă gîndesc mai bine, bănuiesc că mi-am dat seama că e instabilă mintal. Avea o privire sălbatică în ochi. Dar în acele clipe, am crezut că e doar furioasă pe soţul ei. Am încercat să-i explic că unele cărţi erau valoroase, dar nu i-a păsat. A spus că intenţionează să ardă tot ce nu iau. Ţi-am spus asta, nici n-aş fi discutat cu ea, dacă aş fi ştiut că are o armă în buzunar.

Lyra îşi aruncă părul pe spate şi îl lăsă să cadă în jurul umerilor. Aranjînd o pernă lîngă el, se aşeză pe ea, întinse picioarele şi-şi încrucişă gleznele una peste alta.

Îl omora.

— Of, termină! gemu practic Sam. Picioarele alea incredibil de lungi, cu formă perfectă....

Lyra înţelese greşit.

— Ştiu. Nu-ţi vine să crezi! Întîi se descotoroseşte de tot ce-i aparţine soţului ei, apoi îl aşteaptă să vină acasă şi să vadă ce a făcut. Asta da soţie răzbunătoare, adăugă ea. Totuşi, nu acesta era întregul plan diabolic. Aşa că scoate revolverul, îl împuşcă şi apoi, conform martorilor, intră în casă calmă şi se sinucide. Aş putea spune că era nebună.

O reclamă întrerupse emisiunea de ştiri. Lyra îl privi pe Sam. Stătea aşa de aproape de el, că îi era greu să gîndească. Să privească în frumoşii lui ochi, în timp ce punea o întrebare coerentă era imposibil, aşa că se întoarse din nou spre ecranul televizorului şi se prefăcu că arată un interes deosebit pentru

reclama pentru cereale, pînă cînd îşi aminti ce era ceea ce voia să întrebe.

— Casa.... începu ea.

— Da?

— Cine a aruncat-o în aer? De ce au făcut-o să explodeze? L-ai auzit pe ştirist. Familia Rooney nu avea copii şi nici rude, despre care să se fi vorbit. E destul de trist, nu-i aşa?

— Probabil că e un lucru bun că n-au avut copii.

Ea aprobă din cap.

— Adevărat. Ar fi fost dificil pentru ei, cu o asemenea mamă nebună.

Sam se întoarse la întrebarea ei.

— Poate că cine a aruncat casa în aer a vrut să ascundă ceva. Tu cînd ai văzut asta?

—Vinerea trecută. Eram pe drumul de ieşire din oraş şi am oprit la tîrgul din curte. Fără să-şi dea seama ce face, Lyra se sprijini de el. Ce weekend, oftă ea. Am ratat să fiu martoră la un asasinat, apoi apartamentul meu a fost devastat.

— Ar putea fi o legătură? întrebă Sam.

Ea reflectă.

— Nu văd cum. Cine ştia că am să mă opresc la tîrgul din curte? N-am spus nimic nimănui.

— Am să mă interesez cum a făcut Rooney banii.

— Fac pariu că nu pe căi legale. De ce au rămas oare căsătoriţi? Era clar că ea se simţea mizerabil. De ce nu a plecat de la el?

— Poate că-i plăcea stilul de viaţă? Sau poate chiar îl iubea? Cine ştie? Ar putea exista sute de motive diferite.

— Te-ai certat vreodată cu soţia ta? Lyra nu intenţiona să-l descoase, dar curiozitatea ei faţă de Sam creştea cu fiecare minut petrecut alături de el.

De data aceasta nu se mai reţinu faţă de ea.

— Nu. Dezacorduri, desigur, dar nu certuri mari.

Era gata să-i mai pună o întrebare, dar fiind atît de aproape de el, îşi pierdu complet şirul gîndurilor. Sam îşi îndreptă atenţia înapoi spre TV, dar Lyra nu putea să-şi ia ochii de la faţa lui.

Îi spusese că era căsătorit de trei ani. Nu era tipul care să-şi încalce obligaţiile, atunci ce s-a întîmplat? Era şi.... puternic şi foarte responsabil. Cum ar fi putut o femeie în toate minţile să-l părăsească? Omul era sexy, adorabil, solid şi în mod clar inteligent şi plin de eroism. Nici o femeie nu l-ar părăsi.... de bunăvoie. Asta înseamnă..... Lyra simţi o durere ascuţită în inimă şi brusc îşi dădu seama de ce era Sam atît de reţinut să vorbească despre căsătoria lui. Soţia lui murise.

17.

La începutul carierei lui, Sam învăţase să-şi despartă cariera de viaţa personală. Se descurcase de minune.... pînă a apărut Lyra. La zece minute după ce a cunoscut-o a ştiut că a dat de necaz. Era ceva în legătură cu ea! Doar privind-o i se tăia răsuflarea, dar şi mai surprinzător, pasiunea ei pentru tot ce era viaţă îi lumina lui sufletul ca un far.

Probabil s-a gîndit că e grosolan, cînd s-a ridicat brusc şi a ieşit din dormitorul ei, dar îl privise cu ochii aceia verzi, sexy! Nevoia de a o lua în braţe şi de a o săruta fusese atît de intensă, încît a trebuit să-şi adune toată puterea de voinţă pentru a se uita în lături. Era îmbrăcată cu un halat de casă peste cămaşa de noapte, dar văzuse suficient din materialul de mătase lipindu-se de curbele incredibilului ei trup, pentru a şti ce se afla dedesubt.

Închise uşa camerei în urma lui şi căzu pe pat scăldat în sudoare rece. Să menţină distanţa devenise extrem de dificil. Trebuia să plece de lîngă ea cît mai repede posibil, înainte de a face ceva ce va regreta.

Avea pe cap mai mult decît destule, în acel moment. Viitorul lui era incert. O parte din el voia să se ducă acasă în Highlands şi să ocupe una din funcţiile care i se oferiseră acolo, cealaltă parte voia să-şi continuie activitatea pe care o desfăşura în Washington, D.C. În ultimii doi ani, fusese complet acaparat de cariera lui, neoprindu-se niciodată cu adevărat destul de mult, pentru a-şi face bilanţul vieţii personale. Cînd soţia lui, Beth, a murit din cauza unor complicaţii după o operaţie minoră, a fost distrus. Nu mai putea să treacă din nou prin acest fel de durere. Nu voia.

Lyra era tipul de femeie cu care un bărbat ar dori să se însoare, dar Sam nu era interesat de o relaţie de lungă durată.

Se urcă în pat. Cu cît se gîndea mai mult la Lyra, cu atît mai frustrat devenea. Somnul nu ajuta. Îşi duse mîinile la ceafă şi hotărî să se concentreze asupra familiei Rooney şi asupra spargerii apartamentului Lyrei. Era oare vreo legătură, sau nu era decît o coincidenţă?

O oră mai tîrziu, auzi uşa Lyrei deschizîndu-se. În mod evident, nici ea nu putea să doarmă. După ce trecură cîteva minute, auzi zgomot în bucătărie. Sam se uită la ceas. Cînd văzu că nu revine în dormitor,se hotărî să vadă ce face. Îşi trase jeanşii, îşi strecură automat arma sub curea şi ieşi pe culoar.

Lyra urca scările. Aşteptă pînă ce ajunse pe palier îndreptîndu-se spre camera ei, cînd zise:

— Nu poţi să dormi?

Speriată, se izbi de perete în timp ce se întorcea. El se apropie.

— Ce ai luat de acolo?

— O acadea, admise ea cu o urmă de vinovăţie.

Lyra nu se mişcă. Era o situaţie jenantă, dar putea să o depăşească. Da, stăteau faţă în faţă, puţin mai departe de un pas, în holul întunecat şi da, el era pe jumătate gol, iar ea avea pe ea doar cămaşa subţire de noapte şi halatul descheiat, însă putea să se prefacă blazată şi astfel el nu va şti niciodată ce nervoasă e. Mai întîi, trebuia să înceteze să se mai uite la pieptul lui. Apoi poate că va putea să-şi recapete respiraţia. Trupul omului era uluitor. Pieptul gol arăta tare ca oţelul şi bicepşii erau proeminenţi. Era într-o formă incredibilă, dar de fapt era agent FBI, aşa că se presupune că trebuia să fie în formă. Pe umărul stîng avea o cicatrice şi alta chiar sub cutia toracică. Lyra simţea nevoia copleşitoare de a-i înconjura gîtul cu braţele, pentru a-i simţi pieptul tare lipit de al ei. Bine, planul cu blazarea nu reuşi. *Pune-ţi pe tine afurisita aia de cămaşă*,se gîndi ea.

—Vrei o bucăţică? întrebă apoi nervoasă.

— Poate doar să gust, răspunse el. Nu-şi luă ochii din ai ei, în timp ce se apropie cu încă un pas.

Lyra a fost luată total prin surprindere de ceea ce s-a întîmplat după aceea. Îi întinsese acadeaua, dar el o ignoră. Putea să simtă căldura care iradia din el. Îi ridică încet bărbia, se aplecă şi îi atinse buzele cu limba. Era cea mai erotică senzaţie pe care o simţise

vreodată. Stomacul i se transformă în gelatină. Era absolut neputincioasă. Înainte de a putea să reacţioneze cumva, gura lui o acoperi pe a ei şi limba i se strecură înăuntru. Lyra aproape se dizolvă, cînd brusc o împinse de lîngă el.

— Noapte.... rosti el şi dispăru.

Lyra rămase acolo privind uşa dormitorului lui timp de aproape un minut, încercînd să-şi dea seama ce s-a întîmplat şi în final ajungînd la concluzia că nu mai voia ciocolată. Îl voia pe el.

18.

După o noapte lipsită de odihnă, Sam stătea sub duş lăsînd apa fierbinte să-i curgă pe trup. Poate că ar fi trebuit să fac un duş rece,se gîndi el. Poate asta i-ar reda bunul simţ.

Puse palmele mîinilor pe faianţa din faţa lui şi îşi aplecă faţa. Ce a făcut? Sărutînd-o în felul acela, n-a făcut decît să o dorească şi mai mult. Nu e bine.

Nu putea să-şi înţeleagă propriul comportament. Înainte, nu avusese niciodată o reacţie atît de puternică de la bun început, faţă de nici o femeie, nici chiar faţă de soţia lui. Cu Lyra era altceva. Existase o atracţie aproape instantanee şi nu dispăruse de atunci. De fapt, dorinţa de a o atinge devenise şi mai puternică. Ceea ce îl îngrijora cel mai mult era că ştia că nu e dorinţă. E dorinţă, dar mai e şi altceva.

Să meargă la culcare cu o seară înainte a fost o prostie, pentru că nu s-a putut opri să se gîndească la buzele ei pline şi moi şi cum o simţise lipită de el.

În timp ce se bărbierea, se gîndi la situaţia lui. Nu ar fi intrat în mizeria asta, dacă n-ar fi fost Alec Buchanan. Imediat ce se va îmbraca, îl va suna pe

Alec şi îi va da un termen limită, pentru a găsi pe altcineva. Douăzeci şi patru de ore era mai mult decît generos din partea lui.

Din fericire, lui Sam îi aparţinea hotărîrea de a fixa ziua şi ora conferinţei în faţa cadeţilor din Los Angeles. Avea o marjă de două săptămîni, dar trebuia să-i dea de veste ofiţerului însărcinat, cu cel puţin două zile înainte. Îşi va programa prelegerea pentru vineri, după care va închiria o maşină şi se va duce la San Diego pentru ultima conferinţă de luni. Dacă avea noroc, putea să prindă trenul spre Washington chiar în seara aceasta.... şi viaţa lui va reveni pe drumul pe care îl urmase de obicei.

De pus planul în practică, se gîndi el, în timp ce cobora scările. Apoi se întoarse şi urcă din nou. Suna ceasul deşteptător al Lyrei, iar uşa dormitorului ei era întredeschisă. Bătu şi se uită înăuntru.

— O, nu e deloc cinstit! gemu el.

Cămaşa de noapte era agăţată la picioarele patului şi ea dormea, întinsă pe burtă şi cu braţele deasupra capului. Un cearşaf de abia îi acoperea fundul. Nu avea pe ea nici o urmă de îmbrăcăminte.

Dormea goală. N-a avut nevoie să ştie asta. De acum, fanteziile nu-l vor mai părăsi niciodată. La dracu'!

Nu intră în dormitor ca să o trezească. Era prea riscant. Lăsînd ceasul să sune în continuare, coborî în bucătărie pentru a-i telefona lui Alec.

— Ce se întîmplă? întrebă prietenul lui.

—Trebuie să mă scoţi de aici! Sam se înfioră. Sunase prea disperat.

— Cum asta? Ce se întîmplă?

Cum asta? Doarme goală. Iată ce se întîmplă!

— Am spus că am să te ajut, dar nu o pot face la infinit.

— Aşteaptă o clipă, rosti Alec. Se învîrtea prin biroul lui şi se opri pentru a da cuiva instrucţiuni. Înapoindu-se la telefon, continuă: cînd ţii conferinţa?

— Cred că vineri, să termin cu asta. Alec, vorbeşte-mi despre cazul acesta. Ai aflat ceva?

— Nu, răspunse el. Detectivul O'Malley spune că nu au nici un indiciu. Încă mai lucrează în direcţia asta, mai sapă.

—Lyra are nevoie de o gardă de corp, pînă cînd cineva va descoperi ce dracu' se întîmplă. Furia lui se simţea puternică şi clară. Îi vorbi lui Alec despre tîrgul din curte la care participase Lyra, şi ce a aflat el despre familia Rooney. Introdu-i în sistem. Am senzaţia că au un trecut dubios. Şi găseşte alt bodyguard pentru Lyra pînă mîine, da?

Închise telefonul şi îşi prepară micul dejun. Lyra coborî îmbrăcată de zi. Arăta odihnită, ceea ce însemna că a dormit.

— Bună.... zise ea în timp ce-şi turna cereale într-un bol.

Sam stătea vizavi de ea mîncînd cel de al doilea bol de granule organice.

El începu discuţia.

— Ştii cît de mult zahăr se află în bolul acela?

Ea luă o gură bună, o mestecă încet şi răspunse:

— Nu, dar bănuiesc că o mulţime.

— Ai fi putut tot aşa de bine să mănînci două porţii de îngheţată de fructe cu nuci, frişcă şi sirop.

— N-aş fi putut. N-am îngheţată. Ar fi trebuit să iau aşa ceva de la prăvălie.

—Lyra, nu e sănătos ce mănînci tu.

—Tu mănînci pietriş. În viaţă, unele lucruri nu merită să fie făcute. Să mănînci pietriş e unul dintre ele.

Îşi termină cerealele în timp ce Sam îi relată conversaţia cu Alec.

— Deci detectivii nu au nici un indiciu? Nimic?

— Încă nu, răspunse el. Şi mîine o să primeşti o nouă gardă de corp.

Lyra devenise expertă să-şi ascundă emoţiile. Nepermiţîndu-le părinţilor ei să ştie la ce se gîndeşte, sau ce simte, fusese odată singurul ei mod de a supravieţui.

— Bine, zise ea indiferentă. Se ridică, îşi clăti bolul şi lingura şi le puse în maşina de spălat. Cînd se întoarse ca să plece, el o opri.

— Ascultă.... începu el.

—Da?

— În legătură cu sărutul ăla..... Lyra îl privi în ochi şi aşteptă. Văzu ce prost se simţea. A fost un sărut realmente plăcut, dar..... Se opri. Interveni o clipă de

tăcere stîngace. Ca încearcă să-i spună? Cred că eşti o femeie minunată. Tocmai de asta.... continuă el.

Of, of! Acum înţelegea. Era pe cale să-i spună că sărutul fusese o greşeală.

O, nu! Nu face asta,se gîndi ea.

Se apropie de el. Faţa ei era la cîţiva centimetri de a lui şi cu blîndeţe îi puse mîna pe obraz.

— Cred că ştiu ce încerci să-mi spui. Cu toate că m-ai sărutat, nu intenţionezi să te însori cu mine. Încercă să sune nostim cînd adăugă: nici o grijă, Sam. N-aş putea să mă mărit cu tine niciodată.

Bătîndu-l uşor pe obraz, se întoarse şi ieşi din bucătărie. Nu începu să rîdă, decît cînd el nu mai putu să o vadă.

19.

– Ce naiba.....?

Sam auzi rîsul Lyrei şi clătină din cap. Îşi bătea joc de el. În mod categoric, sărutul lor nu o tulburase şi dacă ea nu intenţiona să dea importanţă celor întîmplate, atunci el nici atît.

Sam fusese antrenat să citească în sufletele oamenilor şi nu a durat prea mult să o descifreze şi pe Lyra. Nu era genul care se culca la întîmplare. Se îndoia că ar fi intrat vreodată într-un bar, cu intenţia de a agăţa pe cineva pentru o noapte. Pur şi simplu nu era genul. Trebuia să se implice emoţional cu un bărbat, înainte de a-l lăsa să o atingă.

În acel moment sună celularul — era Alec — şi Sam salută faptul că-i distrăgea atenţia

— Mîine dimineaţă devreme va sosi un bodyguard nou, rosti Alec. Numele lui e Brick Winter.

— E de la FBI?

— Nu, răspunse Alec. Face parte din Compania de Securitate Mead de aici, din L.A. Detectivul O'Malley mi l-a recomandat şi eu l-am verificat. E bun. Ştie ce are de făcut.

— Ai şi dosarul lui?

— Da. De ce?

—Trimite-mi-l prin e-mail. Vreau să-l verific şi eu. Nu intenţionez să o las pe Lyra în seama oricui.

— Sam, asta e meseria tipului. A fost în Iraq, în două rînduri. Forţele Speciale. Ce te neliniştește?

—Vreau să mă conving că o las pe mîini sigure. Sam nu-şi dădea seama ce transparente erau cuvintele lui.

— Ce crezi despre ea? E o dulceaţă, nu-i aşa? întrebă Alec cu glas amuzat.

— Ce vrei să spui prin „Ce crezi despre ea"? E o misiune. Asta e tot.

— E splendidă, nu-i aşa?

— N-am observat.

Alec rîse.

— Deci îţi place!

—Trimite-mi doar afurisitul ăla de dosar. Şi închise telefonul.

Deci îţi place! Ce fel de afirmaţie e asta? Alec se comporta ca o adolescentă.

Îngrijorarea lui Sam era perfect justificată — după părerea lui. Dacă intenţiona să o predea altuia pe Lyra, cel mai mic lucru pe care putea să-l facă, era să se asigure că o lăsa pe mîini bune. Presupunînd că Brick se va prezenta la treabă, Sam se gîndi că poate ar trebui să sune şi să-şi programeze conferinţa din faţa cadeţilor, dar ceva îl reţinea. Am să sun mîine, îşi spuse, imediat ce voi discuta cu el, şi-l voi evalua .

Lyra cobora scările cu laptop-ul şi telefonul celular în braţe. Îşi schimbase hainele şi acum purta o fustă scurtă, care îi scotea în evidenţă bronzul şi picioarele bine făcute, şi un tricou alb, care îi scotea în evidenţă alte atribute.

—Tocmai am vorbit cu O'Malley, îl informă ea. I-am spus despre tîrgul din curte. Vrea să se uite prin cutiile alea cu cărţi şi DVD-uri, dar eu i-am explicat că le-am trimis la ranch, acum cîteva zile. I-am spus de asemenea că nu pot să-mi imaginez ca cineva să ştie că le am.

— Care e programul de azi?

— Nu m-am hotărît ce vreau să fac pentru filmul de scrut-metraj şi m-am gîndit ca astăzi să fac nişte cercetări, dar am primit un mesaj de la Sidney. A fost la profesorul Mahler şi vrea să mă vadă la el în birou. Aşa că bănuiesc că trebuie să ne înapoiem în campus. Dar după aceea trebuie să mă opresc în parcul Paraiso şi să înlocuiesc cardul de memorie. Ai nişte bocanci din piele.... bocanci cu talpă groasă?

— Nu i-am luat cu mine.

— Atunci va trebui să aştepţi în maşină. Nu poţi să mergi prin parcul acela oribil, sau să urci pe colină în mocasinii ăştia.

— N-ai să te duci acolo fără mine.

— Atunci bine. Ne oprim undeva şi cumpărăm bocanci.

— Cînd vrei să plecăm?

— Peste cinci minute.

Dar au trecut douăzeci de minute pînă a fost ea gata. El i-a pus bocancii şi rucsacul în portbagaj şi ocolea maşina spre portiera pasagerului, cînd îl întrebă dacă nu vrea să şofeze ea. În loc să răspundă, el zîmbi şi îi deschise portiera.

Au găsit un magazin cu articole sportive chiar pe autostradă şi, la insistenţa Lyrei, Sam cumpără o pereche de bocanci zdraveni. Ea se uită la ei şi îi aprobă. Să sperăm că nici unul din acele de seringă rătăcite pe colină nu vor pătrunde prin tălpile alea groase.

— Marca asta e mai scumpă, dar merită, spuse ea.

— De cîte ori te aştepţi să urcăm colina aceea, înainte ca eu să plec, mîine?

— Doar o dată.

Cînd i-a amintit că a doua zi pleca, lui Sam i s-a părut că vede tristeţe în ochii Lyrei. Fusese acolo, apoi a dispărut ca o străfulgerare.

—Lyra....

— Poftim, domnule! Vînzătorul îi dădu cardul de credit şi punga cu bocanci.

Ea îl aştepta pe Sam în faţa uşii de intrare a magazinului. Doi băieţi de prăvălie dădură năvală să i-o deschidă şi ajunseră să se bată, cine pune primul mîna pe clanţă.

Sam se afla în spatele ei, îi înconjură umerii cu braţul şi li se adresă vînzătorilor:

—Vreţi să vă daţi la o parte din drum?

Înflăcărații tineri părură dezumflați, cînd o văzură îmbrățișată de el.

— Ești cu ea? întrebă unul.

— Dă-te din drum, repetă Sam.

—Tipul are pistol, șopti celălalt.

Și, ca și cum cineva ar fi strigat „pizza și bere gratis", amîndoi băieții o luară la goană spre tejghea.

Sam își puse cumpărăturile în portbagajul mașinii și porniră din nou la drum. Lyra îi expedie un mesaj asistentului profesorului și-l întrebă cînd e Mahler liber.

După ce citi răspunsul, zise:

— Asistentul e aproape tot atît de nesuferit ca și Mahler.

Sam părea preocupat și ea își închipui că n-a auzit-o, pînă cînd el întrebă:

—Vrei să-mi spui și mie de ce?

— Ia ascultă textul ăsta: unsprezece jumătate în biroul profesorului. Fii punctuală, sau ai să vezi tu!

Sam zîmbi.

— Ce înseamnă „sau ai să vezi tu"?

— Am să văd eu, dacă nu voi fi în biroul lui la unsprezece treizeci, ridică ea din umeri.

— Nu-mi place că ne întoarcem în campus. Oamenii care te-au căutat au aflat pînă acum că nu stai în apartamentul tău. Și pentru că nu știu unde stai de fapt, în mod cert speră să te găsească în campus.

— Campusul e uriaș, sublinie ea.

El îi aruncă o privire exasperată.

— Dacă sînt buni, cît de cît, pînă acum au aflat programul cursurilor tale. Asta la va uşura sarcina.

— Deci cît timp vor aştepta înainte de a pleca, dacă nu apar în campus?

— Gîndeşte-te.

Ea oftă.

— Ştiu.

— Mă îndoiesc că vor pierde timpul în campus. Vor găsi ei alte căi să dea de tine. Ea nu voia să mai audă de ei, dar el consideră că trebuie: pot să se folosească de familie sau de prietenii tăi, ca să ajungă la tine. Probabil că şi-au dat seama că faci orice pentru a-ţi ajuta prietenii. Uite ce ai făcut, cînd Sidney a dat de necaz. A fost nevoie de ceva curaj să intri în apartament — cu spray-ul acela cu piper?

— Nu mai puteam să aştept.

— Ştiu.

— Aş vrea să ştiu ce vor de fapt. Am spus poliţiei totul despre viaţa mea, din ziua în care m-am născut, şi nimic nu explică ce s-a întîmplat.

Rămaseră tăcuţi. Din cînd în cînd arunca o privire spre profilul lui. Era aşa de puternic şi sigur de el. Nu voia să plece. Dar n-ar fi admis asta niciodată.

Nu-şi dădu seama că se uita fix la el, pînă cînd el nu zise:

— La ce te gîndeşti?

— La tine.

Încruntîndu-se, îi aruncă o privire.

— Da?

— Mă întrebam dacă am să te mai văd, după ce pleci.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că probabil nu.

— Nu e deloc bine. Am nevoie să ştiu.

— De ce?

— Dacă ştiu că voi da peste tine din nou cîndva în viitor, atunci seara asta va fi o seară liniştită. Ne uităm puţin la televizor şi apoi ne ducem fiecare în dormitorul lui.

El era intrigat.

— Şi dacă nu mă vei mai vedea niciodată?

— Poţi să fii sigur că nu va fi o seară liniştită.

20.

– O să avem o seară liniştită. Sam părea enervat.

— Deci nu vrei să ieşim să luăm cina? întrebă ea cu nevinovăţie.

— Nu asta sugerai.

Ar fi încercat să mai apară cu cîteva sugestii, dar încruntarea lui o împiedică. Hotărî să înceteze să-l mai provoace. Dimineaţă o să plece şi ea va fi încîntată. A naibii de încîntată, ar fi spus fraţii ei. O durea faptul că simţea atîta regret, din cauza unui sărut. Un mic sărut. De acord, a fost minunat şi gura lui fusese fermă şi provocatoare şi, Dumnezeule, limba lui.....

Aparent, ea era singura căreia i-a plăcut.

Îşi încrucişă braţele şi se uită drept înainte, în timp ce medita. In mod cert, Sam ştia cum să facă o fată să se simtă specială

Amîndoi rămaseră tăcuţi cîţiva kilometri. Lyra privi pe geam şi încercă să-şi dea seama unde se află. Los Angeles-ul fusese întotdeauna greu de parcurs pentru ea.

— Îţi lipseşte Scoţia? întrebă apoj.

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Da, sigur că da.

— Cum este locul de unde eşti?

— Highlands e magnific, răspunse el. Cînd urci prin văile acelea înguste, eşti înconjurat de cele mai spectaculoase lanţuri de munţi. Multe dintre văi sînt doar nişte lacuri înguste, aşa de adînci încît par nişte fîntîni de onix. Şi în păduri, vei descoperi cele mai limpezi izvoare din lume. Pescuitul acolo este extraordinar, mai ales în dimineţile răcoroase, cînd ceaţa se ridică din apă.

— Pare aşa de frumos. De ce ai plecat de acolo?

— M-am mutat cu părinţii mei, cînd eram tînăr.

— În Statele Unite?

— Nu, nu de prima dată. Tatăl meu avea dublă cetăţenie, americană şi scoţiană. Cea mai mare parte din familia lui se află în Scoţia, dar el a crescut aici. După universitate a lucrat pentru Departamentul de Stat şi a întîlnit-o pe mama, cînd se afla la consulatul din Edinburgh. Doi ani mai tîrziu, părinţii meu au părăsit diplomaţia şi s-au mutat pe moşia familiei, lîngă Cairnmar, un sătuc din Highlands, unde locuieşte şi acum cea mai mare parte din clanul Kincaid.

— Acolo te-ai născut?

— Nu. M-am născut în Statele Unite. Mama şi tata reveniseră într-o vizită, din cîte mi s-a spus, şi eu am intrat în scenă cîteva săptămîni mai devreme decît eram aşteptat. Curînd după aceea, ne-am întors la

Cairnmar şi am locuit acolo pînă am împlinit zece ani. Atunci a fost rechemat tatăl meu să lucreze pentru guvern şi ne-am transferat la Paris. După aceea am locuit în Algeria, apoi la Tokyo şi în jumătate de duzină de alte locuri, înainte ca eu să termin liceul. La vremea aceea, locuiam în Statele Unite, aşa că am mers la universitate aici. După absolvirea dreptului, am intrat în FBI.

— Părinţii tăi trăiesc? Realiză că iar îl interoga. Şi nu putea să-şi explice de ce era atît de interesată. Poate din cauză că lui i se dăduse fiecare detaliu al vieţii ei, înainte de a o întîlni, şi ea voia să egaleze scorul.

— Da, răspunse el. Acum cîţiva ani, mama şi tata s-au mutat din nou în Cairnmar şi încerc să mă duc şi eu acasă să-i văd, cît de des pot.

— Ai vrut vreodată să locuieşti iar acolo?

— M-am gîndit la asta. Îmi place ţara aceasta, dar bănuiesc că întotdeauna îmi va fi dor de Highlands.

Tocmai ieşeau de pe autostradă, cînd începu să plouă. Stropii răzleţi se transformară curînd într-o ploaie torenţială. Cînd ajunseră în campus, iarba se afla sub apă, iar praful se transformase în noroi.

Ploaia se opri tot aşa de brusc cum începuse. Sam descoperi un loc la capătul parcării şi dădu înapoi, astfel încît Lyra să nu fie nevoită să intre în noroi, ci să calce direct pe trotuar.

În timp ce ea îşi lua rucsacul din portbagaj, el întrebă:

—Vrei să-ţi pui acum bocancii de drumeţie?

— Mai tîrziu. Sam încercă să ia rucsacul de la ea, dar ea îşi trecu o curea peste umăr şi adăugă: sînt obişnuită.

Aceea a fost ultima dată cînd a privit-o, înainte de a intra în clădire. Era preocupat să se uite la lumea care mergea pe trotuare, stătea pe bănci, se afla la ferestre. Analiză fiecare poziţie favorabilă unui trăgător de elită, în timp ce o ţinea strîns lîngă el.

— Nu-mi place deloc, bombăni el în timp ce traversau curtea pătrată a colegiului, care oferea prea puţină protecţie. Copacii se aflau lîngă clădiri şi restul spaţiului era un teren mare deschis. Se simţea ca şi cum ar fi fost nişte ţinte într-un poligon de tragere. Va trebui să găsim alt drum de intrare şi de ieşire din acest loc, adăugă el.

— Să nu-ţi pese. Nu o să mai revii aici. Nu intenţionase ca remarca ei să fie o împunsătură, dar pentru că aşa păruse, completă repede: noul bodyguard va trebui să aibă grijă de asta.

Sam nu răspunse. Faţa lui devenise de piatră, în timp ce continua să scruteze locul. Nu-şi relaxă atenţia, decît după ce intrară în clădirea sălilor de cursuri, făcînd-o pe Lyra să meargă pe lîngă pereţi, în timp ce-şi croiau drumul. Părea că fiecare bărbat care trecea pe alături o cunoştea pe nume. Sam auzi „Bună, Lyra" de cel puţin douăzeci de ori.

Uşa profesorului Mahler era crăpată şi Lyra bătu.

— Intră, intră, strigă el nerăbdător.

Profesorul stătea la birou cu teancuri de hîrtii în faţă. Îşi punea semnătura pe ceea ce păreau să fie nişte documente legale. Cînd ridică ochii şi-l văzu pe Sam stînd în picioare în spatele Lyrei, buzele lui se strînseră pungă. Mută două teancuri de hîrtii într-o parte şi trase unul din sertarele biroului.

— Am uitat să te pun să semnezi un formular pentru înscrierea în competiţie. Dacă nu are ştampila poştei pînă la sfîrşitul zilei de azi, nu vei putea să predai juriului scurt-metrajul despre copii.

Aşa cum i se dusese vestea ca profesor zăpăcit, răscoli mai departe prin sertar şi prin încă trei teancuri de hîrtii, înainte de a găsi formularul de înscriere şi plicul.

— Văd că prietenul tău e tot cu tine.... înarmat, zise el cu un dezgust evident în glas.

Sam nu răspunse, dar Lyra simţi nevoia să-l apere.

— I se pretinde să poarte armă.

— Da. Big Brother FBI are astfel de reguli. Sper că nu va ajunge să te distragă de la muncă. Dacă crezi că s-ar putea întîmpla, ofer această oportunitate altui student.

— Nu mă va distrage, îl asigură ea. De fapt, mîine pleacă.

Buzele strînse ale lui Mahler se relaxară şi îi dădu Lyrei formularul.

— Poate că ţi-am făcut un deserviciu făcîndu-te să te înscrii. Nu ai decît două săptămîni să-ţi conturezi o idee — o idee de star, se corectă el. Trebuie să fii cin-

stită cu tine însăţi, Lyra. Dacă nu crezi că ai şansa să cîşştigi, sau să te plasezi pe un loc onorabil, atunci nu depune cererea. Asta s-ar reflecta nefavorabil asupra mea.

— Profesore, intenţionezi să aprobi filmul înainte de a-l depune?

— Nu e timp pentru aşa ceva. Vei avea nevoie de fiecare minut din următoarele două săptămîni. Acum completează formularul şi expediază-l astăzi.

— Da, aşa voi face.

În timp ce se îndrepta spre uşă, profesorul o strigă:

— Completează toate rubricile. Sper că nu vrei să fii descalificată, pentru ceva atît de insinifiant cum ar fi faptul că bunăoară nu ţi-ai trecut numărul de telefon. Închide uşa după tine.

Lyra văzu încruntarea de pe figura lui Sam şi comentă:

— Nu-i aşa că profesorul Mahler e o dulceaţă?

— Eu i-aş da un alt nume.

Lyra luă loc într-o sală de cursuri goală şi completă cererea. Se opri apoi într-un birou, cu două uşi mai departe, şi îi dădu plicul zîmbitoarei secretare, pe care o rugă să fie amabilă să-l expedieze.

— Bună, Lyra. Un tînăr care căra o cutie mare pe hol trecu pe lîngă ei.

— Bună, Jeff.

Şi astfel reîncepu totul. De data aceasta Sam hotărî să-i numere. Cinci bărbaţi încercară să o angajeze într-o conversaţie, înainte ca Lyra şi el să iasă

din clădire. Familiaritate lor îl plictisea, dar nu era gata să admită. În afară de faptul că era prietenoasă, Lyra se pare că nu era interesată de nici unul dintre ei.

— Cum se face că nu există nici un bărbat în viaţa ta?

— Cine spune că nu există?

— Ţi-am citit dosarul, îţi aminteşti? Nu era nimeni.

— Cu alte cuvinte, Sidney ţi-a spus că nu există nimeni.

În depărtare se auzi tunînd.

— Haide. Să mergem.

Traversară curtea pătrată a colegiului, cît de repede putea merge Lyra fără să alerge. Avea picioare lungi, dar pasul ei nu era la fel de mare ca al lui.

Se apropia o furtună puternică. Cerul era din ce în ce mai întunecat, norii negri rostogolindu-se deasupra lor.

Cînd ajunseră la maşină, Lyra se grăbi spre locul pasagerului şi aşteptă ca Sam să deschidă portiera. Era gata să apese pe butonul telecomenzii, cînd văzu urme de paşi în noroiul de lîngă portieră. Urmări paşii pînă la locul pasagerului.

— O, la dracu'! bombăni el. Lyra, pleacă de lîngă maşină! Sam se lăsă pe un genunchi şi se uită dedesubt. Astfel văzu luminiţa roşie clipind, după care se dădu înapoi. Să mergem, rosti apoi.

— Unde? întrebă ea, mirată de comportamentul lui ciudat. El îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase departe de maşină, scoţînd totodată telefonul din

buzunar şi formînd un număr. Sam, pe cine suni? Se mişca prea repede, pentru a ţine pasul cu el.

— Brigada de dezamorsări.

21.

Spre lauda ei, Lyra făcu faţă cu uşurinţă noutăţii privind brigada de dezamorsări, probabil din cauză că îi era greu să îi intre în cap realitatea că cineva pusese o bombă sub maşina lor. Fu informată că era legată cu fire de contact şi dacă Sam n-ar fi observat urmele de paşi din noroi, acum amîndoi ar fi fost transformaţi în bucăţele. Ea ar fi putut să sfîrşească pe acoperişul unei clădiri şi Sam pe altul.

Gîndurile erau prea îngrozitoare. Lyra făcu efortul de a şi le scoate din minte.

Sam nu o lăsă să privească ce făceau cei de la dezamorsări — nu că ar fi vrut — şi nici nu o lăsă să vorbească cu detectivii, în spaţiul acela deschis. O voia departe de mulţime şi de haosul creat. Nici o maşină nu avea voie să intre sau să iasă din parcare. Duzine de privitori, unii furioşi că nu-şi puteau scoate maşinile, alţii curioşi să vadă ce se întîmplase ca atît de mulţi poliţişti să se afle în campus, în spatele cordoanelor.

Sam o duse pe Lyra într-o cafenea mică, la o distanţa sigură de acel loc. Se aşeză pe o bancă, să

bea o ceaşcă de ceai fierbinte. Nu-şi dădu seama că tremură, pînă nu încercă să ia cana în mînă. Sam i-o luă, înainte de a se opări, şi o puse pe masă, apoi se aşeză lîngă ea şi-şi petrecu braţul după umerii ei.

— Prima ta bombă? întrebă el ca din întîmplare. Ea rîse de întrebarea ridicolă. E mai bine aşa, continuă el. Acum eşti în siguranţă, Lyra. Nu fi speriată. N-am să permit să ţi se întîmple nimic.

Îi mîngîia braţul în timp ce o trase mai aproape. Trupul lui era tare şi fierbinte.

— N-ai înţeles, Sam. Nu sînt speriată. Sînt furioasă, foarte furioasă. Vreau nişte răspunsuri. Urăsc să fiu neputincioasă.

Încercă să se ridice dar el n-o lăsă.

— Inspiră adînc de cîteva ori.

O'Malley şi încă un detectiv li se alăturară şi începură să-i pună Lyrei întrebări, în timp ce-şi beau cafeaua. De fiecare dată, unul sau amîndoi, se uitau la Sam pentru a-i observa reacţia.

Lyra încercă să obţină nişte răspunsuri pentru ea însăşi, mai ales care era motivul ameninţărilor, dar detectivii erau evazivi şi nu spuseră decît că lucrează la caz.

La ce? ar fi vrut ea să întrebe. Aveau vreun indiciu? Sau doar încercau să o liniştească, pînă cînd vinovaţii se vor preda.

— Aş vrea să plec, Sam, zise ea obosită, după o oră de interogatoriu.

O'Malley se ridică.

— O să luăm legătura în curînd. Să sperăm că vom avea niște informații bune.

Sam aşteptă pînă plecară ei şi apoi spuse:

— Ştiu cît de frustrant e pentru tine ce s-a întîmplat..

— Cînd putem pleca de aici?

— Într-un minut va sosi o maşină nouă.

— Ce nu e în regulă cu maşina noastră? Doar au dezamorsat bomba.

— Acum maşina asta constituie scena delictului.

— Desigur, zise ea simțindu-se prost. Se uitase la destule seriale polițiste, pentru a şti asta. Poate că nu se putea controla aşa de bine pe cît crezuse.

Un minut mai tîrziu, celularul lui Sam sună.

—A sosit maşina, spuse el.

—Trebuie să mergem să ne luăm bocancii din portbagaj, înainte de a pleca.

— Regret, nu se poate, zise el. Fac parte din....

— Scena delictului, completă ea.

— Exact.

În timp ce se ridica să plece îşi puse mîna pe braţul lui Sam.

— Sînt aşa de fericită că n-ai fost rănit.

Lui Sam nu-i veni să creadă ce a făcut după aceea. Se aplecă şi o sărută. A fost rapid, înainte ca ea să poată reacționa, dar căldura şi moliciunea buzelor ei îl făcură să vrea şi mai mult. Ce naiba făcea?

— Haide, zise el țîfnos. Tot mai vrei să mergem pînă la parcul ăla?

—Da.

— Bine, fu el de acord. Mergem, dar numai după ce mă asigur că nu sîntem urmăriţi. Asta ar putea lua ceva timp.

— Pentru mine e în regulă, zise ea. Dar trebuie să mergem şi la magazinul cu articole sportive, să luăm alţi bocanci.

— Nu, nu e necesar.

— O, ba da, se repezi ea. Nu urc pe colina aia fără bocanci şi nici tu, dacă nu vrei să capeţi hepatită, encefalită...

Zîmbetul lui îi tăie patosul. Zîmbetul acela adorabil putea să înmoaie inimi — şi probabil că asta şi făcea,se gîndi ea.

Maşina era neagră, lucioasă şi ceea ce şoferul FBI numea, un vis.

— Lăsaţi-mă să o conduc eu în locul vostru, zise tînărul cu înflăcărare. Are geamuri antiglonţ şi aripile de deasupra cauciucurilor te fac să te gîndeşti că ai putea să le împuşti, dar trăgătorul ar trebui să ajungă la ele pe dedesubt, ceea ce e imposibil.... Numai dacă nu conduci pe deasupra lui, bănuiesc. E construită ca un tanc, dar nu vă fie teamă, cu un motor de 850 are mai multă putere decît o maşină de curse. Nu cred că o bombă ar putea să-l sfărîme pe bebeluşul ăsta, exageră el.

Deschise portiera pasagerului, pentru Lyra, şi îi făcu cu ochiul cînd ea îi mulţumi.

— O să fiţi realmente în siguranţă în voiajorul ăsta, miss, rosti el tărăgănat, sprijinindu-se de portieră.

Sam ocoli maşina spre locul şoferului şi era gata să urce, cînd o auzi pe Lyra întrebînd:

— Există vreo armă în torpedou, pe care aş putea să o împrumut?

— Nu cred, dar iată cardul meu. Numele meu e Ed. Dacă ai nevoie de ceva.....

Închise portiera înainte ca ea să poată spune:

— Am nevoie doar de un pistol.

Sam deschise torpedoul, pentru a se asigura că nu exista nici o armă.

— Am nevoie de un revolver, insistă ea. De orice fel.

— Nu.

— În regulă. Am să-mi procur eu singură.

El strînse din dinţi.

— Nu, n-ai s-o faci.

Ea zîmbi.

— Bine.

Nu-i plăcu deloc zîmbetul ei.

— Nu o să-ţi procuri nici o afurisită de armă. Ai să te împuşti cu ea.

O, te rog.

— Sam, mi-ai citit dosarul — dacă există într-adevăr un dosar despre mine.

— Există şi l-am citit.

— Atunci ştii că m-am născut şi am crescut într-un ranch din Texas. Cu alte cuvinte, nu exista nici o armă

pe care să nu o pot demonta, să o curăţ, să o asamblez la loc şi să o folosesc cu iscusinţă. Fraţii ei o învăţaseră să tragă la ţintă şi de cîte ori revenea la ranch relua exerciţiile. Nu ştii niciodată cînd ai putea avea nevoie de armă, continuă ea. Aşa mi-au spus fraţii mei. Să ucizi un şarpe cu clopoţei, desigur.

— Nu există şerpi pe aici.

— O, ba da, există. Oamenii care au pus bomba aceea, în mod categoric sînt nişte şerpi.

Nu putea să se certe cu ea.

— Pune-ţi centura, Lyra, rosti el în timp ce răsucea cheia de contact.

Maşina era o bijuterie. Motorul torcea şi de abia atingeai pedala de acceleraţie şi simţeai cum îşi ia zborul. Sam şofă pe cinci autostrăzi diferite, o duzină de pasaje superioare şi un labirint de străzi lăturalnice şi, numai cînd a fost convins că nimeni nu-i urmărea, găsi un magazin de articole sportive în faţa căruia opri.

Din fericire, magazinul avea aceeaşi marcă de bocanci şi numerele de care aveau nevoie. Lyra luă şi nişte şosete pentru amîndoi şi le puse pe tejghea. Ignorînd protestele ei, Sam plăti şi plecară încălţaţi cu noii lor bocanci. Lyra ştia că arată ridicolă în fustă şi bocanci de drumeţie, dar de aceasta aveau nevoie în locul unde mergeau.

— Ţi-e foame? întrebă el după ce ajunseră pe şosea. În timp ce-ţi schimbai încălţămintea, vînzătorul

mi-a spus că puţin mai jos pe stradă e un loc unde se găsesc sandviciuri bune.

— O, nu, nu putem mînca înainte de a urca pe colină. Mai bine să ne oprim şi să luăm nişte apă minerală pentru după aceea, dar nu mîncare. N-ai să poţi să o păstrezi în tine.

— Sigur că am să pot.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, rîgîia ca un om care amestecase bere cu whiskey şi cu vin. Duhoarea făcea să-i lăcrimeze ochii şi continua să bombăne ceva în diferite limbi, ceva ce Lyra îşi închipuia că sînt înjurături. Din cînd în cînd auzea: Vai, omule.... ce oroare!

Lyra se simţea stînjenită să admită că ajunsese să se obişnuiască cu mirosul toxic al gunoiului aruncat ilegal acolo. Cînd ajunseră în vîrful colinei şi se uitară de partea cealaltă, ea îi arătă grădiniţa de la poalele ei.

— Nu e fascinant?

Sam nu voia să stea pe acolo la taclale.

— Grăbeşte-te, zise el, să ieşim repede de aici.

Apoi rîgîi din nou şi ea rîse:

—Tot mai ţi-e foame?

—Lyra, las-o naibii!

Se înverzise.

— Bine.

Aparatul de fotografiat era acolo unde îl lăsase şi i-a trebuit doar un minut să înlocuiască cu abilitate cardul de memorie.

La coborîrea colinei, n-a mai apărut nici un incident.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, zise Sam.

Scoase cheile din buzunar, descuie portbagajul şi amîndoi se sprijiniră de maşină pentru a-şi schimba încălţămintea. Apoi Lyra îşi desfăcu rucsacul şi scoase o cutiuţă de metal, strecură cu grijă cardul de memorie în învelitoarea lui şi îl plasă în faţa tuturor celorlalte.

Tocmai trăgea fermoarul rucsacului închizîndu-l, cînd Sam o făcu atentă. Privind fix drumul care ducea înăuntrul şi în afara parcului, dădu din cap ascultînd. Deodată zise:

—Lyra, urcă în maşină. Vine cineva.

Deşi ea nu auzise nimic, nu mai comentă. Izbi capacul portagajului închizîndu-l şi urcă repede în maşină. De abia îşi fixase centura de siguranţă, cînd Sam dădu maşina înapoi.

O altă maşină cenuşiu închis intră în parc venind de după colţ şi prinzînd viteză pe drumul drept se îndreptă direct spre ei.

— Ţine-te bine, ordonă Sam.

— Poate că sînt aici.... începu ea crezînd că poate au gunoi în portbagaj, pe care vor să-l arunce. O împuşcătură veni dinspre pasagerul maşinii cenuşii. .... să ne împuşte, termină ea propoziţia.

Maşina aproape că şterse aripa automobilului lor, în timp ce se grăbea în direcţie opusă.

Sam luase deja legătura telefonică cu FBI comunicînd unde e situat parcul şi descriind maşina care a tras în ei.

Lyra se răsuci pe scaun, ca să se uite pe geamul din spate. Era sigură că în maşină au fost cel puţin doi bărbaţi, şoferul şi pasagerul care a tras în ei, dar oare nu erau mai mulţi? Geamurile fumurii o împiedicau să vadă bine.

Aşteptă ca Sam să termine de vorbit cu agentul FBI şi zise:

— Sam întoarce puţin să pot vedea numărul de înmatriculare.

—Te scot de aici.

— Nu putem rata această ocazie. Există un singur drum de intrare şi ieşire şi dacă ai putea să-i prinzi în capcană.....

— Nu. Nu-ţi risc viaţa.

— Cel puţin, trage în cauciucuri. Sau lasă-mă pe mine.

— Ţi-ai ieşit din mintea aia afurisită?

— Uite-i că vin.

Deşi iniţial în afara razei lor vizuale, cînd ajunse în curbă, maşina cenuşie se răsuci brusc, ca o coadă de peşte şi prinse viteză îndreptîndu-se spre ei.

— Aminteşte-ţi că şofezi un tanc, zise Lyra.

Sam îi întinse telefonul.

—Okay. Numai o dată, atît. Voi încerca să-i reţin în parc, cît mai mult posibil.

Oamenii din maşina cenuşie traseră în mod repetat, dar gloanţele nu-şi atinseră ţinta.

Probabil că într-o altă viaţă, Sam fusese şofer de curse. Într-o secundă alergau ca vîntul, în următoarea se răsuceau în urma maşinii cenuşii. Lyra pregătise celularul şi fotografie plăcuţa de înmatriculare.

La sunetul sirenelor, atacatorii dădură maşina înapoi distrugînd angrenajul, în timp ce îl înconjurau pe Sam şi dispăreau în sus pe colină.

Nu i-a urmărit. Putea să vadă luminile intermitente ale celor două maşini ce intrau în parc. Trăgînd într-o parte, aşteptă ca poliţiştii să treacă, apoi şofă spre intrare.

— Nu vrei să aşteptăm să vedem.... începu Lyra.

Sam n-o lăsă să termine.

—Te scot de aici, dulceaţă, şi este ultima dată cînd ţi-o mai spun.

22.

Milo avu o altă zi din viaţa lui îngrozitor de proastă.

Problemele începură dimineaţa, cînd hotărî să meargă la universitate şi să se învîrtească pe acolo. Nu o văzuse pe Lyra de vreo două zile şi se gîndea că poate o să o descopere în campus. Ca să se amestece cu ceilalţi şi să nu atragă atenţia asupra lui, tăie din bretonul perucii şi întinse pe faţă şi pe braţe o jumătate de sticluţă de loţiune de bronzat, ca să-şi mascheze propria culoare a pielii. Acum avea un bronz drăguţ. Îşi închipui că arată destul de bine la faţă şi nici nu-l ustura prea tare. Dar probabil că depăşise limita în albirea dinţilor. Cu toate acestea, încercă tot ce putu, gîndindu-se că studenţii fiind tineri au dinţii albi.... Şi voia să se confunde cu ei.

Cînd plecă de acasă, era convins că arată cu zece ani mai tînăr.

Mai tîrziu realiză că ar fi trebuit să citească instrucţiunile de pe sticluţa cu vopsea, deoarece faţa şi braţele lui se întunecau din ce în ce mai mult şi o nuanţă portocalie era din ce în ce mai evidentă. Într-o

oră, dintr-un tip bronzat se transformase într-o mandarină năstrușnică.

Milo umbla prin campus fără să-și dea seama de privirile pe care le atrăgea. Pătrunse într-o clădire și văzu studenții umplînd un amfiteatru, dar nu intră și el de frică să nu-l întrebe cineva ce face acolo. Nu avea nici o legitimație, dar dacă totuși cineva l-ar întreba, era pregătit să spună o minciună frumoasă, că își căuta vărul.

Odată ieșit iar afară, găsi o bancă și se așeză, sperînd ca Lyra să-i treacă prin față. Într-adevăr, sute de studenți treceau, dar Lyra nu. Banca nu era confortabilă, așa că se gîndi să încerce să intre și în alte clădiri. Se învîrti în sus și-n jos pe culoare, băgă capul pe ușile deschise, dar nici urmă de ea. Se plictisise și hotărî că era timpul să renunțe pentru ziua aceea, cînd atenția îi fu atrasă de o tabelă de afișaj de lîngă o sală de curs. Inima îi sări cînd îi văzu numele. Citi: „*Lyra Prescott, parcuri*". Și alături (în paranteză) „*Parcul Paraiso*". Ce însemna asta?

Un student ciudat, cu ochelari cu lentile groase, se îndreptă spre tabelă. Nici măcar nu aruncă o privire în direcția lui Milo, în timp ce studia cele scrise.

Milo ciocăni afișul și întrebă:

— Pentru ce e lista asta?

Ochii studentului se deschiseră mari, cînd întoarse capul spre Milo.

— Poftim?

— Pentru ce e lista asta?

Îi luă studentului ceva timp, ca să-şi dezlipească ochii de faţa lui Milo.

— Astea sînt proiecte. Acesta, zise el arătînd un nume, va scrie despre mall-uri. Scenariul.... Se întoarse, dar nu mai era nimeni acolo.

Milo se grăbea de-a lungul culoarului. Parcul Paraiso. Acolo e locul unde poate fi Lyra. Probabil că se plimba prin parc şi-şi nota gîndurile care îi treceau prin minte, pentru lucrarea ei. Fac pariu că se duce acolo destul de des.

Se întreba ce fel de lucrare scria. Proiectul părea plictisitor. Ce putea să scrie cineva despre un parc? Uite, despre un mall da, asta ar fi mai uşor. Putea să scrie despre magazine şi standurile alea cu mîncare. Doar înşirînd toate felurile de mîncare atît de diverse şi putei să umpli două pagini. Dar ce ar putea să fie interesant într-un parc?

Stai puţin. Poate că era genul de parc cu un carusel şi un tren pentru plimbări. Asta ar fi în regulă. Lui Milo îi plăceau trenurile. Dacă acesta era locul unde îşi petrecea ea timpul, atunci lucrurile meritau privite.

Avea nevoie să închirieze o nouă maşină. Nu se duse la nici una din companiile mari, ci alese un magazin tip zbor-de-noapte. Folosi o altă carte de identitate şi de credit, ambele false, dar îşi închipui că probabil funcţionarul suspectează ceva, din cauza felului cum continua să se holbeze la el.

— Am peste douăzeci şi cinci de ani, zise Milo ştiind că cele mai multe închirieri pretindeau o anumită vîrstă minimă. Poate că omul ezita să-l ajute pentru că arăta aşa de tînăr.

Funcţionarul dădu din cap şi pînă la urmă începu să tasteze pe computer.

— Ne-au mai rămas doar vreo două maşini şi sînt modele vechi, zise el. E un congres în oraş.

Milo ieşi din parcare într-o vechitură albastră zgîriată şi decolorată. La prima cheie, motorul scuipă, apoi se încălzi şi pufăi. Deoarece nu avea GPS, se opri la o staţie de benzină pentru o hartă a oraşului. În final localiză parcul acela obscur şi întrebă cîţiva oameni de la staţie care e direcţia.

Milo fu şocat cînd se apropie de destinaţie. Parcul era în partea cea mai urîtă a oraşului. Agenţii imobiliari puteau să-i ispitească pe clienţi în acest cartier motivînd că era doar un loc de tranziţie, dar nu menţionau că de fapt tranziţia era spre un ghetou. La fiecare colţ exista o construcţie părăsită cu inscripţii ale bandelor pe pereţi şi cele cîteva magazine care mai funcţionau aveau gratii la uşi şi la ferestre. Milo era încîntat că nu închiriase o maşină mai bună, deoarece ar fi fost dezmembrată, în timp ce el se afla în parc şi atunci cum ar fi ajuns acasă? Din fericire, nimeni nu voia să ia nimic de la hîrbul pe care-l conducea.

În sfîrşit, Milo descoperi intrarea în parc şi conduse de-a lungul unui drum îngust aproape un kilometru.

Drumul coti tot timpul înainte de a ajunge la o colină înaltă. Spre dezamăgirea lui, în parc nu exista nici carusel, nici tren. Conduse tot drumul care înconjura colina. Putea să simtă o duhoare oribilă, dar cu geamurile maşinii ridicate şi cu aerul condiţionat în funcţie, crezu că provine de la motor.

Nu era nici urmă de Lyra, sau de altă fiinţă omenească, dar Milo hotărî că ar fi mai bine să aştepte. S-ar putea ca ea să apară. Întoarse şi se îndreptă spre intrarea în parc, căutînd un loc bun să-şi ascundă maşina. Se gîndi să folosească nişte ramuri ca să o camufleze, dar asta ar fi luat prea mult timp şi efort. Adăposturile parcului abandonat nu ofereau suficientă acoperire. Exista un morman de gunoi, suficient de mare ca să ascundă maşina în spatele lui, dar îi era frică că unul dintre obiectele ascuţite care se aflau lîngă movilă i-ar putea sparge cauciucurile. În final se hotărî să lase maşina în spatele unei clădiri arse de pe stradă, vizavi de intrarea în parc.

Odată ce maşina fu ascunsă, se întoarse în parc, ca să găsească un loc unde să se ascundă la rîndul lui. Voia un loc care să-i oferea avantajul să o vadă cînd venea, şi dacă era suficient de aproape şi era singură, putea să încerce să intre în vorbă cu ea. De data aceasta era pregătit. Simţise că s-a stabilit o legătură puternică între ei, cînd i-a zîmbit la tîrgul din curte şi era convins că şi ea a simţit la fel.

Era o dimineaţă fierbinte şi cu fiecare pas duhoarea devenea mai puternică. Milo ajunse aproape de poalele colinei şi rămase pe drum tamponîndu-şi fruntea de transpiraţie, cînd auzi sosind o maşină. Unde să se ascundă? Unde să se ascundă? Nu se putea ascunde pe colină, doar dacă putea să ajungă repede în vîrf. Se învîrti în jurul lui. Curînd maşina va ajunge la prima curbă şi va fi văzut. Existau nişte tufişuri veştede în stînga şi panicat se pitulă în tufişul uscat. Putoarea era oribilă. Faţa lui se îngropă în ceva îngrozitor. Îşi folosi mîneca cămăşii pentru a se şterge, apoi îşi trase cămaşa pe faţă, pînă la sprîncene.

Oare Lyra venea în parc? Ar fi îndurat totul ca să o privească. Maşina se oprise şi auzi portierele deschizîndu-se şi închizîndu-se. Milo zăcea într-un şanţ plin de gunoaie, de tufişuri şi de ramuri uscate. Avu impresia că aude vocea unui bărbat, dar nu putea fi sigur şi nici nu putea să rişte să-şi ridice capul, de frică să nu fie zărit.

Deodată îşi aminti de revolverul pe care îl lăsase în torpedou. Cum ar fi putut să-şi apere iubirea fără armă? Nu se gîndise la asta. Prostule, îşi spuse el. *Prostule.*

Nu mai percepu nici un zgomot timp de mai multe minute, apoi în depărtare auzi vocea unui bărbat care se apropia de maşină. Cineva era cu el. Milo avu impresia că aude vocea unei femei. Rămaseră vreo două minute vorbind, înainte de a urca. Milo nu mai

putea să rămînă, fără să ştie dacă Lyra se afla în maşină cu un bărbat. Îndrăzni să-şi arunce ochii rapid. Locul pasagerului era în faţa lui şi iat-o, privea prin parbriz. Inima începu să-i cînte. Dacă Lyra s-ar fi întors puţin, s-ar fi uitat direct la el.

Scrîşnetul de cauciucuri semnală că încă o maşină venea în direcţia lor. Milo tocmai încerca să se ridice pentru a vedea mai bine, cînd auzi împuşcături şi se lungi din nou pe burtă, în gunoi. Cineva trăgea în maşina Lyrei. Charlie! Trebuie că erau Charlie şi complicele lui, Stack. Idioţii ăia ticăloşi! N-aveau clasă, cei doi. Cum au aflat despre proiectul Lyrei în legătură cu parcul Paraiso? Probabil că în acelaşi fel în care am aflat şi eu,se gîndi Milo.

Împuşcăturile deveniră mai dese şi mai apropiate. Un glonţ aterizâ într-o coajă de banană putredă din apropierea lui şi el se ghemui mai mult. Dacă o rănesc pe Lyra, o să-i ucidă. Auzi alte împuşcături, cauciucuri scrîşnind şi motoare urlînd. Dar pînă la urmă totul încetă, cînd sirenele îşi trîmbiţară sosirea.

Milo îşi înălţă capul. Nevăzînd pe nimeni, îndrăzni să iasă din grămada de gunoi şi alergă de-a lungul drumului spre maşina lui. În timp ce se depărta de clădirea abandonată, îşi încleştă mîinile pe volan, pentru a le opri să mai tremure. Lyra de abia scăpase să nu fie împuşcată de atacatorii ei şi el avea un sentiment copleşitor de vină. Îşi pusese iubita într-un pericol îngrozitor. Şi toate astea din vina lui. N-ar fi

trebuit să-i vorbească niciodată domnului Merriam despre ea.

Lacrimile îi inundară ochii. Lăsînd-o să plece era singurul mod în care Milo putea să o salveze.

23.

Vestea bună era că cei doi oameni care încercaseră să-i ucidă pe Sam şi pe Lyra erau acum în cătuşe. Vestea rea era că nu erau cei doi bărbaţi care-i pătrunseseră în apartament.

Sam o conduse la secţia de poliţie unde fuseseră duşi arestaţii. Stătea într-o cameră mică în spatele unei unui geam-oglindă unidirecţional şi aştepta, pe cînd Sam ieşise pe hol pentru a sta de vorbă cu doi agenţi. Ed, omul care le adusese maşina, o văzu şi intră.

— M-am uitat la maşină. N-a fost atinsă nici măcar de un singur glonţ. Sau ticăloşii ăia erau prea proşti trăgători, sau agentul Kincaid a fost prea rapid pentru ei. Clătinînd din cap, repetă: nici măcar un singur glonţ!

Sam sosi în spatele Lyrei şi îşi puse mîinile pe umerii ei.

— Îi aduc sus. Eşti gata?

— Da, răspunse ea. Au spus ceva?

— Da. Că vor avocaţi..

Cei doi bărbaţi fură conduşi în camera de interogatorii. Nici nu ajunseră să se aşeze, că Lyra declară:

— Nu sînt aceiaşi oameni care au intrat în apartamentul meu.

— Eşti sigură? întrebă Sam. Mi-ai spus că purtau măşti.

— Ea privi din nou prin geam.

— Aşa e, dar aceştia sînt mult mai scunzi şi mai îndesaţi. Omul căruia i-am dat cu spray-ul cu piper avea ochi negri cărbune şi peste 1,80 m. Era aproape tot atît de înalt ca tine, adăugă ea. Celălalt era şi el înalt, dar slab. Aceştia doi, făcu ea semn din cap către oamenii cre stăteau la masă în faţa ei, sînt mult mai scunzi şi culoarea ochilor lor.... nu sînt aceiaşi oameni.

— Max vine aici împreună cu Sidney. Ea a stat cu ei destul de multă vreme pentru a le recunoaşte vocile.

— Cine sînt? Au legitimaţii?

— Nu contează. Se află amîndoi în evidenţele noastre. Sînt membri ai clanului Flynn.

— Nu am auzit niciodată de ei.

— Sînt executanţii unui cap al crimei locale, Michael Flynn.

— Ce vor de la mine? Ce am făcut să stîrnesc toate astea? Îşi încrucişă braţele şi făcu un pas spre geam. Mi-ar plăcea să intru acolo să-i întreb.

— Nu vor nimic personal de la tine. Eşti doar o misiune.

Ea făcu un pas înapoi şi-l privi.

— O misiune?

— Sînt plătiţi pentru a omorî, Lyra.

— Atunci mulţumesc lui Dumnezeu că au fost închişi.

El fu de acord. Nu-i spuse că indiferent cine i-a trimis pe ticăloşii ăştia, va mai trimite şi alţii. Se uită la ceas şi rosti:

— Lyra, e aproape cinci, mor de foame. Să mergem.

Lyra ar fi vrut să aştepte pînă la sosirea lui Sidney, dar şi stomacul ei chiorăia. Nici ea nici Sam nu puseseră nimic în gură de la micul dejun. Fuseseră prea ocupaţi să scape de bombă, să evite gloanţele şi să dea declaraţii la secţia de poliţie, pentru a se mai gîndi la mîncare.

O femeie deschise uşa şi băgă capul înăuntru.

— Agent Kincaid? La telefon!

— Stai aici. Mă întorc imediat.

— Eu voi pregăti cina, îi spuse Lyra.

— Ştii să găteşti?

— Nu chiar, totuşi am să o prepar.

Lyra aşteptă pînă ce el plecă, apoi scoase telefonul şi sună la restaurantul *Noel's*.

— Bună, Tim, la telefon Lyra. Mi-ar plăcea ceva de mîncare pentru acasă, te rog.

— Aceeaşi carte de credit, dragoste? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Da, răspunse ea şi comandă două porţii de specialităţi *Noel's*. Trec pe la tine într-o jumătate de oră, să le iau.

Sam se întoarse.

— Gata? întrebă el.

— Cred că aş putea fi o poliţistă bună, cu excepţia unui singur lucru. Probabil aş avea necazuri cu faptul că aş împuşca prea mulţi suspecţi.... Deşi numai cei pe care îi cunosc sînt vinovaţi.

El îi deschise uşa.

— Nu aş pune asta în aplicare.

Sam controlă din nou dacă nu erau urmăriţi, înainte de se îndrepta spre duplex.

—Trebuie să facem un mic ocol. Îi dădu îndrumările necesare. Aici, la colţ. Trage în parcarea laterală, te rog. Apoi dădu un telefon. Am sosit!

Nu a trebuit să aştepte prea mult. Un om rotofei purtînd o jachetă de bucătar aduse două pungi mari cu hrană.

— Deschide portbagajul..... o, nu, nu-l deschide, rosti Lyra. Bocancii noştri împuţiţi se află înăuntru. Va trebui să le punem pe bancheta din spate.

Coborî din maşină şi deschise portiera. Tim puse pungile înăuntru, închise portiera şi o sărută pe Lyra pe amîndoi obraji, înainte de a se întoarce în grabă în restaurant.

— Francez, nu? întrebă Sam.

—Nu.

— Atunci de ce te-a sărutat pe amîndoi obrajii?

Ea zîmbi.

— Îi place de mine.

— N-ar trebui să-l laşi să te sărute în felul acesta, rosti el.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

—Tim e prietenul meu.

— Jumătate din californieni sînt prietenii tăi, evaluă el.

— Ai aflat cumva pentru cine lucra Rooney? întrebă ea amintindu-şi deodată de tîrgul din curte.

—Da.

—Şi?

— Un tip cu numele Merriam, răspunse el. Rooney spăla bani pentru el. Îl urmărim pe Merriam de cîtva timp.

— Ce face de fapt?

— E şeful unei agenţii de recuperări. Cînd intrară în garaj, Sam adăugă: mîncarea miroase bine.

Lyra cără ambele pungi înăuntru, în timp ce Sam puse bocancii lîngă peretele garajului ca să se aerisească. Apoi cără înăuntru şi rucsacul ei.

— Asta înseamnă să pregăteşti cina, hm? întrebă el zîmbind.

— Am să o încălzesc, zise ea ridicînd o sprînceană, în timp ce scotea o casoletă din pungă. Asta înseamnă că pregătesc cina.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, cred că pot să mă descurc.

— Intenţioneaz să dau nişte telefoane.

Urcă la etaj, ceea ce însemna că nu voia ca ea să audă nimic din discuţii. Poate că vorbea cu o prietenă. Ciudat, nu i-a trecut prin minte să-l întrebe dacă are vreuna. Dar nu mai conta. Dimineaţă va fi plecat. Şi sînt încîntată de asta, îşi aminti ea.

Sidney sună, în timp ce Lyra punea masa, şi avură o lungă convorbire despre cei doi oameni arestaţi. Lyra îi dădu toate amănuntele privind împuşcăturile din parc şi Sidney îi puse sute de întrebări.

— Cum te-au găsit asasinii lui Flynn? V-au urmărit?

— Nu. N-a existat posibilitatea ca cineva să ne urmărească. Sam s-a asigurat de asta.

— Atunci cum au ştiut că erai în parc? Poate că nu tu ai fost ţinta lor. Poate că a fost o întîlnire întîmplătoare.

— N-a fost deloc întîmplătoare, Sidney. Au fost acolo intenţionat, ca să ne împuşte. După ce au trecut pe lîngă noi pentru prima oară şi ne-au ratat, s-au întors şi au încercat din nou.

— Asta înseamnă că ştiau că ai să fii acolo. Cine altcineva ştia despre proiectul tău de film?

— Aproape oricine putea să afle. Cea mai mare parte dintre studenţii din grupa mea, tehnicienii de la laborator.... nenumărate persoane. Titlurile proiectelor au fost chiar trecute pe tabela de informaţii din faţa sălii de curs — oricine a putut să o vadă. O, şi am fost şi la petrecerea Miei săptămîna trecută, îţi aminteşti? Am spus la o mulţime de oameni de filmul meu. Apoi,

desigur, toţi cei de la primărie, în special bibliotecarii de la biblioteca publică, arhivarii de....

— Bine, interveni Sidney pentru a o opri. Am înţeles. Toată lumea putea să ştie. Dar nu toată lumea ştia ora şi ziua cînd vei fi acolo.

— Adevărat. Trebuie că au aşteptat în apropiere.

— Poliţia spune că sînt ucigaşi plătiţi.

— Şi nu prea buni, afirmă Lyra. N-au putut nici măcar să ne atingă maşina.

— Nu trata asta cu uşurinţă. N-au vorbit, dar Max spune că nu va trece mult timp înainte de a afla la ce lucrează.

— Asta e bine.

— Am vrut să stau să asist la interogatoriu, dar Max a spus că trebuie să plecăm. E foarte.... categoric.

— Îţi place?

— Nu destul pentru a..... ştii tu. De Sam ce spui?

— Pleacă mîine dimineaţă, aşa că pregătesc o cină de adio.

— De la *Luigi's* sau de la *Noel's*?

Lyra rîse.

—*Noel's*.

— Dar tot ai nevoie de un bodyguard.

—Vine unul nou mîine dimineaţă.

— De ce pleacă Sam?

— Are alte sarcini. De obicei nu face genul acesta de treburi. Ne-a ajutat doar, ca o favoare pentru Alec.

— Pari ciudată.... încordată. Pot să o aud în glasul tău.

— Sînt doar obosită. Cina se va răci. Mai vorbim mîine.

— Să fii în siguranţă!

— Şi tu la fel.

După ce Lyra puse cina pe masă, alergă la etaj să-l cheme pe Sam.

Bătu la uşă.

—Sam?

—Da?

Făcu greşeala să deschidă uşa şi să-şi bage capul înăuntru. Sam tocmai ieşea de sub duş şi era parţial acoperit cu un prosop, lăsat în jos pe şolduri. Pieptul şi picioarele lui sclipeau de picături de apă.

— Cina e gata. Glasul ei era răguşit.

Apoi se poticni fugind pe scări în jos şi sigur şi-ar fi rupt ceva vital dacă nu s-ar fi agăţat de balustradă. Bocăniturile picioarelor ei pe scări sunau parcă ar fi coborît un elefant. Cauza şi efectul erau acolo, la îndemînă. Dacă nu l-ar fi văzut aproape gol, nu s-ar fi poticnit. Dar îl văzuse şi se pare că îi va lua o bună bucată de vreme să-şi scoată imaginea din minte. Doar uitîndu-se la Sam şi i se usca gîtul.

Cum putea un bărbat să fie atît de perfect?

Scotea chiflele din cuptor, cînd Sam intră îmbrăcat cu un tricou alb, care îi scotea în evidenţă muşchii, cu jeanşi albaştri decoloraţi şi mocasini din piele moale.

Bucătăria era mică. Lyra închise cuptorul şi ţinu vasul deasupra capului lipindu-şi spatele de frigider, pentru ca Sam să poată trece.

—Vită sau pui? întrebă ea.

—Tu ce vrei?

—Pui.

Discutară puţin în timpul cinei, spunîndu-şi istorii despe familiile şi căminele lor. După ce a aflat toate locurile exotice în care trăise Sam, Lyra simţi că viaţa ei a fost mediocră şi monotonă, dar Sam a părut destul de interesat de poveştile ei despre ranch, bunica ei şi visul de a face filme, tot la fel cum fusese şi ea de poveştile lui.

Nu aduse vorba niciodată de soţie şi Lyrei îi era teamă să întrebe, de frică să nu-l supere. Îşi aminti ce i-a spus Gigi cînd a întrebat-o dacă s-ar mai recăsători vreodată: nu există decît o singură iubire. Poate că asta fusese soţia lui Sam pentru el.

Lyra se servi cu salată, tăie o porţie mică dintr-un piept de pui şi lăsă restul pe platoul dintre ei. Sam îşi termină cina, devorînd atît puiul, cît şi zarzavatul.

—A fost o cină grozavă, i se adresă el.

— Am vrut să pregătesc o cină de adio pentru tine, ca să spui mulţumesc, şi dacă aş fi avut timp, aş fi pregătit unul din felurile bunicii. Ea e adevărata bucătăreasă din familie. Păcat că nu a avut ocazia să gătească pentru tine.

— Poate că o va face cîndva.

— Mă îndoiesc, doar dacă nu hotărăşte să viziteze Washington-ul.

— Sau Scoţia, zise el. Lyra se sculă şi duse farfuriile la chiuvetă. El o urmă cu platoul gol şi continuă: nu ştiu cum ai făcut.

Ea se întoarse şi se sprijini de chiuvetă.

— Ce am făcut?

— Să urci şi să cobori nenorocita aia de colină, în fiecare zi. Duhoarea.... Ar fi trebuit să fac trei duşuri pe zi.

— De fapt, am făcut două pe zi, îl corectă ea. Şi acum, tocmai sînt gata să îl fac pe al doilea. Întotdeauna am avut impresia că mirosul mi-a rămas în păr.

El se aplecă înainte.

— Miroşi splendid. Ea se întoarse pentru a umple maşina de spălat vase, dar Sam o opri. Lasă-mă pe mine să fac asta.

Nu se împotrivi. Probabil că era ceva psihologic, dar amintirea colinei o făcu să simtă nevoia disperată de a fi curată.

Douăzeci de minute mai tîrziu, părul îi fusese spălat şi uscat şi se simţi mult mai bine. Cu excepţia faptului că totodată se simţea şi abandonată. Îşi spuse că ar fi fost mult mai bine, dacă el ar fi plecat. Sam o distrăgea în mod nedorit. Cu toate acestea, era ultima lor noapte şi ştia că el simţea ceva pentru ea.... O sărutase.

Se îmbrăcă cu pijamaua de bumbac şi cu halatul, îşi aranjă cîteva perne pe pat, de care să se sprijine, şi deschise televizorul.

El bătu la uşă.

— Eşti decent îmbrăcată?

— Un fel de a spune.

Deschise uşa şi intră.

— Am crezut că te-ai apucat de lucru.

— În seara aceasta nu.

— Mai ai vreun disc suplimentr din documentarul tău despre parc? Sau au rămas toate în apartamentul tău?

— Am discuri şi în rucsac şi am şi cardurile de memorie. Apoi am filmul din laptop. De ce?

— Aş vrea să mă uit la el.

— L-ai văzut la laborator, nu-i aşa?

— Adevărat, dar acum am alte gînduri, deci aş vrea să mă uit mai îndeaproape.

— Bine. Încercă să se ridice, dar el îi spuse să rămînă pe loc; apoi îi aduse laptop-ul şi rucsacul. Lyra se simţi deodată vulnerabilă, vrînd să se scuze, în sensul că filmul va fi plictisitor, sau că ar fi trebuit mai bine să-l povestească, sau ar fi trebuit să mai facă un pas....

Sam îi înmînă laptopul.

—Vrei să te uiţi şi tu cu mine? o întrebă el. Nu-i dădu timp să hotărască. Dă-i drumul! adăugă el şi se aşează lîngă ea. Aruncîndu-şi mocasinii din picioare, şi le urcă pe pat şi le întinse.

— Ai să te plictiseşti, îl atenţionă ea. Îi dădu o pernă ca să se sprijine mai bine.

— N-am să mă plictisesc

— E foarte lung. Lyra se apropie, deschise video-ul din laptop şi îl puse în poală. Cred.....

— Încetează să te mai preocupi.

— Spune-mi doar de ce vrei să te mai uiţi o dată la el.

— M-a impresionat colina, zise el. Şi am văzut că ai luat numărul de înmatriculare al ticăloşilor care folosesc parcul ca groapa lor de gunoi. Acum aş vrea să văd dacă ai prins şi vreo figură.

— O, da, îi spuse ea. Aproape toţi se întorc la un moment dat şi dacă pun imaginile pe stop poţi realmente să-i distingi perfect.

— Da? Întoarse capul şi îi zîmbi. Era aşa de aproape că putea să vadă picăţelele verzi din ochii ei. Smaralde,se gîndi el. Tot aşa de strălucitoare ca smaraldele. Cum ai reuşit asta?

— Totul datorită unghiului în care am aşezat aparatul.

— Gata? întrebă el.

Ea dădu din cap şi el începu derularea.

Nici unul dintre ei nu vorbi în timpul documentarului. Lyra îl privea cu ochi critici. Se făcu mică, la auzul glasului ei aspru. De ce nu a avut două aparate care să funcţioneze deodată, unul îndreptat spre est, celălalt spre vest? Şi de ce n-a observat locurile unde naraţiunea trena?

Sam credea că filmul e excelent şi îi spuse.

— De ce eşti aşa de nervoasă privindu-l? întrebă el.

— Sînt enrvoasă pentrucă *tu* îl priveşti,, admise ea.

El rîse.

— Am crezut că avînd şi alţi spectatori e mai bine. E bine să arăţi ce lucruri oribile s-au întîmplat, astfel încît să se poată lua măsuri.

— Da, dar nu aş sta lîngă nici unul din ei ascultîndu-le comentariile.

El închise laptop-ul şi îl puse pe masa de lîngă pat. Rămase tăcut o vreme, apoi zise:

— Dintre toţi oamenii care au ştiut că îţi realizezi proiectul în acel parc, este vreunul care te-a întrebat despre el, cineva care părea interesat în mod deosebit?

— Nu, răspunse ea.

— Ar fi putut oamenii care ţi-au spart apartamentul să fi ştiut de el?

— Ar fi putut. Am hîrtii şi agende în tot apartamentul. S-ar putea să fi văzut numele parcului. Sidney spune că au răscolit prin toate hîrtiile mele şi acolo erau şi fotografii ale colinei, dinainte şi după ce a fost pîngărită.

— Au putut oare să te urmărească atunci cînd te duceai şi veneai de acolo.

Gîndul că a fost urmărită o făcu să se înfioare.

— De vreo două ori am avut impresia că mai e şi altcineva acolo, zise ea, dar am crezut că nu e decît imaginaţia mea. Eram nervoasă, pentru că parcul se află într-o zonă atît de izolată.

— Aş vrea să trimit acest film la biroul FBI de aici şi la biroul meu din Washington.

— Se va face ceva pentru curăţarea colinei?

— Să fie al naibii dacă nu, în caz că pică pe mîini bune.

Ea era încîntată.

—Bine.

El termină de transmis materialul şi zise:

— Asta ar trebui să facă. Înmînîndu-i laptop-ul, îşi luă pantofii ca să plece, dar cînd se uită la ea, stomacul i se făcu ghem. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să iasă pe uşa aceea.

Şi aproape că o făcu, cînd ea îl strigă:

—Sam?

Se întoarse.

— Ce este? rosti nerăbdător.

—Vreau doar să ştii ce mult apreciez ajutorul tău.

Aproape repezind-o, rosti:

— Pentru nimic. Am fost aici, pentru că m-a rugat Alec.

— Ştiu, dar....

— Aş fi făcut-o pentru oricine.

— Spuneam doar.....

— La naiba, Lyra, trebuie să ies de aici.

Izbucnirea temperamentului lui îl aprinse şi pe al ei.

— Atunci pleacă. Ştiu că mori de nerăbdare să pleci de lîngă mine.

El traversă camera şi se aplecă spre ea.

— Pleacă, zise ea din nou. În mod sigur n-ai să-mi lipseşti.

— Adevărat? se îndoi el în timp ce o lua în braţe.

24.

În mod cert, Sam era adeptul luărilor de rămas bun prelungite.

Prinse faţa Lyrei în palme şi gura lui coborî peste a ei, luînd-o în stăpînire totală, cu limba pătrunzîndu-i înăuntru în căutărea limbii ei. Voia să ştie totul despre ea, să sărute fiecare centimetru din ea, să o posede în întregime. Sărutul se aprofundă, devenind carnal, în timp ce limba îi intra şi ieşea din gură. Lyra îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi îşi îngropă degetele în părul lui. Se agăţă de el, îl gustă, şi aproape se pierdu în el, pînă cînd ajunse să tremure de pasiune.

Cînd ridică privirea, ochii lui se plimbară peste faţa ei şi încet îşi trecu degetul mare peste buzele pline.

— O să-mi lipseşti, dulceaţă, zise el în timp ce o săruta pe gît.

— Nu cred că se va întîmpla, gîfîi Lyra. Cu greu putea să articuleze cuvintele. El îi ciugulea lobul urechii şi nu se putea concentra. Oftă în timp ce el continua să se joace cu ea, sărutînd-o de la lobul urechii pînă la locul acela sensibil de la baza gîtului.

— Ai o piele aşa fină, şopti el. Respiraţia lui fierbinte şi dulce stîrni în ea fiori. Cînd limba lui o atinse, i se făcu pielea de găină.

Apoi mîinile lui se strecurară sub jacheta pijamalei mîngîindu-i spatele delicat, după care coborîră spre talie. Degetele îi trecură peste sîni, în timp ce-i apuca din nou gura cu a lui. Cînd o împinse deoparte, respiraţia lui era tot atît de sacadată ca a ei. Ea crezuse că a reuşit să se stăpînească, pînă cînd s-a uitat în jos şi l-a văzut descheindu-i bluza de pijama..

— Inima ta bubuie, rosti el în timp ce-şi punea mîna pe ea. Pot să o simt cum bate.

Sam avea nevoie să o simtă lipită de el. Făcu un pas înapoi şi-şi scoase tricoul peste cap, îl aruncă pe duşumea şi începu să-şi descheie jeanşii. Ea îl opri dîndu-i mîinile la o parte. Privindu-l adînc în ochi, îşi strecură degetele în cingătoarea lui şi încet descheie fiecare nasture, încheieturile degetelor provocîndu-i lui ravagii. Încetineala ei minuţioasă era deliberată şi-l înnebunea.

— Prea încet, rosti el cu glas răguşit.

Scoase un prezervativ din buzunarul de la spate, îl puse pe noptieră şi apoi se dezbrăcă.

Nu-i era deloc ruşine. Privindu-i trupul splendid sculptat, Lyra înţelese de ce. Era clădit ca un războinic grec, cu rînduri-rînduri de muşchi, de pe piept pînă pe picioare. Putea să le simtă puterea, vigoarea.

— E rîndul tău, rosti el.

Nici ea nu se jena, dar se simţea vulnerabilă, dorind să-i placă trupul ei, tot atît de mult cît îi plăcea ei al lui. Îşi scoase bluza de pijama şi o aruncă pe pat, apoi dezlegă panglica de la brîu a pantalonilor. Materialul căzu la picioarele ei. Complet goală acum, făcu un pas mai încolo şi se întoarse cu faţa spre el, aşteptîndu-i reacţia. Putea să-şi simtă fierbinţeala din obraji şi îi trecu prin minte că probabil roşise.

Muşchii maxilarului lui Sam se încordară de dorinţă. Scoase un suspin lung şi hîrîit.

— O, Lyra.... ce frumoasă eşti! Vocea îi vibra de emoţie.

Întinse mîinile după ea şi o trase lîngă el. Sînii catifelaţi se lipiră de pieptul lui şi senzaţia care-l străbătu îl făcu să o dorească total, cu şi mai mare intensitate.

Lyra îşi frecă obrazul de pieptul lui. Fulguiala părului blond îi gîdilă pielea, în timp ce-i inhala mirosul ameţitor. Întinzîndu-se îl sărută exact sub bărbie, apoi pe pulsul de la baza gîtului.

Nu fu în stare să rămînă impasibil. Îi ridică bărbia şi o sărută înfometat, pe cînd o ridica şi o duse în pat acoperindu-i trupul cu al lui. Grijuliu să nu o strivească sub greutatea lui, se sprijini pe braţe.

Privind în ochii ei şopti.

— Spune-mi ce îţi place.

— Asta, răspunse ea în timp ce-şi plimba buzele pe el. Asta îmi place.

Îl sărută cu amănuntul, explorîndu-i gura cu limba. Îl apucă de umeri. Trupul lui se simţea ca oţelul cald

lipit de al ei. Fiecare sărut era mai fierbinte decît precedentul.

Sam încercă să încetinească ritmul. Dacă avusese intenţia să-l scoată din minţi, reuşise al naibii de bine.

— Mie asta îmi place, zise Sam. Apoi încet îşi plimbă gura în jos, de-a lungul trupului ei, pînă cînd ajunse la sîni. Sărută depresiunea dintre ei şi cu limba îl atinse uşor pe fiecare. Îşi dădea seama că şi ei îi plăcea ce făcea, deoarece se mişca neobosită, lipindu-se de el şi arcuindu-şi spatele. Continuă să coboare, îi înconjură buricul cu sărutări, apoi mai jos, pînă cînd ea scoase un ţipăt şi unghiile îi pătrunseră în umeri. El se răsturnă pe o parte, o trase peste el şi o sărută sălbatic.

—Te doresc, mormăi el.

— Nu încă, răspunse ea, de-abia recunoscîndu-şi vocea.

Voia ca el să-şi piardă controlul înaintea ei. Îl trase cu dinţii de ureche zîmbind, cînd simţi cum se încordează. Mutîndu-se mai jos, îi dezmierdă abdomenul tare şi apoi şi mai jos, atingînd, sărutînd. El o apucă şi o întoarse pe spate. Mişcările lui erau dure, dar pasiunea ei era pe măsură. Cînd îi depărtă picioarele, îşi încleştă mîinile după gîtul lui şi tremura în aşteptare.

El îngenunchie între coapsele ei şi simţind-o fu aproape desfiinţat. Încet se lipi strîns de ea, dar se opri cînd auzi că respiraţia ei încetase. Răsturnînd-o pe o parte, întinse mîna pe noptieră.

Ea încerca să-şi recapete răsuflarea, cînd el reveni şi o cuprinse în braţe. Dumnezeule, cît de bine se simţea! Se mişca sub el şi nu mai fu în stare să aştepte. O pătrunse adînc. Încercase să o facă încet, să extragă toată plăcerea posibilă, dar ea era aşa de strîmtă că nu putu să reziste prea mult. Se retrase, apoi o pătrunse din nou. Picioarele ei se înodată în jurul lui şi pătrunderile lui deveniră mai rapide, mai intense, mai necontrolate. Sam nu simţise o pasiune atît de primitivă cu nici o altă femeie. Ameninţa să-l consume cu desăvîrşire. Nu putea să se oprească, nu putea să să se controleze în timp ce se îndesa în ea iar şi iar.

Lyra era tot atît de lipsită de control, ca şi el. Cînd ajunse la orgasm, întregul ei trup se încordă încolăcit în jurul lui şi ţipă de extaz. O rănise? Lyra răspunse îngropîndu-şi unghiile în spatele lui şi arcuindu-se spre el.

Orgasmul ei îl declanşă pe al lui. Valuri de plăcere se revărsară asupra lui. Nu experimentase niciodată ceva asemănător. Ea îi răpise fiecare urmă de putere şi căzu peste ea, cu capul odihnindu-se în curba gîtului. Respiraţia lui era hîrîită şi îi luă o mulţime de timp pentru a-şi calma inima ce galopa.

Trupurile le luceau de transpiraţie şi în piept inimile le bubuiau la unison.

În sfîrşit el găsi destulă energie pentru a se răstogoli de pe ea. Fără un cuvînt se ridică şi intră în baie.

Ea auzi apa curgînd şi se gîndi că face duş, dar după două minute se înapoie în pat.

Lyra se întinsese pe burtă, dar nu se acoperise, ceea ce-i plăcea lui în mod deosebit. De asemenea, îi plăcea că ea se simţea bine cu trupul ei şi totodată cu el.

Îi atinse umărul.

—Lyra?

Ea îşi înălţă capul.

—Da?

— Ai dori să afli evaluarea performanţei?

Ea deschise gura să spună ceva, apoi o închise.

— Ce anume? întrebă nedumerită.

— Evaluarea performanţei. Vrei să ştii cum te-ai comportat, nu-i aşa?

O lăsase fără replică. Se ridică într-un cot, îşi mijì ochii şi se încruntă la el. Glumea? Apoi văzu sclipirea amuzată din ochii lui. Putem să participăm şi noi la jocul ăsta, reflectă ea.

— Da, te rog. Mi-ar plăcea o evaluare. Cum m-am achitat? Există oare loc pentru mai bine?

El se întinse alături de ea, îşi îngrămădi o pernă sub cap şi zise:

— Am hotărît să-ţi dau cea mai mare notă pentru entuziasm.

— Mulţumesc.

— Şi a fost şi efort.

—Aşa?

— Categoric, zise el. În mod clar, tehnica ta a fost incomparabilă.

O făcea să se simtă bine. Zîmbetul lui lui era uşor şi total lipsit de regrete.

— Asta vrea să însemne că aş putea să-mi îmbunătăţesc performanţa? întrebă ea.

— Am să te ajut în această direcţie.

— Ce drăguţ! zise ea zîmbind. Acum e rîndul meu să-ţi judec performanţa.

El îşi încleştă mîinile, ca pentru a se aduna şi zise:

— Sînt gata.

Ea se rostogoli peste el.

— Pentru încălzire, n-a fost rău.

25.

O epuizase. Lyra căzuse într-un somn adînc în jurul orei două dimineaţa, dar se trezi puţin după ora cinci, cînd Sam o săruta pe gît.

Trebuie că era supraom! Pierduse socoteala de cîte ori a revenit. De trei ori? De patru? Presupuse că trebuia să fie cinstită cu ea însăşi. Şi ea a reacţionat la fel. Totuşi..... el nu avea nevoie de somn?

— Sam? toarse ea.

— Hmmm?

— Ce faci?

— Încerc să te trezesc pentru un sex de adio.

— Nu am avut deja sex de adio?

Se răsuci în braţele lui pentru a-l privi şi a-i spune că are impresia că e insaţiabil, dar trupul lui cald, ochii somnoroşi şi gura sexy îi schimbară intenţia. În loc de asta îl sărută. Probabil că şi ea era nesătulă.

Felul lor de a face dragoste nu era ca o distracţie, ci sălbatic şi mistuitor. El era tandru cu ea, totuşi putea să-i simtă foamea. Lyra avea impresia că se va dezlănţui. Senzaţiile erau terifiante, dar şi minunate. Se agăţă de el ştiindu-se în siguranţă.

Orgasmul lui Sam fu distrugător şi antrenant. Vocea lui era profundă şi răguşită cînd o strigă pe nume şi îi ţinu coapsele strîns lipite de el. După ce îşi adună toată puterea, se ridică şi o sărută pe frunte. Ea îşi plimbă vîrful degetelor pe obrazul lui neras.

El îi atinse faţa delicată.

—Te-am zgîriat?

Ochii ei erau închişi şi nu răspunse la întrebare.

— Noapte bună, rosti apoi.

În mai puţin de un minut adormise.

Cu regret, Sam coborî din pat şi intră în baie, ca să facă un duş şi să se îmbrăce. Nu era sigur cît de devreme va apărea la uşă înlocuitorul lui şi voia să fie gata.

Se bărbieri şi îşi făcu bagajul, îşi puse pe el pantalonii kaki şi îşi agăţă la şold revolverul, în tocul lui. Tot desculţ şi cu pieptul gol, traversă a treia oară holul, ca să o controleze pe Lyra, cu toate că ştia că acţiunea lui era ridicolă. Era în perfectă stare. Totul în legătură cu ea era perfect.... şi uimitor.

O să fie bine. Alec îl asigurase că noul bodyguard — Brick Winter — o va ţine în siguranţă. Brick Winter! Ce nume era ăsta: Brick? Sam ar fi trebuit să-l verifice personal. O făcuse Alec în locul lui, dar punea pariu că, dacă ar fi cercetat el, ar fi găsit ceva în neregulă. Cum ar fi putut cineva să ia în serios un tip cu numele Brick? Poate la Hollywood, dar nu în viaţa reală.

Sam se înapoie în camera Lyrei, ca să-şi ia pantofii şi hainele pe care le lăsase pe jos. Tocmai înghesuia totul în sacul lui, cînd auzi o bătaie în uşa de la intrare. Încă cu picioarele goale, desfăcu tocul revolverului şi coborî scările. Privi prin vizor şi văzînd legitimaţia deschise uşa.

Putea să jure pe Dumnezeu că un afurisit de star de cinema se afla pe preşul de la intrare. De obicei Sam nu dădea atenţie la felul cum arătau bărbaţii, dar acest Brick era construit asemănător numelui pe care-l purta. Într-o dispută, Sam ar fi trebuit să muncească din greu ca să-l învingă. Totuşi, ar face-o! La naiba de bine!

Într-o fracţiune de secundă, Sam îşi evaluă înlocuitorul. Nu ştia să fi văzut vreodată pe cineva aşa de arătos. Poate că pe un afiş de cinema? Nu avea trăsături obişnuite, pentru un tip care lucra ca paznic. Profilul lui era prea cizelat, prea fără cusur. Unde erau cicatricele, pielea îngroşată, pungile de sub ochi datorate ultimelor nopţi de veghe? Era ori actor, ori manechin. Poate că voia o slujbă de o jumătate de normă, pînă cînd va primi un rol în următorul mare film de acţiune.

Brick întinse mîna şi scăpără un zîmbet cu dinţii lui albi perfecţi şi asta a fost ultima picătură. Nu exista posibilitatea ca Lyra să fie în siguranţă cu cineva ca el.

Sam strînse mîna lui Brick, apoi îl bătu ferm pe umăr în timp ce-l răsucea şi îi declara că a fost o

greşeală; pînă la urmă Lyra nu avea nevoie de el. Mulţumindu-i pentru deranj, Sam îl expedie înapoi pe uluitul Brick.

Apoi căscînd, Sam intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar de suc de portocale pe care-l dădu peste cap. Sexul cu Lyra îl deshidratase. Zîmbi, mulţumind pentru asta. Putea să mai stea încă o zi, poate chiar să-i prindă pe oamenii care umblau după ea. Apoi nu va mai fi îngrijorat pentru ea, cînd se va întoarce la Washington.

Da, ăsta era planul.

Luă cu el sus o sticlă cu apă rece şi o puse lîngă noptieră pentru Lyra, apoi îşi scoase pantalonii şi se strecură lîngă ea în pat. Era cu spatele la el, aşa că o trase lîngă el, îi trecu un braţ peste mijlocul ei şi adormi pentru încă vreo două ore.

Era aproape zece cînd Lyra se trezi pînă la urmă. Pipăi patul în partea lui Sam, dar era gol, deşi putea să mai simtă căldura unde stătuse. Închise ochii şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot în restul casei. Sam plecase. Nici o surpriză. Îi spusese că va pleca de dimineaţă. Pentru aceasta fusese tot sexul acela minunat, de rămas bun.

Căută să-şi alunge melancolia, apoi căzu într-o tristeţe adîncă, urmată de un regret dureros şi în final indignată de furie. Cum de a îndrăznit să plece? Poate că trebuia, dar ar fi putut să-i spună.... Ce? Că

se va întoarce? Asta ar fi fost o minciună şi Sam fusese împotrivă încă de la bun început.

Un duş îndelungat nu o făcu să se simtă mai bine. În vreme ce-şi usca părul, se hotărî să meargă mai departe. Dacă el a putut să o părăsească cu atîta uşurinţă, atunci se pare că noaptea aceea de sex n-a însemnat nimic pentru el..

— Încîntată că am scăpat de el, bombăni ea. În timp ce-şi întindea luciul pe buze, se privi în oglindă şi adăugă: afurisit de încîntată!

Destul de rău că nu putea să creadă în propria ei minciună.

Era timpul să coboare şi să-l întîlnească pe noul ei paznic. Îşi băgă laptop-ul în rucsac, scoase din priză celularul şi coborî. Lăsîndu-şi rucsacul lîngă sofa, se îndreptă spre bucătărie.

— Bună, strigă ea. Dădu colţul şi se opri îngheţată. Sam era rezemat de blat bînd dintr-un carton cu lapte. Rămase cu gura căscată. Eşti încă aici?

Felul în care o privea o făcu să-şi aducă aminte de tot ce se întîmplase noaptea trecută. Inima începu să-i bubuie. Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul gîtului lui şi să-i spună cît de fericită era să-l vadă, dar nu voia să-l lase să observe cît de vulnerabilă era.

Se întinse după cartonul din mîna lui şi luă o gură de lapte.

— Se presupune că trebuia să fi plecat în dimineaţa asta, mai rosti ea.

— Înlocuitorul nu a corespuns, îi spuse el ridicînd din umeri. Apucă din nou de la ea cartonul şi îl aşează pe blat, apoi o luă în braţe şi o sărută.

Atunci sună telefonul.

Sam o împinse şi zise:

— Al meu sau al tău?

— Al meu, răspunse Lyra cu un suspin. Se duse în camera de zi, îşi pescui telefonul din geantă şi privi numele apelantului. O, nu, bombăni ea.

— Ce se întîmplă? strigă Sam din bucătărie.

— E părintele Henry, răspunse ea. Bunica probabil că a făcut-o din nou. Sam privi expresia Lyrei schimbîndu-se de la iritare la frică, atunci cînd ascultă ce-i spunea preotul. Iar cînd convorbirea se termină, bagă telefonul în geantă şi adăugă: trebuie să mă duc la San Diego.

— Cînd?

— Acum.

— Spune-mi de ce. Ce s-a întîmplat?

Lyra îşi trecu degetele prin păr.

—Trebuie să îmi fac bagajul şi să plec.

Cînd încercă să treacă de el, o opri.

— Spune-mi, repetă el calm.

— Am crezut că părintele sună din cauza apei sfinţite.

—A cui?

— Apa sfinţită din cristelniţa bisericii. Gigi — bunica mea — a furat din ea din cînd în cînd.

— Aha, rosti el, deşi pentru a fi cinstit habar nu avea despre ce era vorba.

— De data ceasta nu a fost vorba de apa sfinţită, deşi luase puţină pentru petunii.

Despre ce vorbea Lyra? Sam îşi închipui că va obţine o explicaţie mai amănunţită cînd vor fi în maşină. Era prea supărată ca să fie coerentă. De tot ce avea nevoie el erau faptele de bază.

— De ce era preocupat preotul, dacă n-a fost vorba de apă?

—A luat prînzul cu Gigi. Îi place cum găteşte, aşa că ea l-a invitat la prînz.

—Aha!

— Mi-a spus că stătea în leagănul de pe verandă savurînd un ceai rece, cînd o maşină a trecut foarte încet prin faţă. A observat că omul de pe locul pasagerului s-a uitat atent la casa lui Gigi. Cîteva minute mai tîrziu, a trecut din nou. Părintele a încercat să-i ia numărul de înmatriculare, dar era acoperit cu noroi. Crede că a fost murdărit intenţionat. Alarmat, a intrat în casă şi s-a aşezat la fereastră, ca să se uite afară. Şi desigur, maşina a trecut iar. De data aceasta unul din tipii din maşină a cercetat cutia poştală a lui Gigi. Părintele a ieşit în fugă şi a strigat la el, să lase cutia poştală în pace; era proprietate particulară. Omul i-a strigat înapoi că era în căutarea casei Prescott. A spus că femeia Prescott o să regrete că s-a pus cu ei. Şi au plecat, cînd părintele i-a ameninţat că va chema poliţia.

— Şi a chemat-o? întrebă Sam.

— Nu, m-a sunat pe mine. Mi-a promis că întotdeauna o să mă cheme pe mine întîi.

Sam ar fi vrut să ştie, de ce l-a făcut pe preot să-i facă o asemenea promisiune, dar trebuia să aştepte cu întrebarea, pînă cînd urma să fie mai calmă. Mîinile Lyrei tremurau.

— Ştii că n-ai să mergi nicăieri fără mine.

— Am crezut că Alec trimite un alt bodyguard.

— Mîine. Rămîn pînă mîine. Atunci vei primi unul nou.

— Chiar dacă mă aflu la casa bunicii?

— Chiar şi atunci.

— Eşti supărat că a trebuit să rămîi?

— Nu sînt deloc supărat, rosti el ironic. E doar o mică schimbare de program, asta e tot.

Lyra urcă scările în fugă. Pentru că acasă la Gigi avea un dulap plin cu haine, nu trebuia să-şi împacheteze prea multe.

Sam avea sacul pregătit şi o aştepta în camera de zi cînd coborî. Intră în grabă în bucătărie şi înghesui cîteva tablete de ciocolată în compartimentul închis cu fermoar al valijoarei cu lucruri de noapte. Oprindu-se pînă la urmă ca să respire, zise:

— Să mergem.

Traficul era lent şi drumul pînă la San Diego păru că durează o veşnicie. Nerăbdarea Lyrei să-şi vadă bunica creştea cu fiecare kilometru. Cînd se aflau la aproximativ o oră depărtare de Los Angeles, sună

celularul. Apelul venea de la telefonul bunicii, aşa că Lyra se grăbi să răspundă.

—Lyra, dragă, Gigi la telefon, rosti bunica.

— Eşti bine? întrebă Lyra.

— Sînt bine, o asigură ea. Părintele Henry a trebuit să se întoarcă la biserică, dar Harlan Fishwater e aici cu treabă. Părintele Henry l-a făcut să promită că va rămîne aici pînă soseşti tu. Nu cred că e realmente necesar. Sînt perfect capabilă să am grijă de mine însămi.

— Gigi, sînt pe drum şi voi fi acolo în curînd. Promite-mi că n-ai să-l expdiezi pe Harlan, pînă nu sosesc eu.

— În regulă, promit. Dar nu te grăbi. Nu e nimic îngrijorător. Ţi-am spus, sînt bine.

Gigi închise telefonul şi Lyra se sprijini de spătarul scaunului. Uşurată că bunica ei era aşa de calmă, nu putea totuşi să nu fie îngrijorată.

Se uită la Sam.

— Gigi spune să nu ne grăbim. Poate să aibă grijă de ea însăşi.

— Pare o femeie puternică, zise Sam.

— Da, chiar este, fu de acord Lyra. Se gîndi un minut, apoi adăugă: Sam, omul care a strigat la părintele Henry a spus că femeii Prescott o să-i pară rău că se pune cu ei. A vrut să spună că e vorba de mine, nu-i aşa? Cei doi oameni care au intrat prin efracţie în apartamentul meu căutau ceva. Ei cred că am dus acasă la Gigi acel ceva.

— Aşa se pare, admise el.

— În mod cert, caută ceva de valoare, continuă ea. Cel puţin pentru ei.

— Ai spus că nu aveai nimic valoros, îi aminti el.

Lyra se îndreptă în scaun, în timp ce brusc i se făcu lumină în cap.

—Totuşi aveam ceva, afirmă ea. Cărţile.

— Cărţile de la tîrgul din curte?

— Da, erau foarte valoroase. Nu ştiu cît se putea lua pe ele, dar o primă ediţie a unui clasic, cu autograf, valorează mii de dolari. Acum mi se pare că are sens. Voiau cărţile înapoi.

— De ce cred ei că sînt la bunica ta? întrebă el.

— După tîrgul din curte, am plecat la San Diego. Făcu o pauză, apoi adevărul o şocă. O, Doamne! M-au urmărit.

26.

– Povesteşte-mi despre familia ta, ceru Sam pe cînd manevra maşina prin trafic.

— Nu se află totul în dosarul meu? Şi apropo, de cînd mi s-a întocmit un dosar?

— De la vandalizarea apartamentului tău.

— Ohoo!

El rîse.

— Pari dezamăgită.

—Trebuie să intri pe banda cealaltă. Se apropia seră de intersecţia spre casa lui Gigi şi Lyra începu în sfîrşit să se relaxeze. Nu va trece mult şi va putea să vadă cu ochii ei că bunica e în bună stare. Am mai vorbit despre familia mea. Doi fraţi, o bunică, Gigi, care ne-a crescut.... Ce altceva mai vrei să ştii?

— Cînd au devenit părinţii tăi în mod oficial „oamenii aceia"?

— Cînd au încercat să o pună pe bunica sub interdicţie. Vezi tu, cei doi au intrat în fondul extrem de generos pe care bunicul l-a lăsat pentru singurul lui fiu şi acum sînt siliţi să trăiască dintr-un buget fix. Asta le afectează stilul de viaţă.

— Dar ce spui de ranch?

— Înainte de a muri, bunicul mi l-a dat mie şi fraţilor mei.

— Ce fel de activitate desfăşoară tatăl tău? întrebă el.

— Nici una. Joacă golf şi participă la întruniri. Sînt oameni de societate.

— Sînt părinţii tăi şi îi iubeşti indiferent cum sînt. Sam formulă acest adevăr, care cuprindea şi o întrebare.

— Nu, atunci cînd o hărţuiesc pe bunica.... pentru bani.

— Fraţii tăi ce simt în legătură cu toate astea?

Lyra zîmbi.

— Şi pe ei i-a crescut tot Gigi. Nu există posibilitatea ca ei să permită să fie *pusă* sub ceva. E plăcut să-i am de partea mea. La felinar, la dreapta, îl instrui ea. Pentru că tu eşti singurul copil, fac pariu că eşti foarte ataşat de părinţii tăi.

— Da, aşa e.

— Cînd erai copil, nu te-ai simţit niciodată singur?

— Uneori. Dar tu? Singura fată.....

— Am fost foarte legată de fraţii mei. Îi înnebuneam urmărindu-i peste tot cînd eram mică. Privi pe geam, simţind pentru o clipă lipsa ranch-ului din Texas.

— Soţia mea, Beth, a avut fraţi şi surori.

Era pentru prima oară cînd Sam rostea numele soţiei lui şi Lyra îi descoperi o urmă de tristeţe în ochi,

dar continuă să şofeze şi zîmbi gîndindu-se la familia ei.

—Te-au plăcut? întrbă Lyra.

— Surorile ei, da. Cu fraţii ei mi-a trebuit mai mult timp. Eram tineri, poate m-am însurat prea tînăr, dar am trăit împreună trei ani.

Ea îşi încrucişă mîinile în poală.

— Nu contează cît de bătrîni sau tineri aţi fost. Ea a fost marea ta iubire.

El rîse.

— Eşti o romantică, Lyra. Avea dreptate, dar ea nu credea că e ceva rău. Ce era greşit în dorinţa de a găsi iubirea perfectă? Despre fraţii tăi... adăugă Sam.

—Da?

— O să te sune în curînd.

— De ce?

— Doi agenţi FBI o să bată la uşa lor. Trebuie să confişte cutiile pe care le-ai trimis tu.

—Te rog spune-mi că agenţii n-o să le povestească lui Owen şi Cooper despre intrarea prin efracţie în apartamentul meu.

— Probabil că nu.

— Probabil? Ea ridică vocea. Nu-i cunoşti pe fraţii mei. O să-i apuce nebunia dacă află.

— Poate că au motiv să fie îngrijoraţi.

— S-ar putea să o roage pe Gigi să meargă să stea la ranch o vreme. Asta ar fi bine, bănui ea. Şi vorbind de Gigi.... Există cîteva lucruri pe care trebuie să le ştii.

— Cum ar fi?

— Că eşti democrat. Nu-mi pasă dacă eşti realmente sau nu. Cînd eşti cu bunica eşti democrat inveterat.

— Dar de ce? Luîndu-şi ochii de la drum, îi aruncă o privire.

— Aşa va fi mai uşor.

— Altceva?

— Nu vorbi despre sex.

El izbucni într-un hohot, care făcu să-i dea lacrimile.

— Eram gata să fac un accident! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îţi închipui că aş vorbi cu bunica ta despre sex?

— Nu vorbi, doar atît. Gigi nu e o mironisiţă, dar pur şi simplu nu vorbi. Într-o noapte a intrat în dormitorul meu....

— Şi nu erai singură.

— Sigur că eram singură! ţipă ea. Eram în casa bunicii.

— Atunci ce s-a întîmplat?

—A descoperit că nu-mi place să dorm îmbrăcată.

— Ehei, Gigi şi cu mine avem ceva în comun. Şi eu am descoperit asta. Deci, există ceva despre care am putea vorbi.

Ea îi ignoră remarca isteaţă.

— Din acea noapte, Gigi îmi cumpără pijamale de modă veche, de fiecare dată cînd se iveşte ocazia.

Sam deveni serios.

— Am să vorbesc cu ea despre tine.

— Ştiu. Am să vorbesc şi eu. Nu trebuie să avem secrete. Doar că urăsc realmente să o îngrijorez şi de asemenea urăsc să o pun în primejdie.

— Nu eşti răspunzătoare de nimic din toate astea. El văzu îngrijorarea furişîndu-se în ochii ei. Aşa că, după ce Gigi şi cu mine discutăm despre treburi serioase, mi se permite să vorbesc şi despre vreme. Altceva?

— Mîncarea. E o bucătăreasă grozavă. Pînă mîine vei pune pe tine două kilograme, promise ea.

— Ştiu despre ce să vorbesc! zise el cu un zîmbet amuzat.

— Despre ce? întrebă ea prudentă.

— Despre prelungi luări de rămas bun. Întinse mîna şi şi-o plimbă pe coapsa ei. Ce părere ai dacă-i vorbesc despre nişte *adevărate* luări prelungite de rămas bun?

Lyra îl lovi în joacă peste mînă.

—Vorbind despre un îndelung rămas bun.... Cînd apare noul bodyguard?

— Am să vorbesc cu Alec şi am să-ţi comunic. Pentru a schimba subiectul, întrebă imediat. Ne apropiem?

— Am ajuns. Cea din capăt e casa bunicii. Parchează în spate.

Gigi deschise uşa bucătăriei şi rămase în prag aşteptînd să le ureze bun sosit. Cînd se apropiară, începu:

— Ştii bine că întotdeauna sînt încîntată să te văd, Lyra, dar acum sînt contrariată că îţi închipui că nu pot să am grijă de mine însămi. Nu era nevoie să laşi totul baltă şi să vii. Sînt perfect capabilă să mă descurc.

Lyra o sărută pe obraz.

— Ştiu, zise ea, dar s-a mai întîmplat ceva şi am vrut să discut despre asta cu tine.

Sam urcă cu bagajele şi Lyra făcu recomandările.

— Bunico, aş vrea să-l cunoşti pe agentul FBI Sam Kincaid. Sam, ea e Gigi.

El puse sacul jos şi îi strînse mîna.

— Încîntat să vă cunosc.

— Agent FBI? Şi cu accent. Scoţian?

El zîmbi.

— Da, doamnă.

— Unde îmi sînt manierele? Intraţi, intraţi. Se dădu la o parte din drum şi le ţinu uşa. Agent Kincaid, ai să stai şi peste noapte?

—Da.

Gigi nu clipi.

—Lyra, îi arăţi tu agentului Kincaid camera de oaspeţi?

— Vă rog, spuneţi-mi Sam.

— Desigur, aprobă ea. Doar o întrebare.

Lyra ştia că avea sute de întrebări, dar probabil că trebuiau să aştepte pînă după cină. Atunci Sam va face darea de seamă a vieţii lui.

—Da?

— Acum eşti în exerciţiul funcţiunii?

El dădu din cap.

— Da, sînt.

— Şi lucrezi cu Lyra?

— Adevărat.

— Am să pregătesc un ceai proaspăt.

Lyra îl conduse pe Sam sus, pe scări. Se auzeau bocănituri şi Lyra îşi dădu seama că lucrătorul lui Gigi era în curs de executare a vreunui proiect. Lyra intră în dormitorul bleu. Îi era teamă că patul de mărime regală s-ar putea să fie prea mic pentru Sam, dar salteaua era bună. Îi explică apoi că vor trebui să se folosească amîndoi de aceeaşi baie.

Duşumelele din bătrîna casă trosniră cînd el traversă holul, pentru a pune lucrurile Lyrei în camera ei. Pereţii erau zugrăviţi în galben pal. Era o cameră feminină cu cuvertura albă, perdelele albe şi o undă de parfum dinspre măsuţa de toaletă. Sam îi puse bagajele pe un scaun şi o urmă spre uşă. Cînd ea se întoarse pentru a-i spune ceva, dădu peste el. El o apucă de braţe pentru a o stabiliza şi nici unul dintre ei nu se mişcă, doar trupurile li se atingeau. Tot ce avea ea de făcut era să se uite la el şi el nu rezistă. Îi prinse faţa în palme şi o sărută blînd.

Trebuia să îl sărute şi ea. Îl înconjură cu braţele, cînd Gigi strigă:

—Lyra, iubito, spune-mi dacă nu e prea cald acolo sus.

El se retrase de lîngă ea.

— Poate fi şi mai cald.

— Nu, nu se poate. Haide, am să-ţi arăt şi restul casei.

Căminul lui Gigi era ceea ce Lyra numea o „casă vagon". Uşa din faţă se deschidea în camera de zi, ce dădea în sufragerie, ce se deschidea spre bucătărie. Exista şi o cămăruţă în spatele bucătăriei, pe care Gigi o transformase în birou.

— Camera lui Gigi e la capătul holului, vizavi de baie, preciză ea. Bocăniturile se auzeau mai tare.

Gigi îşi pusese un şort şi îşi ştergea mîinile pe un prosop de bucătărie.

— Haideţi să beţi un ceai cu gheaţă. Din pivniţă apăru Harlan, o salută pe Lyra şi îi fu prezentat lui Sam. Vrei puţin ceai, Harlan?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă duc să-i iau pe copii. Trebuie să plec.

— Da, aşa e, zise Gigi. Ne vedem mîine dimineaţă.

— Adu-ţi aminte, am să întîrzii. Trebuie să mă duc să iau materialele pentru noile rafturi.

Sam se îndreptă spre uşă alături de lucrător şi rămase de vorbă cu el în verandă cîteva minute.

— Agentul Kincaid e un bărbat foarte arătos, zise Gigi privind prin uşa deschisă. Nu eşti de acord?

— Ba da.

— Nu aştept pînă după cină, ca să aud ce se întîmplă, Lyra. Dacă s-a întîmplat ceva, am nevoie să ştiu.

Lyra aşteptă ca Sam să se întoarcă, înainte de a ataca subiectul. Gigi stătea la masă vizavi de ei doi.

— De unde să încep? îl întrebă Lyra pe Sam.

— De la tîrgul din curte, răspunse el.

În timp ce Lyra povestea întîmplările ultimilor cîteva zile, bunica ei rămase tăcută ascultînd cu atenţie. Cînd Lyra termină, Gigi îşi puse mîinile pe masă şi reflectă un minut.

— E o binecuvîntare că nici tu nici Sidney nu aţi fost serios rănite. Mai făcu o pauză de cîteva secunde, înainte de a adăuga: şi tu crezi că cei doi oameni, care au apărut aici astăzi, mai devreme, căutau obiectele pe care le-ai împachetat şi le-ai trimis la ranch?

— În mod cert există posibilitatea, răspunse Sam. Am discutat deja cu ofiţerul de teren din L.A., şi au pus cîţiva oameni să se ocupe de asta. De asemenea, vor informa poliţia de aici, astfel încît să fie în cunoştinţă de cauză.

Lyra explică.

— Sam este prieten bun cu Alec Buchanan. De cîtăva vreme, a acţionat ca paznic al meu.

Gigi îl bătu pe Sam pe mînă.

— Ei bine, sînt sigură că Lyra e pe mîini bune.

Lyra se simţi uşurată că Gigi rămăsese aşa de calmă.

— Putem să ne luăm băuturile afară pe verandă? E cam sufocant aici, sugeră Lyra.

— Luaţi-o înainte. Eu am să dau drumul aerului condiţionat, rosti Gigi.

Sam se aşează alături de Lyra pe leagăn şi puse braţul pe spetează. Din cînd în cînd mîna lui îi atingea ceafa.

Gigi li se alătură.

— Mi-e aşa ruşine că vedeţi grădina mea în halul acesta. E un dezastru! Pe viaţa mea, nu pot să înţeleg de ce nu creşte nimic. De doi ani la rînd. De obicei aveam o grădină aşa frumoasă, nu-i aşa, Lyra? Acum nici măcar nu reacţionează la apa sfinţită.

Sam se ridică din leagănul de pe verandă şi coborî treptele împreună cu Gigi. Se aplecă, rupse o frunză dintr-o plantă şi o ridică în sus pentru a o examina. Apoi lăsat pe un genunchi, săpă cîţiva centimetri în sol.

— Cu ce ai stropit plantele? întrebă el.

— Cu apă sfinţită, desigur..... Spunea asta ca şi cum era de la sine înţeles.

— În afară de apa sfinţită.

— Anul trecut, am încercat tot felul de fertilizatoare şi pesticide, dar anul acesta numai apă. Cînd se înapoiară pe verandă, o luă pe Gigi de braţ. Oare ce s-a întîmplat cu grădina mea cea verde? se întrebă ea.

Lyra o compătimi.

— Poate că anul viitor....

Lui Sam nu-i venea să creadă că cele două femei inteligente nu-şi dădeau seama de realitate.

— E otrăvită, zise el.

Gigi se aşeză şi întoarse capul spre el.

— Scuză-mă, Sam. Ce ai spus?

— E otrăvită, repetă el.

Gigi sări de pe scaun ca o rachetă.

— Cineva îmi otrăveşte florile?

— De fapt, nu florile. Ci solul.

Lyra îi dădu un ghiont.

— Eşti sigur?

— Of, termină. Uită-te şi tu. Cineva a turnat un fel de ierbicid în sol.

—Lyra? strigă Gigi furioasă.

— Da, Gigi. Privirea aceea o zărise Lyra în ochii ei doar de vreo două ori în viaţă şi ştia ce semnificaţie avea.

— Du-te şi adu-mi 38-ul meu.

27.

Dacă Lyra n-ar fi fost acolo pentru a o calma, Sam era convins că mînioasa Gigi şi-ar fi înhăţat revolverul şi ar fi traversat curtea spre casa vecinei. Se îndoia că ar fi apăsat într-adevăr pe trăgaci, dar era sigur că nu ar fi ezitat să folosească arma pentru a o intimida.

— Cum poţi să fii aşa sigură că doamna Castman e vinovată de florile moarte? întrebă Lyra.

Gigi se opri din plimbarea ei furioasă, destul de mult pentru a răspunde.

— Sigur că ea a fost. Cine altcineva ar fi aşa diabolic? Ştiam că se întîmpla ceva ciudat, cînd şi-a exprimat atîta compătimire pentru grădina mea. Imitînd vocea condescendentă a vecinei sale, Gigi intonă: „Ooo, îmi pare *aşa de rău* că ai necazuri anul acesta cu petuniile... Poate că de la seră ţi-au vîndut o şarjă proastă... E *aşa păcat* că ai muncit atît de greu şi ai aşa puţină satisfacţie.... Sînt *sigură* că totul va fi mai bine anul viitor." Pariez că sticlele alea de apă, pe care le lua de la biserică, erau doar praf în ochii mei. Îmi vine să mă duc acolo şi să rup fiecare floare pe care a plantat-o.

Cînd făcu primul pas afară din verandă, Sam i se alătură în grabă. Îşi strecură braţul sub al ei şi o bătu uşor pe mînă.

— Ştii, Gigi, s-ar putea să fie şi un alt mod de rezolvare. Vrei ca doamna Castman să recunoască că e de vină, nu-i aşa?

Gigi se opri şi reflectă.

— Da, şi presupun că n-o să recunoască niciodată ce a făcut, dacă îi distrug grădina, în felul în care a distrus-o şi ea pe a mea. Se uită cu ochii plini de lacrimi la florile veştede sau uscate. Mi-e teamă că nimic nu va reuşi să le readucă la viaţă.

— Asta aşa e, fu de acord Sam.

Gigi îşi îndreptă umerii şi se uită la Sam cu o privire încărcată de dorinţă de răzbunare.

— Ce puteam face?

— Cred că asta pretinde puţină acţiune sub acoperire, zise el.

— Gen activităţile FBI sub acoperire?

— Exact, zise el şi o conduse înapoi pe verandă.

Gigi era incredibil de încîntată să aibă un agent FBI, care să se ocupe de caz.

Rămaseră să discute pînă se înseră, privind cum soarele alunecă sub linia de la orizont a

oceanului.

Nici Sam nici Lyra nu erau deosebit de flămînzi, dar mai tîrziu, cînd Gigi îi chemă în bucătărie şi le puse în faţă pîine coaptă proaspătă şi boluri cu mîncare, brusc simţiră că sînt morţi de foame.

—A fost o zi lungă, rosti Gigi. Intenţionez să-i pun capăt.

După ce spălă vasele, Lyra îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă.

— Cred că am să mă duc şi eu la culcare. Îl sărută pe Sam pe obraz şi urcă scările.

Telefonul lui Sam începu să sune. Era cel de al treilea apel al lui Alec, care întreba de paznicul pe care Sam îl concediase. Hotărî să oprească avalanşa de apeluri şi ieşi pe verandă, pentru a răspunde.

— Ce dracu', Sam? începu Alec.

— Ai mai sunat?

— Ce a fost rău cu Brick?

— Nu era corespunzător.

— Cum adică nu era corespunzător? Exasperarea lui Alec se distingea tare şi clar.

— Nu m-am simţit bine să o las pe Lyra cu el.

— Aha, văd! Alec scoase cuvintele ca şi cum tocmai făcuse o descoperire ce-l intriga.

— Ce vezi? întrebă Sam iritat. Şi nu-i dădu timp lui Alec să speculeze. Ne aflăm în San Diego acum. Nu ştiu cînd se va întoarce Lyra la L.A.

— Am auzit de bomba de sub maşină, afirmă Alec cu voce serioasă. Şi de tipii care au tras asupra voastră în parc. Înţeleg că au fost arestaţi.

— Dar n-au divulgat nimic.

— Însă nici n-au fost eliberaţi pe cauţiune. Vorbiră o vreme despre caz, fiecare emiţînd teorii despre cine

şi de ce, apoi Alec adăugă: nu ai nimic de făcut? Nu-ţi ţii prelegerile şi nu te întorci la Washington?

— Da, aşa voi face, dar pot să mai amîn puţin, poate încă două nopţi. Te sun eu cînd am nevoie de cineva să mă schimbe. Probabil că poimîine.

— Ce spui dacă Brick....

— La dracu, nu! rosti Sam repede. Nu cred că e calificat.

— Glumeşti? A făcut parte din Forţele Speciale, îi reaminti el lui Sam.

—Trebuie să închid, Alec. Vorbim curînd.

Alec tot mai spunea ceva, cînd Sam întrerupse legătura.

Se asigură că toate uşile erau încuiate şi urcă scările să se pregătească de culcare.

Tocmai ieşea din baie, cînd Lyra deschise uşa dormitorului.

— Am uitat să-ţi spun unde sînt prosoapele.

— Le-am găsit.

— Atunci, noapte bună.

Se dădu un pas înapoi ca să închidă uşa, dar el se îndreptă spre ea. Avea pieptul gol şi purta doar pantalonii kaki, dar se pare că nu conta dacă e pe deplin îmbrăcat, sau dacă nu purta nimic: tot îi tăia respiraţia. Impingînd-o înapoi în cameră, închise uşa silenţios în urma lui.

Ea clătină din cap.

— Nu putem să facem dragoste în casa lui Gigi.

— Putem să o facem fără zgomot.

O trase în brațele lui și-și plimbă mîna pe ceafa ei, apucîndu-i cu blîndețe părul în pumn. Astfel îi forță bărbia să se ridice, în vreme ce-i acoperea gura cu sărutări. Limba i se insinuă înăuntru căutînd-o pe a ei.

Orice urmă de rezistență dispăru, găsind doar atîta energie cît să spună:

— Nu, nu trebuie....

— Bine, nu trebuie.

Îi ciugulea ceafa, trimițîndu-i fiori pînă în vîrful degetelor. Ea își propti palmele de pieptul lui, dar sărutările deveniră mai solicitante și mai provocatoare. N-a fost sigură cine i-a dat jos pijamaua. Își închipui că ea, dar se poate să o fi ajutat și Sam.

Gura lui o apăsa pe a ei, iar și iar, și mormăi cînd sînii catifelați se lipiră de pieptul lui. Cînd mîngîierile deveniră mai intime, ea îl trase de păr și îl imploră să înceteze să o mai chinuie.

— Du-mă în pat, ceru ea.

De două ori a trebuit să o înăbușe cu gura, cînd a avut orgasm. Iar izbucnirea lui fu așa puternică, încît întregul lui trup se încordă peste ea. Ar fi vrut să-i strige numele, dar nu făcu decît să geamă îngropat la gîtul ei.

Rămaseră minute întregi agățați unul de altul. Apoi Sam o sărută blînd pe frunte, îi șopti noapte bună și plecă.

Lyra auzi apa curgînd. Adînc în sinea ei era răvășită de o dorință. Știa că se va duce înapoi în camera de oaspeți, dar ea ar fi vrut să doarmă cu ea.

Deodată i se relevă că acestea erau gîndurile cuiva care se afla în mare nevoie. Nu e bine, îşi spuse ea. Nu e bine deloc. Nu voia să meargă la culcare cu astfel de gînduri în minte, încerca să se axeze pe o gîndire pozitivă. Se gîndi la zîmbetul lui şi cum o făcea să-i vină să ofteze şi modul în care avea grijă de ea şi cît de calm a fost în prezenţa dezastrului.

Era gata să adoarmă, cînd Sam se strecură în pat alături de ea. Deschise încet ochii. Revolverul era pe noptieră, deci va rămîne cu ea toată noaptea. Simţindu-i braţele în jurul ei, adormi cu zîmbetul pe buze.

O trezi un bubuit. Pentru o clipă se gîndi că e cutremur; parcă toată casa se zguduia. Se ridică în pat şi se uită în jur după Sam, dar nu era acolo. Îşi limpezi destul mintea pentru a realiza că bubuitul avea un anumit ritm. Cineva de jos făcea tot acest tărăboi.

O, nu! Acum ce l-a mai pus Gigi pe Harlan să facă? Avea destule rafturi pentru a putea deschide un magazin de încălţăminte. Nu putea să mai facă altele, sau oare putea?

Dacă Lyra şi Gigi ar fi fost singure acasă, ar fi coborît la parter în halat, dar Gigi ar fi făcut un atac de cord, dacă Lyra n-ar fi fost îmbăcată complet, cu cei doi bărbaţi în casă. Bombănind în surdină, făcu un duş şi se îmbrăcă cu o fustă bleumarin şi o bluză albă. Tocmai începuse să coboare, cînd Sam urcă spre ea. Avea pe figură un rînjet cam tont.

Imediat suspicioasă, ea întrebă:

— Ce mai e?

El clătină din cap.

—Vino să vezi.

Lyra urmă bubuitul şi-l descoperi pe Harlan făcînd o gaură uriaşă în peretele din dormitorul lui Gigi. Atîmase o folie de plastic transparent, pentru a reţine praful şi rămăşiţele de perete în zona lui de lucru. Zărind-o pe Lyra, îşi scoase masca şi îi făcu un semn cu mîna, apoi se înapoie la trebă.

Lyra rămase cîteva secunde stană de piatră, înainte să se întoarcă brusc şi să intre în bucătărie. Tocmai îşi turna un pahar de suc de portocale, cînd intră Gigi.

— Bună dimineaţa. Astăzi ai dormit cam mult. E a proape nouă.

Sam stătea pe prag, rezemat de tocul uşii. Lyra trase un scaun şi se aşează, dar nu rămase acolo prea mult timp.

— Harlan face şi alte rafturi? întrebă ea.

— Nu, dragă. O cameră de panică.

Lyra aproape răsturnă paharul cu suc, cînd se ridică.

— Ce? Ce anume?

— O cameră de panică. Desigur ştii ce înseamnă asta.

Lyra căzu din nou pe scaun şi ridică ochii spre Sam.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi zise:

— Am încercat să-i explic bunicii tale că probabil a reacţionat prea puternic la noutăţile pe care le-a auzit ieri....

Aşa crezi? ar fi vrut ea să spună.

Se uită peste masă la Gigi, care îi aştepta nerăbdătoare părerea.

— Cred că e o idee grozavă, rosti Lyra.

Gigi dădu din cap.

—Vezi, Sam. E de acord cu mine. Zîmbind se duse să vadă ce face Harlan.

Sam trase un scaun, îl încălecă şi-şi puse mîinile pe spetează. Apoi se aplecă în faţă şi sublinie:

— O cameră de panică!

— Da, ştiu. De ce nu? Casa e mică, dar dormitorul lui Gigi e suficient de mare şi are un dulap în perete de care nu are nevoie, aşa că de ce să nu construiască o cameră pentru cazuri de pericol? O va face să se simtă mai în siguranţă.

El îşi masă ceafa şi începu să rîdă.

— În curînd am să bat la uşa de alături şi am să terorizez o bătrînă, ca să o determin să mărturisească că ea i-a ucis florile lui Gigi. Deci, nu ştiu de ce sînt aşa surprins de o cameră de panică. Ar fi trebuit să mă aştept la orice, după ce am auzit de apa sfinţită.

Gigi îşi băgă capul pe uşă.

—Vreţi puţină pîine prăjită, Lyra? Sam?

— Nu, mulţumim.

— Sam, dragă, i-ai comunict Lyei noutăţile?

— Eram gata să o fac.

Gigi dispăru pe hol şi el se întoarse spre Lyra.

— Mai ai şi alte noutăţi? întrebă ea. Ce altceva mai construieşte Harlan?

— Fraţii tăi au sunat-o pe Gigi. Vor să o ia acasă. Bănuiesc că e vorba de ranch. Fraţii tăi au aflat de spargerea apartamentului.... De fapt, de tot. Înainte de a-şi exprima indignarea, Sam adăugă: doi agenţi FBI au venit la ei şi au luat cutiile.

— Şi au trebuit să le spună....

— Dacă voiau să ia cutiile, da, a trebuit. Nu puteau pur şi simplu să intre pe proprietatea voastră fără motiv.

— Ar fi trebuit să-i sun eu.

— Gigi spune că o să sune ei din nou.

— Pot să mă ocup de ei, îl asigură Lyra. Ştia că o aşteaptă o dispută serioasă. Erau fraţii ei mai mari şi nu puteau să accepte faptul că şi ea crescuse şi era în stare să ia propriile hotărîri.

— Mai există încă o informaţie, zise Sam în timp ce Gigi se întorcea aducînd o ceaşcă de cafea goală. Schimbară între ei o privire stînjenită. Vai de mine!

— Ce anume?

— Părinţii tăi au aflat că au apărut unele necazuri, răspunse Gigi.

Umerii Lyrei căzură.

— Cum au aflat?

—Tatăl tău a sunat la ranch, cînd agenţii FBI erau acolo, şi menajera i-a spus. El şi mama ta sosesc în după-amiaza aceasta.

Atît Gigi, cît şi Sam aşteptau reacţia Lyrei. Nu rosti nici un cuvînt, doar sîngele i se urcă în obraji şi maxilarul i se încleştă. Încet împinse scaunul şi se ridică. Atunci cînd ieşi din bucătărie, Sam întrebă:

— Unde te duci?

Nu se uită înapoi, cînd răspunse:

— Să-i spun lui Harlan să se grăbească cu camerea aia de panică.

28.

Doamna Edith Castman se prăbuşi ca un castel din cărţi de joc.

Se afla afară îngrijind florile, astfel că Sam n-a mai trebuit să bată la uşă şi să se legitimeze ca agent FBI. În loc de asta, intră ca din întîmplare în curtea ei, cu arma ascunsă bine sub bluza de trening bleumarin. O complimentă pentru flori, îi spuse că şi el e puţin grădinar, dar sigur nu aşa bun ca ea şi i-ar fi plăcut nişte îndrumări.

Ea îl privi suspicioasă.

— Eşti străin?

— Da.

— Nu eşti aici pentru a ocupa locul de muncă al unui american, nu-i aşa?

— Nu, nu sînt.

Ea îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele cu şorţul. Ridurile care se întindeau de la nas pînă la bărbie erau ca nişte cratere adînci, iar gura părea în permanenţă cu colţurile lăsate. Doar o secundă îi trebui lui Sam pentru a o evalua: doamna Castman era o femeie nefericită.

Florile, explică ea, erau mîndria şi bucuria ei, pentru că nu-i răspundeau niciodată.

Nedorind să audă şi alte explicaţii amănunţite, dădu din cap prefăcîndu-se că a înţeles.

— Nu toată lumea poate creşte flori ca mine, se mîndri ea. Uită-te la florile alea veştede din curtea vecină. Niciodată nu vor ajunge să înflorească.

— Într-adevăr arată rău de tot, fu el de acord.

— Nu arată rău, sînt rele. Pufni, apoi coborî glasul: femeia care locuieşte acolo toarnă apă sfinţită pe flori, pentru că îşi închipuie că aşa fac şi eu.

Doamna Castman nu era doar nefericită, hotărî Sam. Era măcinată de ură, genul de femeie care se bucură privindu-i pe alţii cum suferă.

—Vai, uită-te la astea! zise el arătînd spre nişte flori roşii. Voia să o atragă înapoi în grădina ei. N-am văzut niciodată ceva aşa înflorit. Ai o influenţă magică. Aş da totul să pot obţine rezultate pe jumătate la fel de frumoase, în grădina mea.

—Te întorci înapoi, în ţara ta?

—Da.

— Atunci am să-ţi arăt ce folosesc eu pentru a-mi creşte florile. Nu ţi-aş fi spus, dacă rămîneai aici. Nu vreau să-mi fii rival.

Harlan urca bucăţi de perete în camioneta lui, cînd doamna Castman şi cu Sam intrară în curtea ei din spate. Harlan nu se afla acolo întîmplător. Sam îl rugase să se învîrtă în jur, pentru a fi martor în caz că

situaţia ajungea să fie cuvîntul lui împotriva cuvîntului ei.

— Tînărul acela e tot timpul în casa femeii de alături, rosti ea cu voce scăzută indicîndu-l pe Harlan. Ştiu că acolo se întîmplă ceva, dar îmi ţin gura. Sînt mulţumită că nu va trebui să locuiesc aici multă vreme. Mă întorc în Pennsylvania la toamnă. Mi-am vîndut deja casa unei perechi de tineri. Poţi fi sigur că nu am menţionat nebuniile care se petrec alături, cînd au venit să-mi vadă casa.

Sam ştia că Gigi ar fi fost încîntată să afle că doamna Castman se mută. O urmă prin micuţa curte din spate şi aşteptă pînă deschise uşa garajului. Lumina năvăli înăuntru şi doamna Castman puse pe o bancă stropitoarea pe care o ducea în mînă. Mirosul de pămînt şi fertilizatori atîrna în aerul închis. Unelte de grădinărit erau împrăştiate pe o masă veche. Pungi cu îngrăşăminte zăceau pe pardoseala de ciment şi sticle cu fertilizator lichid şi pesticide erau aliniate pe poliţele de pe perete.

— Folosesc un amestec special de îngrăşăminte, mărturisi ea cînd întinse mîna după una din sticle. E formula mea secretă, adăugă cu un rînjet drăcesc, care îi aminti lui Sam de un vechi film mut despre un savant nebun.

Pe cînd turna lichid din mai multe sticle într-o găleată, Sam se uită în jur. La vedere se afla o sticlă neagră cu cuvintele „Perma-Kill" pe etichetă.

Luă sticla şi o îndreptă spre ea, apoi o întrebă destul de amabil:

— Foloseşti ierbicidul acesta pe florile vecinei tale, sau doar l-ai turnat în pământ?

Doamna Castman îşi duse mîna la gît.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

Întinse mîna după sticlă, dar Sam o îndepărtă citind atenţionarea de pe etichetă. „Atenţie! Dacă Perma-Kill este absorbită de sol, poate ucide toată vegetaţia timp de un an." Se uită la faţa şocată a femeii.

— Aşa că a trebuit să torni aşa ceva în grădina doamnei Prescott în fiecare an, nu?

— Nu ai dreptul să răscoleşti printre lucrurile mele! ţipă ea.

— Era la vedere, o contrazise Sam, şi tu m-ai invitat înăuntru. Nu-i aşa, Harlan?

În acel moment, Harlan tocmai dădea colţul şi rămase în uşa deschisă.

— Dar, eu.... se bîlbîi ea. Eu nu....

— O, ba da, eu cred că da, doamnă Castman. Ar putea exista şi martori, să ştii, zise Sam sugerînd că deja îi cunoştea. Apoi îşi scoase insigna: ai dreptul să....

— Aşteaptă, aşteaptă. Ce vrei să spui că am dreptul? Ce, eşti poliţist?

— FBI.

Ea trase adînc aer în piept şi Sam aproape că putu să vadă cum îi aleargă mintea, în timp ce ochii i se mişcau înainte şi înapoi.

— Nu am încălcat nici o lege. Femeia aia a spus că am făcut aşa ceva? Ea te-a chemat? Nu ai lucruri mai bune de făcut, decît să arestezi o biată femeie bătrînă care vrea doar....

—Vrei să ştii cîte legi ai încălcat? Hai să începem cu încălcarea unei proprietăţi particulare, vandalism şi....

— În regulă. În regulă. N-am înţeles asta.

— Ce anume? întrebă el, în speranţa că va admite ceea ce a făcut.

— Am observat că florile ei erau uscate, aşa că eu..... Oricum ar fi murit..... Nu vreau să merg la închisoare, strigă ea. Ce pot să fac pentru a rezolva situaţia?

Sam se prefăcu că se gîndeşte profund.

— Aş putea să te închid, zise el. Curtea vecinei tale va trebui săpată şi tot acest pămînt contaminat va trebui aruncat. Apoi există costul aducerii unui pămînt nou şi flori de plantat....

— Am să plătesc, se grăbi ea. Am să fac tot ce trebuie. Am să le înlocuiesc.

El dădu din cap.

— Bine, dar te avertizez, dacă pui doar un picior în curtea vecinei tale intri la închisoare.

În timp ce doamna Castman se grăbea să intre în casă, ca să sune la seră, Sam se întoarse la casa lui Gigi. Harlan stătea în uşa bucătăriei aşteptînd.

— Mulţumesc, Harlan.

— N-am făcut mai nimic.

— Doamna Castman ştie că ai auzit-o afirmînd ce a făcut. Dacă mai face necazuri, sună la poliţie.

— E o femeie bătrînă, zise Harlan.

Sam nu negă.

Harlan era gata să se întoarcă la lucru, în dormitorul lui Gigi, cînd Sam rosti:

— Dacă cineva din familia Lyrei întreabă ce faci aici....

— Am să le spun că fac un dulap în perete.

Sam zîmbi.

—Lyra ţi-a spus.....

— Nu, îl întrerupse Harlan. I-am cunoscut.

Lyra se afla în camera de zi, stînd pe sofa cu picioarele sprijinite pe o canapea. Laptopul se afla în echilibru pe genunchii ei şi tasta cu furie bombănind ceva.

— Eşti bine? întrebă Sam.

Ea ridică ochii de pe tastatură.

— Încerc să lucrez la scenariul pentru filmul despre copii. Am încercat o duzină de teme, dar nu-mi place nici una. Nu ştiu unde am să ajung.

— O să dai pînă la urmă peste ceva grozav, o asigură el.

— Mulţumesc, răspunse ea apreciindu-i încrederea.

Gigi apăru din pivniţă aducînd prosoape de mînă curate. În timp ce traversa camera de zi, pentru a le pune în dulapul cu lenjerie, îl văzu pe Sam.

— Ai vorbit cu doamna Castman?

— Da, am vorbit.

— Şi a mărturisit?

— Da, răspunse el.

— Bine, zise ea dînd din cap. Acum mă duc acolo şi îi spun cîteva de la mine. Aşează prosoapele pe braţul sofalei şi se îndreptă spre uşă.

Sam se grăbi să-i taie calea, înainte de a ieşi.

— Ştiu cît de furioasă eşti.... şi ai tot dreptul. Ţi-a vandalizat proprietatea şi ţi-a distrus toată munca. Dar a promis să repare stricăciunile şi să-ţi aducă flori proaspete.

— Ăsta e cel mai mic lucru pe care-l poate face, zise Gigi mînioasă.

— Ştiu, ştiu, rosti el cu calm. Cu firea încăpăţînată a lui Gigi şi cu firea răutăcioasă a doamnei Castman, Sam prevedea începutul unui război de lungă durată între cele două. Ceea ce realmente vrei, continuă el, e reabilitare, nu-i aşa? Ca fiecare să ştie că eşti realmente un bun grădinar? Făcu o pauză pentru a-i permite să reflecteze la asta, apoi

adăugă: doamna Castman va trebui să angajeze nişte oameni ca să lucreze în curtea ta.

Ochii lui Gigi se luminară.

— Adevărat. Şi aşa vor afla toţi, de ce trebuie să-mi înlocuiască florile. Ştiu că va folosi sera *Hatfield's*. Sînt singurii din oraş şi fiecăruia dintre ei îi place să vorbească. Zîmbi şi îl bătu uşor pe obraz. Mulţumesc, Sam.

Gigi luă prosoapele şi paşii îi erau uşori, cînd plecă de-a lungul holului.

Lyra îi privise pe Sam şi pe bunica ei şi era plină de admiraţie. Nu văzuse niciodată pe cineva fermecînd-o în felul în care făcuse el.

Sam se întoarse şi o văzu zîmbind.

— Ce e?

— Mulţumesc, răspunse ea.

El îi înapoie zîmbetul.

— Îmi place Gigi.

29.

Christopher şi Judith Prescott nu erau nişte oameni agreabili, dar Sam nici nu se aştepta să fie.

Ca nişte actori năvălind pe scenă, aşa năvăliră ei în casă. Nici unul nu o salutase pe fiica lor. Sam stătea în uşa bucătăriei observînd întrunirea. Dacă ar fi trebuit să-i evalueze pe părinţii Lyrei, ar fi spus că aveau lustru, erau pompoşi şi pretenţioşi.

Mama Lyrei era atractivă. Nu avea nici un rid pe faţă şi Sam îşi dădea seama că dermatologii şi chirurgii plastici meritau toţi banii. Tatăl ei era înalt, subţire şi avea un bronz profund, de jucător de golf. Ambii aveau şuviţe blonde în păr — unul căpătate la coafor, celălalt de la soare.

Lyra nu semăna deloc cu ei. Structura ei osoasă şi frumuseţea proveneau de la bunica ei, care pînă şi acum era o femeie drăguţă.

În sfîrşit, tatăl Lyrei se uită la fiica lui.

—Lyra!

—Tată!

— Unde e bunica ta?

— Sus, răspunse ea. Vorbeşte la telefon. Cînd va termina, va coborî.

— Şi domnul acesta cine e? întrebă mama ei. Încearcă să-ţi aduci aminte bunele maniere şi prezintă-ne.

Lyra se îndreptă spre Sam şi se opri lîngă el, în timp ce făcea recomandările. Lyra se gîndise întotdeauna la tatăl ei ca la un bărbat înalt, dar Sam îl făcu să pară mai mic, cînd cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

— FBI, remarcă tatăl ei. Şi eşti aici cu Lyra, pentru a o proteja? Trebuie să fie foarte stresant.

Mama Lyrei se duse în bucătărie după o sticlă cu apă.

— N-aveţi Perrier? strigă ea. Nimeni nu-i răspunse. Îşi turnă un pahar de ceai şi îl aduse în camera de zi. Dragă, vrei ceva de băut?

— Ştii că mama nu ţine alcool în casă, îi aminti Christopher.

— Ştiu. Mă refeream la ceai de la gheaţă.

— Nu. Nu acum. Ce o determină să stea aşa de mult? Lyra, du-te şi vezi ce se întîmplă. Poate nu ştie că am venit.

— Ştiam că aţi venit, interveni Gigi intrînd în cameră.

— Nu e stilul tău să-ţi laşi musafirii să aştepte, mamă, rosti fiul ei în vreme ce o săruta pe obraz.

— Christopher, tu nu eşti musafir. Eşti fiul meu. Bună, Judith.

Judith îi depuse şi ea pe obraz un sărut fugar.

Sam putea să spună că, în ciuda tuturor, Gigi era încîntată să-i vadă pe amîndoi. Luă loc într-un fotoliu şi îi ascultă relatîndu-i despre viaţa lor aşa plină de activitate. Destul de des, părinţii Lyrei încercară politicos să-l atragă în conversaţie şi îi cerură părerea, sau îl întrebară despre trecutul lui, dar cea mai mare parte a timpului se concentrară asupra lor. Era uimit cum puteau să fie atît de individualişti şi în acelaşi timp total implicaţi. Nici măcar o dată nu se arătară îngrijoraţi pentru Lyra, sau să o întrebe cum o duce.

—V-aţi mutat în noua voastră casă din La Jolla? întrebă Gigi.

— Nu, dar furgoanele pentru mobilă vor sosi săptămîna viitoare. Din cauza finanţelor, mamă Prescott, rosti Judith cu o urmă de jale în glas, a trebuit să vindem casa din New York.

— Apartamentul vostru de lux?

— Da, răspunse ea tristă.

Lyra stătea pe sofa lîngă Sam şi se aplecă spre el. Lupta împotriva nevoii de a rîde. Mama ei făcea ca vînzarea unui apartament de lux să sune ca un deces în familie.

— Unde aţi stat? îl întrebă Gigi pe fiul ei.

— În apartamentul din Houston.

—Vrem să vii şi tu cu noi, zise Judith.

— Aşa e, fu de acord Christopher. Vreau să împachetezi şi să plecăm imediat, mîine dimineaţă.

—Vom sta la Coronado în noaptea asta, explică Judith.

— Nu mă duc nicăieri cu voi. Christopher, cred că s-a stabilit la tribunal. Nu o să puneţi stăpînire pe viaţa mea.

— Nu vezi ce îngrijoraţi sîntem?

— În legătură cu ce?

— Cu tine, zise el cu vocea emanînd sinceritate. Nu o acuz pe Lyra.....

Aceasta oftă şi şopti.

— Iată-ne ajunşi şi aici. *Dar*...

—Dar, te-a pus în primejdie, zise Christopher.

—Lyra nu e o egoistă, interveni Judith. Nici măcar nu-i aruncă o privire Lyrei, cînd continuă: nu are nici măcar un os egoist în trup.

—*Dar*... şopti Lyra.

—Dar, pur şi simplu nu gîndeşte, termină Judith.

— Oamenii ăia care au venit aici să te ameninţe..... Christopher clătină din cap, cu o privire preocupată pe faţa bronzată. Nu pot să suport aşa ceva, mamă.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, afirmă Gigi. Îşi încrucişă cu graţie mîinile în poală. Am un agent FBI aici la noapte, iar mîine plec la ranch. La telefon era Cooper. Vrea să mă duc acasă, pînă cînd agentul Kincaid reuşeşte să-i prindă pe oamenii ăia, ceea ce sînt sigură că va face. Îi adresă lui Sam un zîmbet. În afară de asta, îmi vor lipsi prietenii, pe care mi-ar plăcea să-i văd din nou. Casa nu rămîne goală, îi

asigură ea. Harlan va fi aici în fiecare zi, la treabă. Cosntruieşte un.....

— Un alt dulap splendid cu rafturi, sări Lyra.

Gigi se încruntă la ea.

—Dar, Lyra....

— Gigi, nu trebuie să te pregăteşti pentru cina aceea cu bingo?

— O, Doamne, uite cît e ceasul. Harlan va sosi dintr-o clipă în alta. Sări în sus şi-l bătu pe fiul ei pe umăr, înainte ca el să se poată ridica.

— Pleci? întrebă el

— Cu un muncitor? psalmodie Judith.

— E constructor, explică Gigi. El şi familia lui vin curînd să mă ducă la cina de la *St.Agnes's*. Trebuie neapărat să-mi schimb rochia. Nu întîrziaţi prea mult, voi doi.

— Chiar trebuie să mergi, cînd a existat o ameninţare împotriva ta?

— Nu a existat nici o ameninţare împotriva mea, insistă ea. Şi în afară de asta, voi fi la biserică cu familia Harlan şi încă o duzină de oameni. Va fi în ordine.

— Dar mamă....

— Acuma, la revedere. Bucuraţi-vă de şederea la Coronado.

Christopher se ridică.

— Propria mea mamă nu poate petrece o oră cu mine?

Spatele Lyrei înţepeni. Cum îndrăzneşte tatăl ei să o acuze pe Gigi că nu-şi petrece timpul cu el. Dar el

cîte ore a petrecut cu *ea?* Se aplecă înainte, gata să i-o plătească cu aceeaşi monedă, dar Sam puse mîna pe braţul ei.

—Te duci şi tu la cina de la biserică, Lyra? întrebă Judith. Tu şi cu domnul Kincaid sînteţi bineveniţi să cinaţi cu noi, la hotel.

— Eu cred că trebuie să stea departe de Gigi, zise tatăl ei. Cred că destul a pus-o pe bunica ei în pericol.

— Cred că trebuie să păstrez distanţa şi faţă de tine, zise Lyra.

— Chris are dreptate, fu de acord Judith. S-ar putea să fie periculos. Noi nu avem gărzi de corp, cum e domnul Kincaid.

Christopher se întoarse spre Sam.

— Sînt sigur că înţelegi. Mama nu întinereşte şi noi sîntem îngrijoraţi pentru ea. Aş vrea să o putem convinge că e mai bine să vină cu noi.

Sam ridică din umeri.

— Mie mi se pare că e o femeie puternică.

Cînd părinţii ei plecară, Lyra era gata să înceapă să urle. Închidea uşa în urma lor cînd mama ei declară:

— Nu avem intenţia să renunţăm. Avem o profundă grijă pentru Gigi şi ştiu că ar fi mult mai fericită să locuiască cu noi. Nu ştiu de ce eşti împotriva noastră în această chestiune. Tot ce vrem să facem e să avem grijă de ea.

— Nu, răspunse furioasă Lyra. Vreţi ca ea să aibă grijă de voi.

30.

Lyra se simţea prost din cauza comportamentului părinţilor ei. Îi era ruşine. Nu putea să-i schimbe şi trebuia să accepte asta, dar ar fi vrut ca Sam să nu fi fost acolo, martor la grija lor prefăcută pentru binele lui Gigi. Erau ipocriţi şi lăcomia lor o îmbolnăvea.

Fii şi ficele se presupune că-şi iubesc părinţii şi aici era locul unde intervenea ruşinea. După atît de multe manevre, pentru a obţine mai mulţi bani, Lyra nu mai putea să-i iubească. Şi în mod cert nici ei nu o iubeau. După ce părinţii ei plecară, Lyra descoperi că îi e greu să-l privească pe Sam, dar ridică mîndră capul, cînd trecu pe lîngă el spre bucătărie, ca să caute nişte ciocolată.

Văzîndu-o ce prost se simţea, Sam căută să-i distragă atenţia:

— Ai vorbit cu fraţii tăi?

Întrebarea veni pe neaşteptate.

— Ce? O, da, am vorbit cu Cooper. El şi Owen cred că trebuie să mă duc să stau la ranch, pînă cînd, citez: „sare în aer treaba".

— Sînt îngrijoraţi pentru tine.

— Ştiu, acceptă ea. Am fost cît se poate de drăguţă, cînd le-am refuzat invitaţia.

El zîmbi.

— Notă bună pentru tine. Am şi eu nişte noutăţi.

O luă de mînă şi o trase pe sofa lîngă el. Fereastra era deschisă şi o briză răcoroasă dinspre ocean flutura perdelele. Era bine să stea jos şi să lase să se risipească tensiunea, ce umpluse încăperea cu cîteva minute înainte.

— Ascult, rosti ea.

— Am primit un telefon de la agenţii din Texas, cei care au luat cutiile. Au cercetat fiecare carte, fiecare DVD şi CD. Nu există nimic acolo.

— Cărţile valorează o mulţime de bani.

— Da, ştiu. Le-au apreciat valoarea.

— Dacă mi-aş da seama cum să restitui cărţile oamenilor care le vor, atunci poate....

El clătină din cap.

— Nu după cărţi umblă ei. Ia gîndeşte-te. Ar putea fi cărţile acelea atît de valoroase încît să merite să ucidă pentru ele? Nu, oamenii ăştia vor altceva.

Lyra reflectă un minut, apoi zise frustrată:

— Ai dreptate. Să ucizi pentru un teanc de cărţi, chiar dacă ar valora mii de dolari, nu are sens. Şi asta ne poartă înapoi la întrebarea iniţială. Ce vor?

— Nu o să renunţăm, pînă cînd nu vom afla, o asigură el.

O îmbrăţişă şi rămaseră tăcuţi mai multe minute.

— Cît timp va lipsi Gigi? întrebă Sam.

— Nu ştiu. Probabil că va fi înapoi la nouă, sau la nouă şi jumătate. Harlan şi soţia lui vor dori să-şi ducă copiii la culcare.

— Cîţi au?

— Cinci.

— Deci Gigi îl ajută dîndu-i de lucru, nu-i aşa?

Lyra înălţă capul şi-l privi.

— Poţi să spui şi aşa. E fără lucru de cîtva timp. Harlan avea un serviciu bun la o companie de construcţii, dar aceasta a dat faliment. Nu va trece mult şi va găsi el de lucru. Pînă atunci....

— Construieşte o cameră de panică.

— Eu consider că e o idee bună, afirmă ea. Punîndu-şi din nou capul pe umărul lui, mai întrebă: Sam, cît de mult vei mai rămîne şi cînd voi primi altă gardă de corp?

— Nu înainte de a ne întoarce la L.A., zise el. Vom pleca, după ce o vom duce pe Gigi la aeroport.

— Şi o vom vedea în avion, în siguranţă, adăugă ea.

—Vino sus.

— O, nu. Nu e o idee bună.

El o ridică, o puse pe genunchi, o înconjură cu braţele şi o sărută pasionat. Nu putea să-i reziste; gustul lui era minunat.

—Vino sus, repetă înainte de a o săruta din nou.

Lyra avea o serie întreagă de motive, pentru care nu trebuia să o facă, dar pînă la urmă urcară la etaj.

Sam nu-i permitea să-i fie ruşine de el, aşa că i se dărui cu totul.

Îi plăcea să o vadă goală, îi plăcea felul cum îl înlănţuia cu trupul, după orgasm.

Îi plăcea felul cum ochii ei se înceţoşau şi buzele deveneau pline şi roşii din cauza sărutărilor lui. Şi ura să-i părăsească patul.

Lyra fu îmbrăcată şi coborî, exact la timp pentru a-i deschide uşa lui Gigi.

— Dineul a fost adorabil, pur şi simplu adorabil, rosti bunica ei intrînd. Părintele Henri a fost încîntat de asistenţă.

— Ce drăguţ, rosti Lyra.

Bunica se apropie de ea încruntîndu-se.

— Ce s-a întîmplat cu faţa ta? Pare julită.

Lyra îşi atinse obrazul.

— Adevărat?

Ştia de ce faţa ei era julită: barba lui Sam. Vinovatul stătea chiar în spatele lui Gigi rînjind.

—Lyra, i-am promis părintelui Henry că ai să treci pe la el cu un cec, mîine înainte de a te întoarce la Los Angeles.

— Aşa voi face, promise ea. Cît trebuie să-i dau?

— O sută de mii ar fi bine, pentru moment. Lyra nu ezită nici o clipă. Nici nu puse întrebări, nici nu ceru explicaţii. Şi Harlan..... continuă Gigi.

—Vrei să-i plătesc şi lui, cît timp vei fi tu la ranch? întrebă Lyra.

Gigi aprobă din cap şi îi spuse cît trebuia să-i dea lui Harlan.

— Asta include şi materialele de care are nevoie pentru a-şi termina treaba. Va trebui să se grăbească, să termine în trei săptămîni, pentru că va lucra din nou cu normă întreagă.

Lyra tresări.

—A obţinut un angajament?

— Îşi înfiinţează propria companie şi primul lui angajament e ceva legat de şcoala parohială. E grozav de înghesuită, adăugă ea. Cînd o să-l vezi mîine pe părinte, aruncă o privire şi în jur.

Lyra se întoarse spre Sam.

— Atît biserica, cît şi şcoala *St Agnes,* au nevoie de o mulţime de treburi.

— E o parohie săracă, interveni Gigi. Oamenii luptă cît pot. O sărută pe Lyra pe obraz şi îi făcu semn lui Sam să se aplece, pentru a-l putea săruta şi pe el. Acum mă duc la culcare.

— Gigi, aş aprecia mult dacă ai accepta să dormi în camera de oaspeţi, zise Sam. Eu voi dormi pe sofa. Lyra consideră că este o idee bună. Ştiu că Harlan a izolat aria de lucru, dar praful pătrunde, aşa că nu poţi dormi în dormitorul tău.

— Dar Sam, pe sofa nu va fi confortabil, protestă ea.

— Categoric va fi, o asigură el. Eu pot să dorm oriunde.

— Am schimbat deja aşternutul, interveni Lyra, ceea ce era o minciună sfruntată. De fapt Sam nu dormise deloc în camera de oaspeţi, aşa că aşternutul rămăsese intact. Spre norocul ei, toate cearşafurile lui Gigi erau albe.

Lyra aşteptă pînă ce bunica ei urcă, înainte de a se apropia mai mult de Sam şi a-i şopti.

— Pe aici, nici o dezordine.

— Bine! O trase la el şi o sărută.

Ea îl împinse.

— Ce faci?

— Dezordine.

— Deci faci exact invers decît am spus, aşa-i? Poate că ar fi trebuit să folosesc negaţia psihologică cu tine.

— Sună bine. Încearcă.

Scînteierea din ochii lui îi făcu inima să-şi accelereze bătăile.

— În regulă, Sam, cred că ar trebui să ne facem de cap.

— Perfect. O sărută din nou, mai fierbinte de data aceasta, mai îndelung.

Tremura cînd se depărtă de el.

— Păturile se află în dulapul cu lenjerie, vizavi de dormitorul lui Gigi. Era aproape imposibil să se depărteze de el, dar îşi folosi toată puterea de voinţă.

Doar mai tîrziu, cînd se afla în pat încercînd să adoarmă, realiză cît de mult îi păsa de el. Pusese stavilă acestor sentimente, dar acum deveniseră în

mod clar mai puternice. Sigur că îi păsa de el. Îşi pusese viaţa în primejdie, pentru a o proteja. Lovi perna cu pumnul şi o înghesui sub cap, în încercarea de a se simţi mai confortabil. Apoi încercă să-şi limpezească mintea, dar în zadar. Gîndul la Sam continua să persiste.

Fusese calmul din mijlocul furtunii şi ea îi răspunsese pe măsură. Era pur şi simplu imposibil să fie nervoasă, cînd el era aşa relaxat, aşa încrezător, aşa stăpîn pe situaţie. Îşi aminti cînd a găsit bomba sub maşina ei şi a încunoştinţat-o, ca din întîmplare, că a chemat brigada de la dezamorsări. Nu păruse tulburat, aşa că ea de ce ar fi fost? O condusese doar departe de locul acela, ca şi cum nu era nimic îngrijorător. Şi cînd s-a tras asupra lor în parc, era aşa de hotărît.

Simţul umorului lui sec o făcea să rîdă. Şi fizic, considera că era cel mai sexy bărbat în viaţă. Nu reacţionase niciodată faţă de alt bărbat, în felul în care reacţionase faţă de el. Tot ce avea de făcut era să se uite la ea, cu ochii aceia scînteietori, şi se topea.

Şi somnul tot nu venea. Trebuia să înceteze să se mai gîndească la el. Încercă să-şi limpezească gîndurile şi să se relaxeze. Asta dură aproximativ un minut, apoi gîndurile i se întoarseră înapoi la Sam. Nu mai putea să ignore cauza insomniei. Lyra se îndrăgostise.

Grozav. Pur şi simplu grozav! Era furioasă pe ea însăşi. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Sam nu se va însura din nou. Ce mult i-a trebuit, pînă a reuşit să pronunţe numele soţiei lui! Nu, căsătoria nu va avea loc niciodată.

Iar ea nu putea să se mute la un bărbat, cu care nu se va mărita. Asta ar ucide-o pe Gigi. Nu că Sam i-ar pretinde aşa ceva. Ce fel de femeie lipsită de respect de sine ar urma un bărbat pînă la Washington, ştiind că nu va exista niciodată un angajament ferm? Gînduri de acest fel apăreau de obicei cam la un an după ce întîlneai un bărbat. Nu aşa de repede.

Oare de ce o îngrijorau totuşi toate astea? Nimic nu se va schimba. Şi ce dacă îl iubea? Cu părinţii ei prădători dîndu-i tîrcoale lui Gigi ca nişte rechini, era datoria ei să-i ţină departe. Au atras-o o dată la tribunal şi ştia bine că dacă le-ar da ocazia, ar face-o din nou. Fraţii ei ar fi ajutat-o, dar principala responsabilitate îi revenea ei. Atîta timp cît Gigi va fi în viaţă, Lyra o va proteja şi va avea grijă de ea.

Îşi trase pătura pînă sub bărbie şi scoase un oftat. Trebuia să-şi bage bine în cap: Sam era un bărbat bun, dar nu era interesat de o relaţie care să-l angajeze prea mult şi nici ea nu era. Acestea fiind stabilite, căzu în sfîrşit într-un somn agitat.

Dimineaţa următoare, îşi împachetară lucrurile, îl lăsară pe Harlan să lucreze la camera de panică şi plecară la aeroport. Sam şi Lyra o urmăriră cu privirea

din punctul de control, pînă cînd Gigi dispăru de pe rampă.

După ce plecară de la aeroport, se îndreptară spre *St. Agnes* pentru a înmîna cecul.

Purtînd o sutană neagră, părintele Henry se afla în curtea şcolii supraveghindu-i pe copii, în recreaţie. Era clar că puştii îl iubeau. Stătea cu mîinile la spate, în timp ce copil după copil îl implora:

— Uită-te la mine, părinte. Uită-te la mine.

Lyra fu atrasă de un grup de copii de la clasa întîia, băieţi şi fete, care jucau un fel de joc cu sărituri. Îl lăsă pe Sam cu părintele Henry şi traversă curtea, să vadă ce fac. Toţi copiii voiau să-i explice jocul pe care îl înfiinţaseră. Fiecare voce o contrazicea pe cea dinainte şi cînd terminară interpretarea regulilor, Lyra îşi închipui că nici măcar ei nu ştiau cum e jocul. Aşa că începură să-i arate. Şi în timp ce alergu şi săreau în jurul marcajelor de pe teren, mai stabiliră cîteva reguli noi, dar ceea ce a fascinat-o pe Lyra în mod deosebit a fost cît de mult se distrau, pe măsură ce-şi creiau ei înşişi jocul.

Şi brusc îşi dădu seama care trebuie să fie proiectul ei şi cum trebuie să-l numească: *Arta jocului*.

Nu se foloseau de aparate, nici de jocuri pe computer, care să-i facă să stea ore întregi pe scaun. Nici ecrane electronice. Nici jucării automate. Nimic deosebit. Nimic, doar imaginaţia lor. Iar veselia care îi anima era revelatoare.

Două fetiţe o luară de mîini şi o duseră înapoi la părintele Henry, pălăvrăgind tot timpul.

Sam o privise pe Lyra alături de copiii care îi captaseră atenţia. Se comporta ca şi cum ceea ce spunea fiecare dintre ei, era cel mai uimitor lucru pe care îl auzise vreodată. Era o asemenea bucurie pe figura ei! O asemenea căldură! Cum puteau ei să-i reziste?

Cum putea el să-i reziste?

31.

Milo era supărat pe domnul Merriam. Lyra aproape fusese ucisă de atacatorii ei şi Milo nu se îndoia cine erau aceştia: cele două marionete ale lui Merriam: Charlie Brody şi Lou Stack. Intră ca o furtună în biroul domnului Merriam, păşi apăsat îndreptîndu-se spre birou şi era gata să-şi dea demisia, cînd domnul Merriam îi înmînă un plic plin cu bancnote de o sută de dolari.

— Ce e asta? întrebă Milo pierzînd puţin din avînt.

— Cu toată nebunia din urmă, am uitat să-ţi dau onorariul lunar.... Ştii, necazul cu Rooney.

— O, da. Mulţumesc. Milo uitase de bani. A fost o nebunie, fu el de acord, în timp ce-şi vîra plicul în haină.

Domnul Merriam îl plătea întotdeauna cu bani gheaţă, aşa că nu exista nici o evidenţă că lucra pentru el. Milo ajunsese să creadă că şeful lui nu credea că e suficient de bun, pentru a fi pe statele de plată ale companiei şi era puţin cam ruşinat de treaba pe care o făcea pentru el, apoi realiză că de fapt domnul Merriam îl ajuta. Primind teancuri de bani

peşin, Milo nu trebuia să declare nici venitul, nici să plătească impozitele. Era o afacere realmente plăcută. Şeful lui fusese într-adevăr prevăzător.... Cel puţin fusese prevăzător pînă acum.

— Ai vreo veste nouă pentru mine? întrebă şeful.

— Nu încă.

Domnul Merriam nu-şi ascunse dezamăgirea.

— Discul acela înseamnă moarte pentru mine. I-am pus pe Charlie şi pe Stack să răscolească prin biroul lui Rooney. Era proprietarul clădirii unde îşi avea biroul şi, conform lui Charlie, peste tot avea tot felul de rahaturi. Totuşi n-au reuşit să găsească nimic. Pare că va trebui să dau foc şi clădirii aceleia. Ce se aude cu fata de la tîrgul din curte? Şi cît de sigur eşti că nimeni altcineva nu a luat nici DVD-uri, nici cărţi? Oricine din sutele de oameni de acolo ar fi putut să le ia. Sînt condamnat la moarte, Milo.

— Nu, rosti Milo simţind o undă de simpatie. Babs Rooney tocmai începuse vînzarea — sau aruncarea, bănuiesc că aşa i-ai spune — şi oamenii căutau obiecte mari. Deşi puneau mîna pe orice vechituri, nimeni nu dădea atenţie grămezii aceleia de cărţi vechi — nu, cînd puteau să vadă ecrane de televizoare plate cărate afară.

— Bănuiesc că trebuie să accept că discul a fost ori ars în casa lui Rooney, sau fata aceea l-a luat şi nu s-a uitat încă la el. Dacă ar fi făcut-o, aş fi deja în spatele gratiilor. Cred că e timpul să fac curat şi în biroul meu.

— Alt foc? întrebă Milo. Nu cred că e o idee bună. Trei incendii? Casa lui Rooney, clădirea lui de birouri şi apoi aici? Domnule, nu crezi că poliţia ar putea să găsească o legătură între cele trei incendii?

— Nu, aici nu dau foc. Trebuie doar să mă debarasez de cîteva lucruri. Cea mai mare parte pot să le distrug, dar am un safe ce provine dintr-un birou unde a avut loc un accident neplăcut. Proprietarul lui a căzut de la fereastra aflată la o înălţime de douăzeci de etaje. Era acolo un safe deschis şi pentru că aveam nevoie de aşa ceva, am profitat de ocazie. Din păcate, nu ştiam la ora aceea că proprietarul are numele gravat pe el. Trebuie să găsesc un loc unde să-l abandonez.

— Cum poate să-l ridice cineva?

— Nu e ca cel din biroul lui Rooney. Pot să-l care doi oameni. Oameni puternici, adăugă el.

— Ţi-e teamă că ar putea fi furat?

Şeful rîse batjocoritor la această idee.

— Mi-am făcut o reputaţie, o reputaţie excelentă, mulţumită ţie, Milo. Oricine se pune cu mine ştie că te voi trimite după el, pe tine, sau pe Charlie, sau pe Stack.

Milo ştia că domnul Merriam considera că-i făcuse un compliment, dar băgîndu-l la grămadă cu Charlie şi cu Stack, doi nouveniţi ineficienţi era de fapt o insultă.

—Trebuie să duci safe-ul în parcul Paraiso. Sînt sigur că Charlie şi Stack ţi-au spus despre el, rosti sarcastic Milo.

Domnul Merriam clătină din cap.

— Ce e parcul Paraiso?

Milo studie figura bosului. Arăta uluit. Oare era posibil să nu ştie de parcul Paraiso şi de împuşcături?

Aşteptă ca domnul Merriam să spună ceva, dar acesta continua să-l privească fix, ca şi cum îl credea nebun. Milo ajunse la concluzia că întrebarea lui a fost sinceră. Domnul Merriam habar n-avea de parc. Şi asta înseamnă că Charlie şi Stock nu i-au spus bosului că au urmărit-o pe Lyra pînă acolo şi au tras în ea. Şi dacă ar fi ucis-o, n-ar fi putut să mai afle unde a pus ea cărţile şi DVD-urile şi asta l-ar fi determinat pe şef să explodeze. Milo ştia că putea să le ia piuitul chiar acum, dar se gîndi mai bine. Dacă ar fi dat la iveală că Charlie şi Stack au scăpat de sub control şi au tras în Lyra, domnul Merriam va afla că şi el a fost în parc. Cum ar fi explicat asta?

Acum că adusese în discuţie subiectul parcului Paraiso, ar fi putut tot atît de bine să folosească asta în folosul lui. Îi spuse domnului Merriam cum a devenit o groapă de gunoi.

— Ai putea să-i pui pe Charlie şi pe Stack să îngroape safe-ul.... poate undeva în spate.

Domnul Merriam se învîrti în scaun şi bătu darabana în birou, cu degetele lui ca nişte cîrnăciori.

— Hmmm! Nu crezi că primăria se poate duce să facă curăţenie?

— Nu, domnule, nu cred, dar să zicem că aşa va face. Ce va conta? Dacă îţi ştergi amprentele de pe el, cui îi pasă că va fi găsit, nu-i aşa?

— Adevărat, fu el de acord. Acum, ce spui de fată? E capătul de aţă scăpat, pe care vreau să-l leg la loc.

— Lucrez la asta, răspunse el. Dar, domnule, trebuie să-ţi spun ceva. Sînt... dezamăgit... da, dezamăgit că nu ai destulă încredere în mine, că mă pot achita de treabă. Faptul că i-ai băgat pe Charlie şi pe Stack în această problemă m-a supărat. Ştii, spargerea apartamentului şi toate celelalte. Am impresia că mi-am dovedit calităţile şi.... Milo îşi pregătise cuvîntarea şi şi-o ţinea nervos bîlbîindu-se.

Domnul Merriam părea uluit.

— Despre ce vorbeşti? Oare o făcea pe prostul? Milo simţi cum se înfurie din nou. Înainte de a putea să repete ceea ce tocmai spusese, telefonul domnului Merriam sună. O să mai vorbim, adăugă el.

Milo dădu din cap. Va aştepta.

Domnul Merriam răspunse la telefon:

— Nu închide, şi-l privi pe Milo. E o convorbire particulară. Plecînd, Milo îşi tîra picioarele, pentru a putea afla cine era la telefonul şefului. Acesta strigă după el: cred că ai nevoie de mai mult ajutor, Milo. Am să vorbesc cu Charlie şi apoi revin la tine.

Milo nu acceptă insulta şefului. De ce credea el că are nevoie de ajutor? Şi cum reuşiseră Charlie şi

Stack să se fofileze în forul interior al domnului Merriam? Cînd urcă în maşină, izbi cu pumnul în volan pînă cînd îi dădură lacrimile.

Ştiuse că trebuia să termine cu Lyra, frumoasa lui fată Bond, dar conversaţia asta cu domnul Merriam îl convinsese. Dacă ar fi avut o relaţie cu ea, Charlie şi Stack ar fi aflat. Atîta timp cît domnul Merriam credea că ea are preţiosul lui DVD, fata era în primejdie. Şi era de datoria lui Milo să o ţină în siguranţă.

Era mai mult decît dornic să-şi sacrifice viitorul pentru ea, dar poate exista şi altă cale de acţiune. Avea nevoie de un plan.

Apoi acesta apăru. Era sclipitor în simplitatea lui. Milo va spune o minciună.

După-amiaza următoare domnul Merriam îl sună.

— Charlie şi Stack se află aici, în biroul meu, şi sînt gata să-ţi întindă o mînă.....

— Le-am găsit! izbucni Milo înainte ca domnul Merriam să poată continua.

— Ce? Ce ai făcut?

— Le-am găsit.... Cutiile cu cărţi, DVD-uri şi cîteva CD-uri.

— Aşteaptă puţin. Charlie, Stack, Milo le-a găsit. Nu e nevoie să-l ajutaţi. Da, Milo le-a găsit, repetă el beat de emoţie.

Cînd domnul Merriam le-a repetat ştirea lui Charlie şi lui Stack, Milo a fost convins că a făcut-o pentru că nu credeau în el. Oare cei doi mardeiaşi nu-l consi-

derau destul de deştept, pentru a le găsi de unul singur?

— Bună treabă, i se adresă domnul Merriam. Întotdeauna am putut să contez pe tine.

Cu telefonul la ureche, Milo exulta. Deci, acum Charlie şi Stack trebuiau să-şi găsească alt loc în biroul şefului. Ce ar fi urmat? Prînzuri împreună? Milo nu putea să se oprească să nu fie gelos. El trebuia să stea în biroul acela să ia prînzul. Nu cei doi perdanţi. Îşi ţinu totuşi gura şi nu-i spuse domnului Merriam cum se simte, amintindu-şi că Lyra era mai importantă şi că făcuse totul pentru ea. Stîrnind latura rea a şefului, s-ar putea să-i fie ruinat planul.

— M-am uita la fiecare carte, în caz că DVD-ul ar fi fost ascuns în una. Apoi m-am uitat la fiecare DVD şi toate conţin exact ceea ce scrie pe etichete, doar filme şi altele de genul ăsta. Eu cred că DVD-ul tău a ars în casa lui Rooney.

— Sper să ai dreptate. Unde le-ai găsit?

Milo nu fusese pregătit pentru o asemenea întrebare.

— Unde le-am găsit? repetă el pentru a cîştiga timp. În garajul bunicii ei. În caz că

Charlie şi Stack intraseră deja în garaj şi căutaseră şi ei, izbucni: asta datorită cercetărilor mele minuţioase. Nu se aflau unde ar fi putut să le găsească oricine.

— Excelentă treabă, rosti domnul Merriam. Adu-le la birou mîine dimineaţă. Astă seară am o întîlnire, altfel aş fi vrut să mi le aduci chiar acum.

— Ce să aduc?

— Cărţile şi DVD-urile. Domnul Merriam chicoti. Ce altceva îţi închipui că-mi doresc?

Milo făcu efortul să rîdă.

— Glumeam. Ne vedem mîine dimineaţă.

Întrerupse convorbirea şi se scărpină în cap. Acum unde putea găsi cărţi vechi şi DVD-uri?

32.

Lyra era în toane bune cînd urcară din nou în maşină. Acum avea subiectul pentru proiectul ei de film şi dacă reuşea, cu ajutorul părintelui Henry, ca părinţii elevilor să-şi dea acceptul, putea să înceapă filmarea, nu mai tîrziu de săptămîna viitoare sau de cealaltă, convinsă astfel că va termina filmul la timp, înainte de termenul limită.

— Ai văzut ce fericiţi erau copiii aceia? îl întrebă pe Sam.

— Am văzut ce fericit era părintele Henry cînd i-ai dat cecul. Am crezut că va face o tumbă înapoi, în rochia aia cu care era îmbrăcat.

Lyra rîse.

— Se numeşte sutană. Gîndul că preotul ar fi putut să execute o figură de gimnastică o făcu să rîdă din nou.

— De asemenea, am văzut şi cît de mult te-au distrat copiii aceia. Ce făceau?

— Jucau un joc înfiinţat de ei, şi într-adevăr m-am distrat.

— Cînd trebuie să termini proiectul acesta de film?

— Am recitit regulamentul pentru a fi mai sigură. Scenariul trebuie pus la poştă nu mai tîrziu de data de cincisprezece. Asta înseamnă vineri. Dacă voi fi printre primii cinci, voi fi anunţată şi voi mai avea la dispoziţie o săptămînă pentru a trimite şi filmul.

Sam ajunse la rampa de intrare pe autostradă.

— Cît de mult va trebui să aştepţi, ca să afli dacă faci parte dintre primii cinci?

— Pînă la şase săptămîni. Pînă atunci va trebui să termin filmul.

— Cel puţin de data asta nu va trebui să mai inspiri aburi toxici.

— Adevărat, şi mă voi şi distra mai mult. Sînt surprinsă că Mahler mi-a oferit această oportunitate. Nu sînt una din studentele lui favorite. Cîţiva kilometri mai departe, întrebă: s-a mai învîrtit cineva pe lîngă casa lui Gigi astă-noapte?

—Nu.

— Ai supravegheat-o?

— Da, rosti el cu un zîmbet scurt.

— De ce crezi că nu s-au mai întors? O spuse ca şi cum se gîndea la un invitat la cină, care a fost destul de necioplit să nu apară.

— Poate că a fost prea multă circulaţie prin faţa casei, zise el. Întinse mîna şi o bătu uşor pe a ei. Nu fi îngrijorată. Nu o să renunţe, fii sigură. Se vor întoarce.

— Astea nu sînt nişte veşti confortabile. Puse picior peste picior şi Sam automat le privi şi aprecie ce lungi

erau. Își aminti cum le simțise cînd se încolăciseră în jurul lui, atunci cînd fusese în ea.... își drese glasul. Cît de des spun psihiatri că se gîndește un bărbat la sex? Din zece în zece secunde? Douăsprezece? De cînd o întîlnise pe Lyra, pur și simplu tot timpul.

— Să ne concentrăm asupra a ceea ce știm, rosti el. Știm că au fost cel puțin patru indivizi diferiți, care au încercat să te ucidă. Doi sînt la închisoare, fără drept de cauțiune și cei doi care au intrat prin efracție în apartamentul tău. Aceștia pot fi și cei doi care s-au dus acasă la Gigi. Amintește-ți, nu e decît o presupunere.

— Sper să fie adevărul. Altfel, ar însemna că există șase oameni care încearcă să mă ucidă. Ridică ochii cu un zîmbet slab. Nu-ți vine să crezi că cineva a angajat ucigași doar pentru mine, nu-i așa?

El rîse în timp ce schimba benzile.

— Nu, nu cred.

Expresia ei deveni și mai sumbră.

— Ce le-am făcut eu vreodată, vreunuia dintre ei?

— Sînt sigur că nu e vorba de ceva personal. Știm că cei doi din închisoare lucrează pentru Michael Flynn. E un emigrant irlandez și este de multă vreme șeful crimei organizate din L.A. Se ocupă cu spălarea de bani, prostituție, corupție, dar nu și trafic de droguri, după cîte știu. Cu ajutorul avocaților, a putut să scape pînă acum de orice învinuire adusă împotriva lui. Detectivul O'Malley mi-a spus că Flynn

a fost de acord să meargă la secţie pentru interogatoriu.

—Vreau să fiu acolo, cînd vor vorbi cu el. E posibil?

— Nu văd de ce nu. Poţi privi şi asculta prin geamul unidirecţional, dar nu poţi să i te adresezi sau să-i permiţi să te vadă.

— Deci să-l împuşc, e în afară de orice problemă.

— Asta e treaba mea, dulceaţă.

— Crezi că va spune ceva?

—Nu.

— Atunci de ce atîta bătaie de cap?

— Pentru că detectivul O'Malley vrea să-i ofere lui Flynn nişte informaţii. Şi să vadă ce face cu ele. Ştim cine sînt cei mai mulţi dintre asociaţii lui în afaceri, aşa că poate ne dă vreun indiciu.

Sam telefonă ca să facă aranjamentele necesare, ca şi ei să fie de faţă la interogatoriul lui Flynn. Cînd termină convorbirea, Lyra schimbă subiectul.

— De ce nu pot să mă întorc în apartamentul meu? Însoţită de un bodyguard....

—Nu.

Ea insistă.

— De ce?

—Vreau să dorm noaptea, fără să fiu aruncat în aer. Mai sînt şi alţi locatari care ar aprecia asta. E mai bine ca nimeni să nu ştie unde stăm.

Avea dreptate. Nici ea nu voia ca cineva să fie rănit.

— Bine! rosti ea.

— Ai nevoie de ceva din apartamentul tău?

— Nu. Am luat haine curate din dulapul meu de acasă, de la Gigi.

— Deci nu avem nevoie să ne întoarcem în campus?

— Astăzi nu, dar.... Ştia că nu o să-i placă ce urma. Trebuie să înlocuiesc cardul de memorie din parc.

— La dracu', nu, zise el. N-ai să te mai duci acolo.

— Sam....

— Ştiu că eşti curioasă, şi vrei să afli cine a sădit florile....

— E mai mult decît curiozitate, argumentă ea. S-ar putea să vreau să fac ceva pe viitor. Poate un film de scurt metraj. Lasă-mă să mai fotografiez, doar încă o săptămînă.

—Nu

—Tot ce-ţi cer e o săptămînă şi apoi iau aparatul de acolo şi totul se va termina.

— Nu, repetă el cu voce mai fermă.

— Ce ar fi să cumpăr un aparat de filmat nou şi să înlocuiesc ceea ce am în parc? Aş putea să iau ceva cu o memorie mai îndelungată şi o viaţă a bateriei mai lungă. Ar putea înregistra timp de două săptămîni şi eu n-ar trebui să mă duc şi să vin aşa de des.

— De ce n-ai făcut asta de la început, încît să nu trebuiască să te caţeri pe gunoiul ăla tot timpul?

— Am vrut să-mi folosesc aparatul meu. Face fotografii aşa de clare! Dar intenţionez să-l schimb,

dacă mă laşi să mai merg în parc încă de vreo două ori.

— Am să mă mai gîndesc.

Frustrată, se foi în scaun.

— Sam, mi-e teamă că va trebui să abuzez de putere împotriva ta. Treaba unui bodyguard e să protejeze. Nu el stabileşte programul. Am să mă duc în parcul acela, cu sau fără tine.

El nu rîse, dar putea să vadă amuzamentul de pe figura lui, deşi îşi ţinea ochii aţintiţi pe şosea.

— A, este de-a dreptul adorabil.

— Ce anume? întrebă ea suspicioasă.

—Tu, cînd îţi închipui că vei putea abuza de putere împotriva mea.

Blufase desigur, dar trebuia să-i dea el o astfel de lovitură? Lyra privi pe geam peisajul, în timp ce întocmea în minte o listă, cu ce ar fi putut să facă ea ca să ajute la investigaţii. Cînd au sosit la L.A. gîndurile ei se învîrteau în jurul tîrgului din curte. Credea fără putinţă de îndoială că, indiferent cine încercase să o ucidă, avea legătură într-un fel cu tîrgul acela din curte. Omul pentru care acţionau asasinii, acel Flynn, îşi închipuia că ea posedă ceva ce îi aparţine lui. Cînd îi spuse asta lui Sam, pentru a doua oară, el clătină în cap.

— N-a existat nimic în cutiile acelea, care să fi meritat aşa ceva, îţi aminteşti?

— Dar poate că ei aşa îşi închipuie, că există. Sam îşi puse cotul pe braţul scaunului aflat între ei. Ea îi luă mîna şi îi pipăi cicatricele de pe braţ.

— Ţi-ai făcut astea cînd ai trecut prin fereastră, pentru a-l salva pe Alec?

— Nu, sînt cicatrice de la rugby. Îşi imaginã că era o invenţie, pînă cînd îi arătă şi celălalt braţ. Cicatricele astea mi le-am făcut cînd am trecut prin geam.

— Braţul ăsta e mult mai rău, zise ea atingîndu-i braţul drept. Nu mai joci rugby, nu-i aşa?

— Ba da, joc. E un mod grozav de a scăpa de stres.

— Eşti prea... calm, prea relaxat pentru a juca un astfel de joc dur. Jucătorii de rugby sînt agresivi. Sînt.... se opri, pentru a nu-l jigni.

— Cum sînt? o îndemnă el în timp ce intrau în parcarea secţiei de poliţie.

— Brutali. Pe teren, sublinie ea.

El rîse.

— Ei bine, bănuiesc că ai dreptate.

Parcă maşina şi i se alătură ei, pînă intrară.

— O'Malley e sus, le spuse un poliţist care îl recunoscuse pe Sam.

Etajul superior al secţiei de poliţie era un spaţiu deschis, cu birouri înşirate pe trei rînduri. Detectivii stăteau în faţa computerelor. Unii luau declaraţii de la oamenii care se aflau în faţa lor, alţii se ocupau de suspecţii încătuşaţi de scaune. Doi oameni dezgustători stăteau sprijiniţi de perete, cu mîinile la spate, în

cătușe. Discutau într-o limbă pe care Lyra nu o recunoscu.

— Duceți-i pe ăștia doi în camera de interogaroriu, strigă un detectiv către nimeni anume. Interpretul de rusă e pe drum.

Sam îi auzi pe cei doi bărbați chicotind batjocoritori la adresa detectivului. Apoi unul dintre ei zise ceva ce-l făcu pe Sam să zîmbească. Cînd Lyra încetini, pentru a se uita prin vasta încăpere, Sam o luă de mînă și o trase după el. Detectivul O'Malley se afla în biroul de sticlă din fundul sălii. Observîndu-i, se grăbi să-i întîmpine. După ce o întrebă pe Lyra cum se simte, se întoarse spre Sam.

— Flynn trebuie să sosească în aproximativ cincisprezece minute. Ați ajuns mai devreme.

— Bine. Lyra va putea să se uite la imaginile luate de camerele de securitate din campus.

— Nici o problemă. Am să le introduc în aparat. O'Malley se duse la computerul lui și începu să deruleze pe ecran imaginile video de securitate. Apăru parcarea. Se vedea mișcarea de rutină a oamenilor și a mașinilor, nimic neobișnuit. Apoi O'Malley arătă spre colțul din dreapta sus și zise: iată-l.

Lyra se apropie mai mult. Imaginea nu era clară dar putea să vadă o siluetă întunecată dînd ocol mașinii lor. Capul îi era acoperit de gluga pelerinei de ploaie. Se lăsă jos lîngă mașină timp de cîteva secunde, apoi se ridică și plecă mai departe.

O'Malley dădu imaginile înapoi, pînă la momentul în care omul dispăruse şi rosti:

— Aici a pus bomba.

Lyra dădu din cap aprobînd.

— Dar nu pot să-i văd faţa. Nu ştiu cine e.

Un poliţist băgă capul pe uşă.

— Flynn tocmai urcă.

O'Malley închise computerul şi îi conduse prin birou.

Cînd trecură pe lîngă detectivul care îl aştepta pe interpretul de rusă, Sam se opri pentru a-i citi numele de pe plăcuţa de pe birou şi rosti:

— Detectiv Muren, oamenii ăia pe care vrei să-i interoghezi nu vorbesc ruseşte.

Muren nici nu-şi bătu capul să ridice ochii.

— Ştiu tot ce trebuie. Mulţumesc.

Sam mai avea cîteva informaţii vitale, pe care detectivul ar fi trebuit să le afle, dar nu mai spuse nimic. Ştia că Muren îşi va reveni curînd la sentimente mai bune.

În timp ce O'Malley intra în camera de interogatoriu, Lyra îl urmă pe Sam în camera de observaţie şi se aşeză în faţa geamului. Văzură intrînd doi oameni. Cel mai înalt îi înmînă lui O'Malley cartea de vizită şi se recomandă ca avocatul domnului Flynn. Se aşeză lîngă clientul său.

Michael Flynn era un om ciudat. Avea mai mult păr în urechi decît pe cap. Lyra nu ştia de ce îşi

închipuise că era bătrîn, dar nu arăta să aibă mai mult de cincizeci de ani.

—Lyra, l-ai mai văzut vreodată înainte? întrebă Sam.

Ea dădu din cap.

— Categoric nu. Crede-mă, mi-aş aminti.

Inelul gigantic pe pe degetul lui roz îi atrase atenţia şi asupra unghiilor manicurate, iar costumul părea să fie italian, probabil croit manual. Ar fi putut să pozeze pentru un afiş *„Implicat în crime"*,se gîndi ea.

— E irlandez, comentă apoi.

—Da.

Se auzi o bătaie în uşă şi detectivul, care îl expediase aşa grosolan pe Sam mai devreme, intră în cameră:

— Domnule, ai un minut?

Sam se întoarse spre el.

—Da?

— Aş vrea să mă scuz că am fost aşa necioplit. Întinse mîna spre Sam, pentru a se prezenta: detectiv Muren. Bill Muren. Ştiu cine eşti. Trei tipi de aici mi-au vorbit deja despre tine. De asemenea, m-au numit.... Se opri cînd realiză că Lyra ascultă. Sam îi strînse mîna dar nu spuse nimic. Am avut o zi proastă, continuă Muren. Cele două canalii m-au făcut să alerg serios, ca să-mi merit salarul. Dacă nu vorbesc rusa, atunci ce limbă vorbesc?

— Ceha, răspunse Sam.

— Seamănă cu rusa. Ar putea să servească de interpret cineva care ştie ruseşte?

— Nu prea. Există similitudini între cele două, dar sînt limbi diferite.

— Se întîmplă să vorbeşti ceha, nu-i aşa?

—Da

— Ziua mea s-ar putea să devină mai bună. Ce faci la FBI?

— Sînt specialist în limbi străine.

Muren începu să rîdă.

—Va fi într-adevăr o zi bună.

— Şi am s-o fac şi mai bună. Oamenii ăia ştiu că ai o cheie, dar cred că habar n-ai ce descuie.

— Au spus....

— Dana douăzeci şi trei, chesonul şapte. S-ar putea să reuşeşti să preiei conducerea cu informaţia asta.

Muren îşi frecă mîinile.

— Ai dreptate. De cînd te-am întîlnit, ziua mea devine pur şi simplu din ce în ce mai bună. Deschise uşa şi adăugă: cînd termini aici, crezi că ai putea să mă ajuţi la interogatoriu? Sam dădu din cap afirmativ. Deci, rămîi cît ai nevoie. Ei pot aştepta.

Cu Flynn nu se mai întîmplase nimic. Indiferent de întrebare, se consulta cu avocatul, înainte de a răspunde. Apoi ocolea întrebarea şi nu răspundea punctual niciodată.

— Dacă detectivul l-ar întreba ce părere are despre vreme, pariez că va vorbi întîi cu avocatul, rosti Lyra.

Pînă acum O'Malley se purtase civilizat şi reţinut. Puse două fotografii pe masă, în faţa lui Flynn.

— Oamenii aceştia lucrează pentru tine, nu-i aşa?

—Nu.

— L-ai mai văzut pe vreunul dintre ei, înainte?

— Nu, după cîte îmi amintesc.

— Oamenii aceia sînt cei care au tras în noi, nu-i aşa? îl întrebă Lyra pe Sam.

—Da.

Zece minute de eschivări fură suficiente pentru Lyra. Era gata să-i sugereze lui Sam să se ducă să-l ajute pe detectivul Muren, cînd conversaţia din camera de interogatorii deveni deodată interesantă.

O'Malley nu mai era politicos; devenise ostil şi potrivnic. Îl informă pe Flynn că probabil va trebui să vină la secţie de trei sau patru ori pe săptămînă, deoarece nu-şi putea aduce aminte toate întrebările pe care voia să i le pună. Îi mai spuse că va trebui să se pregătească să petreacă o mulţime de timp la secţie. O'Malley credea că vreo lună sau două.

De data aceasta Flynn nu-şi mai consultă avocatul. Se terminase cu zîmbetul lui sfidător şi începu să strige la O'Malley, numindu-l o ruşine pentru comunitatea irlandeză şi ameninţîndu-l că-l va da în judecată pentru hărţuire. Avocatul îi puse mîna pe braţ, dar Flynn i-o azvîrli cît colo.

— Cunoşti o femeie cu numele Lyra Prescott? întrebă netulburat O'Malley. Ochii lui Flynn se

îngustară uşor, dar Sam observă şi la fel şi O'Malley. Ştii cine e?

— N-am auzit niciodată de ea.

— Zilele astea, cei doi imbecili, oamenii tăi, zise el bătînd uşor cu degetul pe fotografii, au încerca să o ucidă. Au încercat să-l ucidă şi pe agentul FBI care era cu ea. Asta o să-i coste o mulţime de ani.

Avocatul se ridică.

— Noi am terminat aici.

— Intenţionez să fac legătura între tine şi aceşti oameni şi cînd am să reuşesc, ai să cazi odată cu ei, ameninţă O'Malley.

Flynn îi făcu semn avocatului.

— Michael, să plecăm de aici.

— Băieţi, ne vedem mîine şi probabil şi poimîine. Am să vă comunic. Păstraţi-vă spaţiu în program.

— Am să depun o plîngere.....

— Dă-i drumul, zise O'Malley. Odată ce Flynn şi avocatul plecară, O'Malley deschise uşa camerei de observaţii. Zîmbind, i se adresă lui Sam: ai văzut expresia de pe figura lui Flynn cînd am menţionat numele Lyrei? Credem că Flynn îi plăteşte, sau îi face o favoare cuiva. Nu putem să facem o conexiune directă cu tine, Lyra, în alt mod. Din tot ceea ce am aflat, nu ai avut nici o legătură cu nimeni din banda lui Flynn.

— O favoare?

— Asta e ceea ce sperăm să fie. Dacă putem să exercităm destulă presiune asupra lui, s-ar putea să-şi

dea drumul. Pare că are o mulţime de oameni care lucrează la asta. Doi sînt în închisoare şi cel puţin încă doi sînt afară. Aş spune că asta înseamnă o mulţime de angajări şi nici un cîştig efectiv pentru el.

— Crezi că va ceda?

— Nu, sperăm că acum se va duce să vorbească cu cel care are nevoie de ajutorul lui.

33.

Lyra fu încîntată să se întoarcă la duplex. Pentru o ascunzătoare, era destul de confortabil; totul era absolut nou şi nu se mai lovi la degetele de la picioare, deoarece, spre deosebire de apartamentul ei, era şi spaţios. După ce făcu un duş, îşi puse o cămaşă lungă şi un halat de casă şi coborî la masa din sufragerie, ca să lucreze la scenariu. Acum că ştia exact ce vola să facă, ideile îi veneau cu uşurinţă. Conform regulamentului, filmul nu putea să fie mai lung de zece minute, ceea ce nu părea mult, dar pentru un realizator în devenire, era ca şi cum ar fi fost nevoie de zece ore. Fiecare secundă conta.

Închise computerul la ora unsprezece. Sam se afla în bucătărie, tocmai întorcîndu-se din curtea din spate.

— Ce făceai afară? întrebă ea.

— Controlam.

— Ce controlai?

— Curtea, zise el. Ridică o sprînceană văzîndu-i hainele. Îmi place ce ai pe tine, dar.....

— Dar ce?

— Mi-ar plăcea mai mult fără.

— Mă duc la culcare. Se întoarse îndreptîndu-se încet spre scări. Apoi aruncînd o privire seducătoare peste umăr, adăugă: vii?

Sam se asigură că toate uşile erau încuiate, înainte de a urca. Făcu un duş rapid, se înfăşură într-un prosop şi bătu la uşa Lyrei.

— Cine e?

Deschise uşa şi intră. Lyra stătea întinsă pe o parte, sprijinită într-un cot şi cu capul în mînă. Nu mai rosti nici un cuvînt. Ridică doar pătura. Cămaşa şi halatul fuseseră deja scoase. Cînd o trase spre el, oftă de plăcere.

Lyra dorea să preia iniţiativa. Il împinse pe spate şi îl încălecă peste şolduri. Ochii i se fixară în ai lui, în timp ce mîna îi cobora încet de-a lungul trupului.

— Ai avut vreo fantezie în ultimul timp? întrebă Lyra cu o şoaptă fierbinte. Degetele îi înconjurau ombilicul. Eu am avut, afirmă ea. Vrei să-ţi arăt şi ţie?

El înghiţi cu greu. Ea luă asta drept acceptare şi începu să-i sărute fiecare centimetru. Limba îl gîdilă în joacă, degetele îl scoaseră din minţi, atingerea ei purtîndu-l într-un extaz pe care nu-l experimentase niciodată. Cînd amîndoi se liniştiră, ea căzu peste el. Şi adormi în timp ce îi mîngîia părul şi încerca să-şi calmeze bătăile propriei inimi.

Sam era zguduit. Lyra era atît de iubitoare şi gata de dăruire! Nu îi era ruşine în faţa lui. Beth fusese o soţie iubitoare, dar nu iniţiase niciodată o partidă de sex. Cu ea nu avusese nici o experienţă de acest fel. Cele două femei erau aşa diferite!

Ştia că Lyra nu ar fi făcut dragoste cu o asemenea pasiune, dacă nu i-ar fi plăcut de el. Poate că s-a îndrăgostit de el. Iar el ce putea să-i ofere? Lyra merita să aibă pe cineva care să-şi împărtă viaţa cu ea, iar el jurase că nu se va mai însura niciodată. Încă mai resimţea durerea pierderii lui Beth. Dacă ceva i s-ar fi întîmplat Lyrei, n-ar fi putut suporta.

Oare putea să o părăsească?

Adormi fără nici un răspuns.

Dimineaţa următoare, Lyra se apucă imediat de lucru la scenariu şi Sam îşi petrecu timpul la telefon şi la computer. Era frustrat din cauza cercetărilor în curs şi se plimba în sus şi-n jos gîndindu-se la toate posibilităţile. O'Malley intercepta convorbirile lui Flynn şi spera ca irlandezul să fie suficient de furios, ca să dea unele telefoane care să facă puţină lumină, în legătură cu motivul pentru care Lyra devenise ţintă.

Lyra îşi închise laptop-ul şi se întinse. Era cu desăvîrşire înţepenită.

— Pare că au trecut luni de cînd lucrez. Şi cum nimeni nu ştie unde sîntem, crezi că am putea să mergem să alergăm puţin?

O alergare i se păru şi lui ceva bun.

— Afară e cald, dar sînt gata pentru asta, dacă şi tu eşti.

De obicei el alerga zece kilometri în fiecare dimineaţă în timpul săptămînii şi douăzeci sîmbetele şi duminicile. Pe de altă parte, Lyra de obicei era mulţumită cu şase kilometri, dar acum era hotărîtă să nu-i încetinească lui ritmul, aşa că alergă alături, potrivindu-şi pasul cu al lui. La vremea cînd se întoarseră la duplex, era acoperită de transpiraţie şi gîfîia după aer.

— Eşti în regulă? o întrebă văzîndu-i faţa roşie. Apoi îşi ridică tricoul şi îşi şterse fruntea de transpiraţie.

— Sînt bine, rosti ea fără suflu. Afară e pur şi simplu fierbinte.

Îmbrăcămintea udă îi atîrna pe trup. Îi aruncă o privire.

—Tu eşti fierbinte. Să mergem sus să te răcoreşti. O luă de mînă şi o duse spre scară.

Dădu drumul la apa rece, apoi scăpă de haine, după care o dezbrăcă şi pe ea. Împreună lăsară şuvoiul rece să le alunge fierbinţeala.

Mai tîrziu, Lyra stătea la chiuvetă curăţind un măr, cînd zise:

— Ai vreun program pentru după-amiaza asta, Sam?

Veni în spatele ei şi îi sărută ceafa.

—Tu eşti programul meu. Se aplecă peste umărul ei, îi apucă o şuviţă şi o băgă în gură.

—Te-ar deranja dacă am ieşi? Vreau să cumpăr un aparat nou şi nişte echipament suplimentar. Aparatul poate face fotografii aproape o lună, dar o să-l ţin acolo doar două săptămîni.

— Dacă promiţi să nu mergi acolo mai înainte de asta, cînd te vei duce cu garda ta de corp.

Cînd te vei duce cu garda ta de corp! Fraza îi amintea în mod subtil că el va pleca în curînd.

— Promit, zise ea.

Pentru că trebuia să meargă prin gunoi, Lyra urcă să-şi schimbe şortul cu jeanşi. Puse pe ea o bustieră, luă o pereche de şosete curate şi se duse în garaj să-şi ia bocancii.

Nu îi luă prea mult timp în magazinul cu obiecte de fotografiat. Lyra ştia exact ce marcă şi ce model voia şi sunase mai devreme, pentru a se asigura că au în stoc. Cumpără şi două baterii de rezervă şi se întoarse la maşină, înainte ca Sam să poată observa timpul, sau să-i spună să se grăbească. Cu ajutorul instrucţiunilor date de proprietarul magazinului şi al manualului, Lyra pregăti aparatul ca să fie gata, în timp ce Sam conducea automobilul spre parcul Paraiso. Tot ce a avut de făcut cînd au ajuns a fost să înlocuiască aparatul vechi cu cel nou şi să-i dea drumul.

— Unu, doi, trei, mai uşor chiar decît vrei, obişnuia Gigi să spună, de cîte ori mă plîngeam din cauza treburilor menajere.

— Ce ai spus? întrebă Sam.

— Nimic important. Ai doar un singur revolver?

El nu răspunse. În loc de asta, o anunţă că în sfîrşit îşi fixase data ţinerii conferinţei în faţa cadeţilor.

— La L.A. sau la San Diego?

— Întîi la L.A., apoi plec la San Diego cu maşina în dimineaţa următoare devreme, ţin prelegerea şi pot fi în avion spre Washington în aceeaşi noapte.

Lyra simţi ca şi cum un elefant tocmai i se aşezase pe piept. Din fericire, nu se uita la el cînd i-a oferit aceste veşti şi a putut să-şi revină, înainte de a se întoarce şi a-l privi.

— Primesc un nou bodyguard?

— Da.

— Cînd?

— Nu sînt sigur. Mă gîndesc la asta mîine dimineaţă.

— Bine.

Dacă el ar fi continuat „Dacă vii vreodată la Washington..." ştia că ar fi izbucnit în plîns.

Cînd va pleca, va trebui să se termine tot. Nu putea să se descurce văzîndu-l din cînd în cînd, sau eventual alergînd la el, cînd probabil era cu altă femeie. Lyra nu era furioasă Nu o forţase să se

îndrăgostească şi nu ar fi atins-o niciodată, dacă nu i-ar fi permis.

Va scăpa de el. Categoric. Se va cufunda în munca ei şi eventual va uita totul în legătură cu el.

Ca şi cum asta s-ar fi putut întîmpla!

Simţi un val de furie. Nu putea acuza pe nimeni, decît pe ea însăşi, hotărî ea. Nu-l va face să se simtă vinovat, dar pe Dumnezeul ei, nici măcar rămas-bun nu-şi va lua. Asta ar însemna prea mult pentru ea.

34.

Milo avea o problemă. Unde să se ducă să găsească o grămadă de cărţi vechi şi rău mirositoare? DVD-urile şi CD-urile nu erau o problemă. De-a lungul anului, îşi însuşise destule din diverse magazine, pentru a putea completa cutiile. Dar cărţi vechi?

Apoi îl izbi revelaţia. Biblioteca! Putea să înşface toate cărţile de care avea nevoie, să le bage în pungi de băcănie şi să fugă de bibliotecari, pînă la maşină.

Milo nu fusese într-o bibliotecă de cînd avea opt ani, aşa că nu ştia ce schimbări se produseseră. Habar n-avea că şi acolo erau acum detectori, ce puteau declanşa alarma, dacă chiar şi numai o carte era scoasă din librărie fără a fi înregistrată. Descoperi adevărul cînd, trecînd de barele de metal, un biiip puternic şi pulsant făcu ca toată lumea să dea năvală.

De asemenea, le subestimase şi pe bibliotecare. Nu semănau deloc cu cele din filmele vechi de la televizor. Nu, femeile astea nu-şi purtau părul în coc pe vîrful capului şi nici nu se învîrteau de colo-colo în nişte pantofi urîţi, negri, cu talpă groasă. Cele două

femei pe care le întîlni erau genul fierbinte şi, dacă n-ar fi încercat să fugă de ele cu două pungi de băcănie pline cu cărţi, poate că ar fi încercat să-i ceară uneia sau amîndurora să iasă cu el în oraş.

Omule, femeile astea îşi iubeau al naibii cărţile şi nu era nici o posibilitate să lase pe cineva să iasă fără luptă. Fiindu-i frică că ar putea să scoată untul din el dacă l-ar fi prins, alergă de pe un culoar pe altul, de la A la D, de la E la G. L-au încolţit în culoarul în care intenţionase să-şi revină, cînd trebui să încetinească pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Gîfîind, pînă la urmă aruncă pungile şi fugi la uşă, sărind peste barele de metal, ca să iasă înainte ca şi altă alarmă să se pună în funcţiune.

Şi acum ce era de făcut? Spre norocul lui, nu a durat prea mult pînă i-a venit altă idee strălucită. Va cumpăra cărţi noi şi le va tîrî prin casă, pînă vor arăta vechi şi fără valoare. Ştia că exista o librărie mare vizavi de mall, aşa că se duse acolo cu maşina şi îl întrebă pe funcţionarul de la biroul de informaţii dacă n-are nişte cărţi noi, care să arate ca vechi.

Pînă să înţeleagă, tînărul rosti de trei ori:

— Scuzaţi? Scuzaţi? Scuzaţi? Apoi adăugă: nu.

Totuşi se dovedi că poate fi de folos. Îl duse pe Milo la un compartiment cărula îi spuse „al clasicilor" şi într-adevăr unele cărţi aveau coperţile negre, ca cele pe care Lyra le luase de la tîrgul din curte. Funcţionarul îi aduse un cărucior şi îi spuse că ar fi încîntat să-l ajute să găsească titlurile dorite.

— Nu, am nevoie doar de cărţi care să pară vechi, zise Milo în timp ce începu să scoată cărţi de pe rafturi.

Funcţionarul îl lăsă singur şi Milo se învîrti prin noianul de cărţi alegînd orice avea o copertă neagră sau titluri imprimate în relief. Îşi învăţase lecţia de la bibliotecă şi ştia că nu poate să fure aceste cărţi, deoarece magazinul avea acelaşi fel de detectoare la uşile din faţă. Unde a ajuns omenirea,se gîndi el, dacă şi cărţile trebuie să fie protejate de hoţi?

Umplu două cutii şi cînd plăti la casă în numerar,îi menţionă casieriţei că avea nevoie de şi mai multe cărţi vechi. Ea îi aduse din spate încă două cutii goale şi sugeră să încerce la *Anticariatul* lui Mary Ann de pe Nall 89. Pentru că Milo nu cumpărase niciodată cărţi, aceasta era ceva nou pentru el. Ar fi vrut ca funcţionara să-i fi spus despre cărţile acelea vechi mai ieftine, înainte de a da atît de mulţi bani.

Mary Ann avea exact ceea ce avea el nevoie. Din nou, nu-şi bătu capul să citească nici un titlu. Nu era interesat decît de coperţile cu aparenţă de vechi. Puse cărţile pe tejghea şi bătea din picior nerăbdător în aşteptarea plăţii cumpărăturilor. Cretinul de casier, cu ochelarii lui fără rame şi părul lung şi zbîrlit, se delectă citind fiecare titlu pe care îl scana.

— Ia să vedem ce avem aici? Întoarse cartea pentru a găsi codul de bare şi citi, *„Bazele deprinderii copilului să se ceară la oliţă"*. Îşi trecu aparatul de decodat peste el. „Verificat". Întinse mîna după

următoarea. *„Amantul doamnei Chatterley". Verificat.* Luă alta *„Necazurile menopauzei". Verificat.* Se uită batjocoritor la Milo. Eterogenă alegere! Sînt pentru tine?

Lui Milo nu-i plăcu atitudinea arogantă a cretinului.

— Îmi plac lucrurile diverse, spuse el în defensivă. Tu grăbeşte-te!

Milo părăsi magazinul cu două pungi pline, pe care le transferă în cutiile suplimentare din maşină. Închizînd portbagajul, deveni convins că-l va impresiona pe boss. Recuperarea cărţilor *pierdute* şi a CD-urilor îi va aminti că poate întotdeauna să se bazeze pe Milo. Putea chiar să-şi închipuie elogiile cu care îl va copleşi şeful şi i-ar fi plăcut să poată să-l sune pe domnul Merriam chiar acum şi să-i spună că se afla pe drum, dar să-i telefoneze la birou sau pe celularul personal era strict interzis. Milo trebuia să mai aştepte omagiile.

DomnulMerriam voia să vadă parcul despre care îi vorbise Milo. Părea locul ideal să îngroape cele cîteva articole incriminatoare. Cum era safe-ul.

Să păstreze safe-ul în biroul lui îi putea provoca neplăceri. Îl ţinea scuns, dar îi era teamă că într-o zi un poliţit va sosi cu un mandat de percheziţie şi-l va descoperi. Avea nevoie să se descotorosească de el cît mai repede posibil, şi cu cît era mai îngrijorat, cu atît mai nervos devenea. Îi trimise pe Charlie şi pe

Stack să cumpere o prelată, vreo două cutii cu soluţie de curăţat Clorox şi mănuşi de cauciuc.

— Şi asiguraţi-vă că luaţi şi trei perechi de mănuşi de piele.

Cînd se înapoiară la birou, Charlie întinse prelata pe podea, în timp ce Stack încuia uşa. Fu nevoie de toată forţa celor trei oameni, pentru a aşeza safe-ul pe prelată, apoi Charlie şi Stack îşi puseră mănuşile de cauciuc şi începură să-l curețe.

Charlie îşi trase camioneta la uşa de serviciu şi amîndoi se schimbară punîndu-şi mănuşile negre de piele, pentru a căra safe-ul pe scări. Grohăind ca nişte porci, reuşiră să-l urce în camionetă.

Pentru domnul Merriam, parcul Paraiso era un vis devenit realitate. Era aşa de încîntat de el, încît nici mirosul nu-l deranja.

— Înconjuraţi colina pînă pe partea cealaltă, în caz că cineva vine după noi să arunce gunoiul. Arată ca şi cum ar fi mai mult gunoi aici în faţă. Bănuiesc că oamenii nu vor să piardă timpul ocolind colina. Cîteva minute mai tîrziu adăugă: Aţi văzut asta? Un strat de flori a găsit modul de a creşte în haznaua asta. Mergeţi înainte şi parcaţi. Vom arunca safe-ul în spatele movilei, dincolo de flori. Cînd coborîră din camionetă, priviră în jur în vreme ce-şi puneau mănuşile de piele. Şi amintiţi-vă, adăugă domnul Merriam, încercaţi să nu lăsaţi urme de la haine şi alte fibre pe safe. Nu vreau ca ceva să conducă la noi.

Se tîrîră ca niște bătrîni cărînd safe-ul peste grădiniță și călcînd florile în picioare. Ajunseră la o grămadă înaltă de gunoi, în vîrf cu o saltea ruptă și pătată.

— Lăsați-l aici, dar fiți atenți la picioare.

După ce lăsară safe-ul jos, traseră salteaua peste el.

Domnul Merriam se îndreptă satisfăcut spre camionetă scoțîndu-și mănușile. Privi în sus la cerul albastru și lăsă razele soarelui să-i scalde fața, în timp ce zîmbea de ușurare. Aruncîndu-și ochii în urmă, se asigură că safe-ul nu era vizibil dintre toate celelalte rămășițe din jur. Nimeni nu va ști niciodată că se afla aici.

Și mai mult, nimeni nu va putea să facă vreo legătură cu el.

35.

Sam şi Lyra se aflau în drum spre parc, cînd Lyra primi un telefon de la administratorul apartamentului ei. Avea să-i aducă la cunoştinţă nişte veşti proaste.

— Cineva ţi-a vandalizat maşina, începu el. A spart toate geamurile SUV-ului, chiar şi pe cel din spate. Sticlă peste tot!. Cred că, indiferent cine a făcut-o, a folosit un ciocan. Ţi-a crestat şi uşa.

După ce i-a mulţumit că a sunat-o, Lyra îşi lăsă telefonul în poală.

—Trebuie să ne întoarcem.

Sam îi observă încruntarea.

— Ce nu e în regulă?

După ce-i explică conţinutul convorbirii, mai spuse:

— Cred că am nevoie de serviciul de tractare.

— Întîi vei avea nevoie să completezi o declaraţie la poliţie şi trebuie să faci nişte fotografii, pentru compania de asigurare. Apoi O'Malley va dori să se uite puţin la ea, totuşi. Trebuie să-i spunem.

Deprimată, Lyra merse pînă la apartamentul ei în tăcere. Cînd ajunseră în parcare, Sam opri maşina la

o distanţă bună de SUV şi îi spuse să aştepte înăuntru.

Lacrimi de furie îi inundară ochii, cînd îşi văzu SUV-ul distrus. Clocotea.

— Am ajuns la capătul răbdării cu ticăloşii ăştia.

Bătea nervoasă cu piciorul în podea, privindu-l pe Sam înconjurînd maşina şi aplecîndu-se să se uite dedesubt. Ce ar fi dacă ar atinge-o şi, buuum, ar explioda? Ar fi fost sfîrtecat în bucăţi.

Sări afară din maşină.

— Sam, lasă echipa de dezamorsare să facă asta.

— Intră în maşină, Lyra.

— La dracu', bombăni ea. Dacă eşti aruncat în aer, am se înnebunesc de-a binelea.

Sam termină de examinat exteriorul, atent să nu atingă nimic şi să nu şteargă nici o amprentă. Apoi cu grijă întinse mîna prin geamul şoferului şi trase de mîner ca să deschidă portiera. Dînd la o parte geamul spart, se aplecă înăuntru. Găsi o pereche de ochelari de soare într-un etui roz, sub locul şoferului şi un CD înfipt între scaun şi braţul scaunului. Sub bancheta pasagerului se afla un DVD, iar în spate, în locul pentru bagaje, dădu peste o carte de poezii. Îi duse totul Lyrei.

— O, iată ochelarii mei de soare! I-am căutat peste tot. Asta ce mai e? Se uită întîi la carte şi apoi la DVD şi la CD. În sfîrşit, adăugă: sînt de la tîrgul din curte. Totul în maşina mea a zburat în toate direcţiile, cînd am cotit pe autostradă şi astea probabil că au căzut

sub scaun. Nu le-am văzut cînd am împachetat totul pentru expedierea la ranch. Se uită la CD fără să recunoască numele cîntăreţei. Ridicînd DVD-ul rosti: *„Regina africană"*. N-am văzut niciodată filmul şi îmi place Humphrey Bogart. Nu vrei să ne uităm la el în seara asta?

— În ce mă priveşte, sună bine, acceptă el. Bănuiesc că vandalii n-au fost ticăloşii care căutau obiectele de la tîrgul din curte. Ai cheile maşinii? O lăsăm în grija administratorului apartamentului, care să se ocupe şi de serviciul de tractare.

După ce au dat telefoanele necesare, erau în sfîrşit gata să se îndrepte spre parc. Din păcate, era oră de vîrf, şi ora de vîrf în traficul din Los Angeles era ca o cursă cu tauri. Dacă nu te încadrai în şuvoi, erai strivit. Limita de viteză pe 405 era de 100 km pe oră, dar cea mai mare parte dintre şoferi considerau că era doar o sugestie. Uriaşii şoselelor şi schimbările de benzi o făceau de obicei pe Lyra foarte tensionată, îşi ţinea mîinile încordate pe volan, pînă ajungea să iasă de pe autostradă. Se pare că pe Sam nu-l deranja traficul. Acum că se gîndea mai bine, îşi dădea seama că arareori era deranjat de ceva. Şi-l imagină doborînd oameni pe terenul de rugby. Imaginea era atît de diferită de el, încît o făcu să zîmbească.

Lyra schimbă echipamentul aparatului de luat vederi în parc, în timp ce Sam stătea privind în jur, cu mîna pe patul pistolului tot timpul. Dar nimeni n-a

venit, nici n-a plecat, cît au stat acolo. De fapt, era o liniște aproape sinistră, cu vîntul care bătea printre gunoaie, ridicînd în aer hîrtii și plimbîndu-le de pe o grămadă pe alta. Odată plecați din parc, Sam se relaxă.

Ajunseră la duplex în jurul orei șapte, cu două pizze de la pizzeria favorită a Lyrei. Era seara în care, dacă cumperi una-primești alta gratis și fiecare ieșea în mînă cu o sticlă mare de Cola dietetică. Aveau suficientă mîncare să hrănească o armată. Lyra puse cutiile pe masa din bucătărie, cu gîndul să facă o salată, apoi se răzgîndi.

— Nu ți-ar plăcea să ne uităm la un film, în timp ce mîncăm?

— Sigur că da.

Duseră mîncarea pe măsuța de cafea din camera de zi. Sam se lăsă pe spate pe sofa așteptînd ca ea să introducă în player DVD-ul *Regina africană*, dar în loc de asta ea se așeză lîngă el cu laptopul și introduse în el ultimul card de memorie luat din parc.

— Am mii de fotografii, explică ea, dar ceea ce e mai grozav e că am trecut repede peste tot, pînă ajungeam să văd o mașină sau o persoană. Atunci încetineam. Am două carduri de memorie fără măcar o singură persoană în ele. Te deranjează dacă arunc o privire și pe ăsta, înainte de a ne uita la film?

— Nu, dă-i drumul. Își puse brațul pe spatele sofalei și așteptă.

Lyra aranjă ecranul în aşa fel încît să poată să-l vadă amîndoi, introduse cardul de memorie şi mări viteza de derulare a fotografiilor. Cînd văzu o camionetă, se opri imediat şi dădu înapoi, pentru a revedea secvenţa.

— Crezi că e cineva care a venit să îngrijească grădiniţa? întrebă el.

— Fac pariu că acea camionetă e încărcată cu vechituri de care vor să scape, răspunse ea. Vom afla în cîteva secunde.

Întinse mîna după două felii de pizza şi îi dădu lui una. Îşi sprijiniră amîndoi picioarele pe măsuţa de cafea şi se lăsară pe spatele sofalei, cu umerii atingîndu-li-se. Se simţea bine cu el şi stînd aproape ca acum părea ceva perfect, ca şi cum erau un cuplu de ani de zile împreună petrecîndu-şi seara.

Da să nu uite că era totuşi ceva temporar, Lyra interveni:

— Pleci mîine dimineaţă?

— Da, răspunse el. Am vorbit cu Alec şi are alt bodyguard, care să mă înlocuiască. Va fi aici mîine, devreme.

Respiră adînc să te calmezi, îşi spuse ea.

— Bine.

Începu iar să deruleze imaginile. Acestea arătau trei bărbaţi coborînd din camionetă. Îşi puseseră mănuşi, ceea ce avea sens, avînd în vedere unde se aflau. Unul dintre ei purta costum şi pardesiu, ceea ce

nu părea normal în acel loc, avînd în vedere temperatura de 27 grade. În două dintre fotogafii, oamenii păreau că se uită în jur, cu expresii de anxietate pe figuri.

— În mod cert arată nervoşi, comentă Lyra. Poate că vor să-şi schimbe intenţiile.

Apoi apăru safe-ul. Cei trei oameni păreau încordaţi la maximum scoţîndu-l din camionetă. Cînd pe ecran apărură fotografiile lor şontîcăind de-a curmezişul grădiniţei şi strivind florile, Lyra se ridică în picioare:

— Nici nu le pasă că distrug florile? rosti ea indignată.

— Aruncă ilegal gunoi, îi aminti Sam. Nu au ei grija florilor.

Marcase un punct, dar ea era tot furioasă .

— Sper să fie prinşi.

Se uitară apoi cum oamenii ascundeau safe-ul sub o saltea veche. În imaginea următoare, se îndreptau apoi în direcţia camionetei şi omul cu pardesiul se opri şi se uită în sus. Aparatul îi prinsese imaginea perfectă a figurii. Fotografiile care urmară îi arătau urcîndu-se în camionetă şi plecînd de acolo.

— Înapoi, rosti Sam, vreau să văd numărul de înmatriculare.

Lyra dădu imaginile înapoi, încîntată la gîndul că ar putea fi arestaţi.

Sam luă un pix şi scrise numărul pe una din cutiile cu pizza.

—Te superi dacă fac o copie de pe cardul acesta. Mi-ar plăcea să transmit prin e-mail unele din fotografiile astea.

— Absolut deloc.

După ce Lyra termină să se uite la restul imaginilor, puse cardul de memorie în laptop pentru a-l copia. Apoi introduse un card nou şi urmări întregul proces, dar nu mai era nimic interesant de văzut. Nu putea să înţeleagă de ce persoana care avea grijă de grădiniţă nu se întorsese. Unde era el, sau ea?

Puse apoi cardurile de memorie în cutia lor de metal, în vreme ce Sam lucra la computerul lui, iar ea începu să lucreze la scenariu. Îi plăcea ceea ce avea deja. Adăugă o propoziţie la naraţiunea introductivă şi completă lista cu cadrele, pe care voia să le mai tragă, sperînd că va putea avea suficient film despre copii, care să corespundă planului ei. Cînd se uită la ceas, fu şocată. Stătea acolo de două ore şi jumătate. Sam era tot la masă, concentrat asupra ecranului computerului. Nu voia să-l deranjeze, aşa că-şi puse laptopul în rucsac şi-l aşeză într-un colţ. Cutia cu DVD-ul *Regina africană* era tot pe televizor, aşteptînd să fie vizionat, dar era prea tîrziu şi era convinsă că nu va putea rămîne trează în timpul filmului. Aşa că, fără un cuvînt de noapte bună, urcă în liniştе scările. După ce se spălă pe faţă şi pe dinţi, îşi puse un halat

şi intră în dormitor. Era hotărîtă să nu se mai culce cu Sam, dar lăsă uşa deschisă. Poate că aceasta era speranţa subconştientului.

Căzu pe pat epuizată. Grija şi tensiunea generate de toată nebunia care o înconjura

îi distruseră nervii bucăţică cu bucăţică, făcînd-o iritabilă. Pînă acum avusese parte de mai mult decît destulă nervozitate în viaţa ei. Nu avea nevoie ca sentimentele ei pentru Sam să se adauge la asta. Să se combine cu el a fost o greşeală. Singura consolare era că totul se va termina mîine.

Celularul ei, care se încărca pe masa de alături, vibră, semnalînd un text. Crezînd că s-ar putea să fie Sidney, îl citi. De fapt erau două texte: unul de la mama ei şi altul de la tatăl ei. Mama ei îi aducea la cunoştinţă că ea şi tatăl ei s-au hotărît să vîndă casa lui Gigi din San Diego. Au programat să facă evaluarea în următorul weekend. Celălalt text era de la tatăl ei, care confirma ceea ce îi spusese mama. Dar oferi ceva mai mult. Se aşteptau că primească aproape opt sute de mii de dolari, pe care îi vor depune în contul lor pentru mai multă siguranţă. Gigi va locui ori la ranch, ori cu ei, în La Jolla. Părinţii ei trebuie că angajaseră un nou avocat şi imaginaseră un nou joc, cu banii şi bunurile lui Gigi.

Lyra le trimise un text de cinci cuvinte: *Nu e proprietatea lui Gigi.*

Căscînd, se întoarse pe burtă. Adormi întrebîndu-se cum vor primi oamenii aceia ştirea. Spera că suficient de rău.

36.

Lyra părea adormită cînd Sam intră în pat alături de ea. I-a simţit apropierea, deoarece se lipi mai strîns de el. El îi sărută umărul, îi înconjură mijlocul cu braţul şi adormi.

Auzi ciocănitul din uşă, la ora şase dimineaţa. Îşi luă jeanşii şi se împletici trăgîndu-i pe el, după care apucă arma. Închizînd uşa în linişte, coborî scările.

Noul bodyguard ţinea legitimaţia la vedere. Sam deschise uşa, îi aruncă o privire şi bombăni:

— O, la dracu', nu se poate!

Alec i-l trimisese pe domnul Chippendale. Cum putea un stripteur să o protejeze pe Lyra de glonţ? Dansînd în jurul ei? Omul era îmbrăcat cu o cămaşă închisă pe piept doar la ultimul nasture şi pantaloni largi bleumarin bine călcaţi, dar arăta ca şi cum se afla pe o scenă, înconjurat de femei isterizate care-i vîrau bancnote în chiloţi. Pariez că are şi Velcro ce-i susţine pantalonii, se gîndi Sam. Nu-i păsa de recomandările lui sau ce experienţă avea în securitate. Lyra nu avea nevoie de un astfel de băiat frumos, cu

noduri de mușchi, învîrtindu-se pe lîngă ea. Nu, trebuia să plece și ăsta.

Sam fu amabil cu el, spunîndu-i că va fi plătit pentru timpul lui, dar îl răsuci pe călcîie sugerîndu-i să se ducă înapoi, pe scena de dans.

După ce închise ușa, Sam intră în bucătărie, dădu pe gît un suc de portocale și urcă înapoi, se dezbrăcă și intră în pat. Adormi aproape instantaneu.

Lyra se trezi la opt. Deschise un ochi și se uita la ceasul aflat la cîțiva centimetri de fața ei. Întorcînduse pe o parte, deschise amîndoi ochii și se uită la Sam. Nu se poate! Cît chin putea cineva să suporte? Pînă acum se pregătise în două rînduri ca el să plece și de două ori n-a făcut-o. Se gîndi să-l iscodească, să afle ce s-a întîmplat, dar era gol și ea la fel.... Știa cum se va termina totul. În loc de asta, își puse halatul și coborî scările. Hotărî să aștepte pînă va coborî și e — complet îmbrăcat, spera — înainte să se întoarcă în camera ei și să se îmbrace.

Mai tîrziu, cu două boluri de cereale la îndemînă, Lyra se afla înapoi pe sofa cu laptop-ul în brațe. Reciti ceea ce scrisese noaptea trecută și nu i se păru ceva prea sclipitor. Încercă încă vreo două versiuni și în final fu satisfăcută. Probabil că după-amiază nu-i or plăcea, dar pentru moment mergea.

În timp ce tasta, Sam intră în camera de zi. Era pregătit să-i spună că noul bodyguard nu corespundea și că era hotărît să se asigure că va fi în

siguranţă cînd o va părăsi — ceea ce era adevărat — dar Lyra nu întrebă de ce mai e acolo. Îi zîmbi doar şi se întoarse la treabă.

—Lyra, nu vrei să alergăm, înainte de a se face prea cald? întrebă el.

— Am mîncat două boluri de cereale.

— Acum cît timp? o întrebă îndreptîndu-se spre ea.

Se uită la ceasul de pe ecranul computerului.

— Acum peste o oră.

— Atunci, să mergem.

Lyra hotărî că alergarea o va scăpa de tensiunea pe care o simţea. Urcă în grabă scările, îşi puse un şort şi un top, trase fermoarul buzunarului de la spate, în care îşi vîrîse celularul, şi îşi încălţă pantofii de sport.

Sam aştepta la uşă. O privi strîngîndu-şi părul la ceafă în coadă de cal. Oare exista ceva la ea care să nu-i placă? Trup perfect, zîmbet perfect, totul.... perfect.

Lyra avea nevoie să alerge, să se istovească, să fie prea obosită ca să se mai îngrijoreze de ceva. Şi o perioadă funcţionă. La sfîrşitul celor şapte kilometri, mintea ei era limpede. Cînd intră sub duş, apa potoli şi restul. Ieşi afară plină de energie.

Se uită dincolo de hol şi-l văzu pe Sam stînd pe pat, încă asudat după alergare. Închise uşa camerei ei şi se îmbrăcă în grabă. Cînd auzi duşul funcţionînd,

fugi jos, pe scări. Cu toate că era ridicol să admită, se ascundea de el. Era hotărîtă să mențină distanța.

Celularul ei sună. Era detectivul O'Malley.

— Unde e agentul Kincaid? întrebă el, după ce se terminară preliminarele ce-mai- faci. Am încercat să-l sun, dar am dat peste poșta vocală.

—Tocmai coboară scările, zise ea. Sam, detectivul O'Malley la telefon.

El luă telefonul și căzu pe sofa alături de ea. După ce ascultă un minut, interveni:

— Hei, știi că îmi face plăcere să ajut, dar ți-am dat o listă să o verifici și nu am auzit nici un cuvînt despre asta.....

— Ascultă, spuse O'Malley la capătul celălalt al firului. M-ai înfundat. Ai întregul FBI, la care poți apela.

Sam nu fu prea amabil cînd răspunse:

— Am să-ți spun ceva. De ce nu am cîțiva agenți aici pentru a prelua cazul? Am să-i sun chiar acum.

— Sam, nu e în jurisdicția ta, argumentă O'Malley.

— Acum este. Înjurînd întrerupse convorbirea și puse telefonul Lyrei pe măsuța de cafea.

Lyra era năucită de furia pe care o auzise în vocea lui.

— Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Am obosit să tot aștept. De abia se tîrîie în problema asta.

Ea îi atinse mîna.

— Nu ai observat ce aglomerată era secţia? Aici e L.A. Poliţia nu e plătită corespunzător şi munceşte peste puteri. Au alte investigaţii şi poate că eu nu sînt proritatea lor, pentru că am deja un agent FBI care mă protejează.

— Slăbeşte-mă, se repezi el. S-a pus o bombă sub maşina ta. Numai asta şi ar putea să constituie prioritate. Am să chem aici o pereche de agenţi, pentru a obţine copii de pe rapoartele lor. Nu mai aştept.

— Eşti frustrat, deoarece nu investighezi cu adevărat. Eşti doar dădaca mea. Nu răspunse la această formulare corectă. Despre ce listă vorbeai? mai întrebă ea.

— I-am dat lui O'Malley nişte nume, pe care am vrut să le verifice.

— Şi n-a făcut-o?

—Nu.

— De ce nu i-ai rugat pe colegii tăi?

— Am făcut-o noaptea trecută. Se ocupă agentul Trapp.

Ea se ridică.

— Atunci de ce eşti furios pe O'Malley?

— Pentru că n-a făcut ceea ce a promis că va face.

— Cui i-ai trimis fotografiile azi noapte?

—Lui Trapp.

— Nu şi lui O'Malley?

—Nu.

Lyra avea dreptate; se simţea frustrat. Ea îl calmase puţin, dar el nu-şi dădea seama. Se uită la ea o vreme, în timp ce era absorbită de cercetările privind filmul despre copii. Din cînd în cînd zîmbea. El observă asta.

— N-am avut idee cît de mult îmi va plăcea, zise ea. Chiar dacă scenariul meu nu va intra între primele cinci, mă gîndesc că mi-ar plăcea să fac această treabă şi pe mai departe.

— Poate că tocmai s-a născut o carieră.

Agentul Trapp îl sună pe Sam după-amiază.

— Ne-ai dat cu anticipare un cadou de Crăciun, Kincaid.

— Cum aşa?

— Ne-am uitat la fotografiile pe care ni le-ai trimis, după care ne-am dus în parcul acela şi am scos afară safe-ul. Tu n-ai cum să cunoşti cazul, a fost local şi s-a petrecut acum peste un an. Fusese jefuit un birou şi locatarul aruncat pe fereastră. Singurul lucru important ce i-a fost luat a fost safe-ul. Acelaşi safe pe care l-am găsit astăzi, mulţumită fotografiilor tale. Numele proprietarului e gravat pe el, prea adînc pentru a fi şters. Apoi am găsit numărul de înmatriculare al camionetei. E înregistrată pe numele Charles Brody.

— I-ai aflat şi pe ceilalţi doi?

— Da. Tot ce a trebuit să facem a fost să-l urmărim pe bătrînul Charlie. Ne-a condus la Frank Merriam. E cel în costum. Celălalt e Lou Stack.

— Merriam, rosti Sam. Cunosc acest nume. E legat de un tip cu numele Rooney.

— Exact. Un asasinat/sinucidere. Rooney a colaborat cu Merriam. Fiecare avea propria lui companie, dar s-au făcut vinovaţi de o mulţime de delicte. N-am avut niciodată suficiente dovezi ca să punem mîna pe ei.

— Cînd îi ridicaţi?

— Aşteptăm un mandat. Se spune că o fotografie valorează cît mii de cuvinte. Acestea sînt fotografiile celor trei, grijulii să nu atingă safe-ul şi după ce l-au abandonat, Merriam s-a uitat sus spre cameră. Trapp părea ameţit de succes. De necrezut, a psalmodiat el. L-am prins în sfîrşit pe Merriam cu o fotografie.

— Asta nu prea pare să-i lege în felul în care ar trebui, îl atenţionă Sam.

— Ce vrei să spui?

— De unde a ştiut Merriam de parcul Paraiso? Toate piesele trebuie să se potrivească una cu alta. Merriam îl cunoaşte pe Rooney. Soţia lui Rooney a organizat tîrgul în curte. Lyra ia de acolo nişte cărţi, DVD-uri şi cîteva CD-uri. Dar ce spui de Flynn? El cum este implicat în toate astea?

— S-au uitat prin toate cărţile, au privit toate filmele şi au ascultat fiecare CD.

Nu pe toate, își dădu seama deodată Sam.

—Lyra, unde este DVD-ul și CD-ul pe care le-am găsit în mașina ta?

Putea să audă urgența din glasul lui.

— Pe televizor. Închise laptop-ul și se ridică. Vrei să-l vizionăm acum sau după cină?

Sam le găsi. Deschise CD-ul, văzu eticheta, apoi deschise cutia DVD-ului. Nici o etichetă. *Bingo*.

— Îl vizionăm chiar acum.

— Bine, fu ea de acord. Vrei niște floricele sau ceva de băut?

— Dacă am dreptate, nu e *Regina africană*.

Ea își încrucișă brațele la piept și se așeză în fața televizorului, în timp ce Sam introducea discul. O trase apoi pe sofa și se așeză lîngă ea.

Camera de luat vederi era fixată pe un bărbat îndesat. Ținea în mînă un pahar cu whiskey. Într-un colț era vizibilă ceafa unui om care vorbea.

— Acesta e omul de ieri, din parc, zise Lyra uimită.

— Numele lui e Frank Merriam. El e cel cu care colabora Bill Rooney.

— Dar cum.... începu ea confuză.

— Ascultă doar, i se adresă Sam sprijinindu-și coatele pe genunchi și se aplecîndu-se în față.

— Cum ai reușit să-l împingi dincolo de fereastră? îl întrebă omul pe Merriam.

Acesta chicoti.

— Ar fi trebuit să fii de faţă, Rooney. N-a observat ce îl aşteaptă. Regret că nu am putut să obţin mai multe de la el. Luă o gură de whiskey şi căută în buzuarul de la piept după un trabuc. Mi-a deschis safe-ul. După ce am scos totul afară, am hotărît că era un safe frumos. Ridică din umeri. Ar fi trebuit să mă uit mai îndeaproape. Oricum, Charlie şi Stack au adus din pivniţă un şasiu rulant şi l-au cărat pînă la maşina mea. Obiectul era aşa de greu, încît am crezut că-mi fac explozie cauciucurile.

— Ce ai făcut cu.... începu să întrebe Rooney.

— Bernie? O, asta a fost uşor. M-am întors înapoi, la etajul douăzeci, am deschis fereastra şi l-am aruncat afară. Tocmai se îndrepta spre ea, cînd i-am făcut vînt peste pervaz.

— Dar despre Tunney ce spui? continuă Rooney.

Lyra era fascinată. Rooney îi aduse aminte lui Merriam de alte trei „accidente" diferite, în vreme ce acesta îşi turna pahar după pahar de whiskey.

— Nu simte absolut nici o vină, rosti ea.

— Pentru el erau afaceri, replică Sam.

Merriam vorbea despre cum storcea banii, de la bărbaţi şi femei pe care îi împrumutase cu dobînzi exorbitante.

Cînd ecranul se întunecă, Sam scoase discul şi rosti:

—Vreau să i-l trimit lui Trapp.

— Ar trebui să faci o copie, în caz că se întîmplă ceva cu acesta.

— O să facă ei la birou, o asigură el.

— Deci despre asta a fost vorba. Discul era ceea ce căutau. Ţi-am spus eu că are ceva de a face cu tîrgul acela din curte.

— Rooney trebuie că îl folosea pentru şantaj. Merriam era disperat. Ştie că va fi închis pe viaţă, dacă iese la iveală DVD-ul acesta.

Lyra ridică ochii spre Sam grozav de uşurată.

— Nu-mi vine să cred. În sfîrşit, totul s-a terminat.

37.

Să se trezească fără el alături i se părea ciudat. Lyra se uită în celălalt dormitor, doar ca să se asigure că a plecat şi că nu mai e nici urmă de el.

A fost mai bine în felul acesta, gîndi ea. Să-l privească cum pleacă ar fi fost foarte stresant.

Vick, noul bodyguard, avea aproape cincizeci de ani. Era scund şi avea o mustaţă groasă. Era politicos, dar nu se angaja în conversaţii şi era foarte serios în meseria lui. Lyra ştia că ar fi făcut tot ce ar fi putut, ca să o menţină în siguranţă şi aprecia faptul că o lăsa să lucreze în linişte.

Detectivul O'Malley o sună în aceeaşi după-amiază.

— Uită-te diseară la ştiri. Cei trei bărbaţi din fotografiile tale sînt arestaţi. Bărbatul cu costum e Frank Merriam. Ceilalţi doi tipi, care lucrau pentru el, au vorbit deja încercînd să facă o înţelegere cu noi.

— Dar ce spui de Michael Flynn? întrebă ea. A fost şi el arestat?

— Nu încă, dar în curînd, promise el. Merriam nu va vorbi, pînă nu încheiem înţelegerea.

— O să reușească?

— O, da. Dacă poate să ni-l predea pe Flynnn.... Ar fi o adevărată lovitură. Merriam se va ține bine o vreme, dar procurorul districtual va sta curînd de vorbă cu el și cu avocatul lui. Au mai vorbit cîteva minute, apoi O'Malley sublinie: Kincaid a avut dreptate să fie furios. Mi-a dat lista aia cu nume și eu nu m-am uitat la nici unul. Poate l-am fi prins pe Merriam mai devreme.

— Dar acum e închis, zise ea.

— Poți să răsufli ușurată, Lyra. Lasă-ne doar să ducem încă cîteva treburi la bun sfîrșit și poți să te întorci la rutina ta zilnică, în curînd.

În seara aceea, canalele locale de știri raportară arestarea lui Merriam și a celor doi complici ai săi, care au recunoscut asasinarea lui Bernie Jaworski. Poliția n-a dezvăluit nici un detaliu al cazului, dar a declarat că intenționează să-și extindă investigațiile privind posibila implicare a lui Merriam și în ale activități criminale. Lyra butonă înainte și înapoi prin diverse canale, să vadă dacă nu oferea vreunul mai multe amănunte, dar toate spuneau și arătau același lucru: pe Merriam în cătușe, condus la secția de poliție. Avea capul aplecat și nu le adresă nici un cuvînt reporterilor, care-i întindeau microfoanele și îi cereau să comenteze.

Agentul Trapp ieși în față, ca reprezentant FBI. Vorbi despre efortul conjugat al FBI-ului și al Departamentului de Poliție al L.A. pentru aducerea lui

Merriam în fața justiției. Sublinie apoi munca detectivului O'Malley și promise că vor continua să colaboreze, pînă cînd toți cei implicați vor fi arestați.

Lyra se uită la reportaje și ascultă cu atenție interviurile, dar totodată scruta fețele oamenilor din fundal. Era și Sam acolo? Nu-l văzu și se întrebă dacă mai era implicat în caz, sau plecase deja mai departe? Poate că a dat discul agentului Trapp, apoi și-a îndeplinit îndatoririle obișnuite, ceea ce însemna că după prezentarea ultimilor două conferințe în California, se va înapoia la Washington. Închise televizorul și întinse mîna după laptop. Avea nevoie să fie ocupată, pentru ca orice gînd la Sam să-i fugă din minte. Nu va ieși nimic bun, dacă se tot întreba ce e cu el.

Lyrei nu i se permise să se ducă acasă, încă două zile. Își dădu seama că detectivii și agentul Trapp nu terminaseră investigațiile și nu voia să le stea în cale. Petrecu cît de mult timp putu cu proiectul ei, interesîndu-se de psihologia infantilă, citind articole despre jocuri și dezvoltatrea imaginației și era nerăbdătoare să înceapă filmările. Așa că odată ce termină cercetările și stabili proiectul în amănunt, își adună hîrtiile, le tipări și le puse la poștă, înainte de termenul limită.

Vick o conduse cu mașina la apartamentul ei și apoi plecă spre altă misiune. Fără mașină proprie, se simțea ca într-o capcană. Sună la departamentul ser-

vicii al reprezentanţei, ca să afle cînd va fi gata maşina ei şi primi nişte veşti proaste. Estimarea aproximativă a managerului era scandaloasă, aşa că Lyra o sună pe prietena ei Lucy şi o rugă să o ducă cu maşina ei la reprezentanţa SUV. Plăti reparaţiile ce fuseseră deja executate, apoi se îndreptă spre reprezentanţa BMW şi îşi schimbă rabla cumpărînd o maşină nou-nouţă.

În prima noapte petrecută în apartament, a fost singură. Sidney se înapoiase în Est, să stea cîteva zile cu familia şi nu se întorcea acasă pînă a doua zi. Lyra îşi despachetă lucrurile şi se duse în bucătărie să găsească ceva pentru cină. Frigiderul era gol, cu excepţia unui carton cu lapte, o bucată de brînză şi două sticle cu bere. Data de expirare a laptelui trecuse de cîteva zile, aşa că îl vărsă în chiuvetă şi aruncă la gunoi cartonul. Luă brînza şi o sticlă cu bere, găsi o cutie cu saleuri în bufet şi le duse pe toate în camera de zi. Stînd cu picioarele încrucişate pe duşumea şi cu spatele sprijinit de sofa, îşi consumă cina frugală.

Liniştea o făcea să se simtă prost. Fusese singură în apartamentul ei de sute de ori, dar niciodată înainte nu simţise acest vid. Se obişnuise să aibă un paznic. Poate că de asta se simţea acum aşa singură. Se obişnuise să aibă pe cineva în jur. Nu, nu pe cineva, admise ea pînă la urmă.....pe Sam.

Lacrimile izvorîră în torente. Plînse după Sam şi cît de proastă a fost că s-a îndrăgostit de el. Plînse din

cauza familiei ei nereuşite şi chiar pentru lucruri mai puţin importante, cum ar fi fost că nu avea nici cea mai vagă idee unde o să se ducă să găsească de lucru după ce termina şcoala, ceea ce se va întîmpla în curînd. Cînd toate aceste lacrimi fură vărsate, scoase un oftat adînc, simţindu-se complet terminată. Se şterse la ochi cu mîna şi încercă să se gîndească la ceva plăcut. În cap îi apăru imaginea lui Sam ajutînd-o pe Gigi să-şi rezolve diferendele cu doamna Castman, şi zîmbi. Ştia că Gigi l-a îndrăgit şi că îi va lipsi. Şi Lyrei îi va lipsi. Şi gîndul acesta declanşă un nou potop de lacrimi.

În seara următoare părintele Henry o sună să-i aducă la cunoştinţă că obţinuse hîrtiile de aprobare de la rudele de gradul întîi.

— Atunci ne vedem în cîteva zile, părinte, zise ea. Şi mulţumesc.

O oră mai tîrziu sosi şi Sidney acasă. Arăta epuizată, dar era fericită pentru că putea să o anunţe că şi-a predat toate proiectele la timp. Cele două prietene vorbiră ore întregi.

Sidney observă că Lyra aducea în discuţie numele lui Sam cît mai des posibil şi nu îi trebui prea multă vreme, ca să-şi dea seama că prietena ei se simţea oribil.

— Ai nevoie să fii ocupată, zise ea. Este singurul mod de a trece prin asta.

Lyra ştia că are dreptate, aşa că împachetă o valiză mică, îşi adună echipamentul de fotografiat, se urcă în noul BMW şi plecă acasă la Gigi, în San Diego. Cu toate că se gîndea la ea ca fiind casa bunicii, de fapt îi aparţinea ei. O cumpărase pentru Gigi, cînd aceasta hotărîse să se mute în California şi, dacă Lyra ar fi rămas prin împrejurimi după terminarea şcolii, ar fi fost şi căminul ei.

Ziua era însorită şi a fost o plăcere să conducă pînă la San Diego. Parcă în garaj şi înconjură casa, ca să ajungă în faţă. De abia atunci văzu anunţul *„De Vînzare"*. O agentă imobiliară ieşea pe uşa de la intrare, însoţită de o pereche.

Lyra văzu roşu înaintea ochilor. Urcă treptele verandei şi o întrebă pe brokeră ce-şi închipuia că face acolo.

Femeia bine îmbrăcată privi jenată spre cuplul cu care era, înainte de a se întoarce spre Lyra. Cu un zîmbet larg explică:

— Am acordul proprietarilor, domnul şi doamna Prescott, pentru a vinde casa.

— Nu ei sînt proprietarii.

— Ei cred că da, rosti pusă pe harţă.

— Nu. Eu sînt proprietara şi am hîrtiile doveditoare. Trebuie să ieşi de pe proprietatea mea, sau chem poliţia. Şi ia şi anunţul cu tine.

— Ascultă tînără doamnă, se repezi ea. Am trei perechi care se bat pentru această casă şi sînt....

Lyra scoase celularul şi le spuse că îl sună pe şeful poliţiei.

— Bună, Paul. Sînt bine, mulţumesc. În casa mea e un agent imobiliar. Mi-a încălcat proprietatea şi încearcă să-mi vîndă casa. Ascultă un minut, apoi adăugă: Mulţumesc. Şi se întoarse spre femeie. E pe drum.

Doamna agent imobiliar nu voia să piardă un comision aşa de gras. Se agăţă de speranţa că Lyra blufa.... pînă cînd maşina poliţiei opri în faţa lor.

— Ai sunat la poliţie, zise femeia fără să-i vină să creadă.

— Da, aşa am făcut.

— Chiar eşti proprietara acestei case?

— Da, sînt.

Perechea care făcuse turul casei părea căzută din nori.

— Dacă vei dori vreodată să vinzi.... Brokera scoase o carte de vizită din buzunarul lateral al genţii diplomat şi i-o oferi Lyrei.

Cînd ea şi clienţii ei porniră pe stradă, poliţistul o strigă pe Lyra din maşina de patrulare:

—Vrei să depui plîngere?

— Nu, răspunse Lyra. Au plecat.

Agenta imobiliară aprecie gestul şi se întoarse.

— Domnul Prescott a schimbat toate broaştele. Vrei cheia asta ca să intri?

— Nu, mulţumesc. Le voi schimba din nou, aşa cum au fost, îi răspunse Lyra.

Îl sună pe lăcătuş şi o oră mai tîrziu stătea în leagănul de pe verandă, în timp ce broaştele erau schimbate. Totuşi, nici briza oceanului, nici după-amiaza aceea însorită nu putură să-i diminueze furia. După ce intră înăuntru, îşi lăsă bagajele în dormitor şi ieşi iar după cîteva treburi. Activitatea domestică trebuia să o calmeze, dar cînd se întoarse acasă încă mai clocotea. Îşi aranja alimentele cumpărate, cînd temperamentul ei explodă. Nici chiar ciocolata nu putea să o oprească.

— Au încercat să-mi vîndă casa! strigă ea. Nu era nimeni să o audă şi ţipetele nu ajutară. Continua să fiarbă de mînie, aşa că trebuia să-i spună cuiva. Apucă telefonul şi îi sună pe fraţii ei.

Răspunse Owen.

— Bună, puştoaico. Ce doreşti?

Owen era cel mai mare dintre cei trei şi se pare că încă nu putea să priceapă că surioara lui nu mai era copil. Desigur, plîngerea despre ultima escapadă a părinţilor lor, poate ar fi îmbunătăţit noţiunea, dar pentru moment ei nu-i păsa. Vocea îi tremura cînd îi povesti cele întîmplate. Owen nu o compătimea cine ştie ce. Rîdea.

— Încetează, se răsti ea. Oameni ăia s-au plimbat prin casa mea, împreună cu un agent imobiliar.

— Ştiu, am auzit ce ai spus, dar Lyra, părinţii noştri nu pot vinde ceea ce nu posedă.

— Şi ei ştiu asta, aşa că spune-mi, de ce fac aşa ceva?

El oftă.

— Îşi închipuie că pot exercita presiuni asupra lui Gigi, care să se termine cu controlarea banilor ei. Pun pariu că şi-au luat alt avocat, care lucrează în această direcţie.

—Vor tot.

— Da, aşa e. Stai puţin. Apoi strigă: hei, Coop, părinţii noştri încearcă să vîndă casa Lyrei.

Lyra auzi hohotul lui Cooper.

— Nu e nimic nostim, sublinie ea.

— Să fiu al naibii dacă nu!

— Ştii cîţi bani au cheltuit oamenii ăştia? Au risipit toată moştenirea lor şi suma lunară, pe care o primesc din alt depozit bancar, şi care e generoasă.

— Nu pentru ei, afirmă el.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic. Coop şi cu mine te secondăm. Şi Lyra, adăugă el, cînd ai nevoie să-i atacăm în bandă, spune-ne doar.

— Pot să vorbesc cu Gigi? întrebă ea.

— E plecată cu *amicele* ei. Cinstit, Lyra, aşa se strigă una pe alta.

— Cum se simte?

— Fericită. E fericită că e acasă. A spus-o de o duzină de ori. Dar eu cred că se va întoarce la San Diego, aşa că nu vei fi singură.

— Are o mulţime de prieteni aici.

— Dar acesta e căminul ei!

— Ştiu. Spune-i că o sun mîine. Şi Owen....

—Da?

—Te iubesc.

— O, Doamne.....

Rîdea cînd închise telefonul.

Într-o stare mult mai bună, după convorbirea cu fratele ei, Lyra se îndreptă spre bucătărie. Apoi deodată îşi aminti de camera de panică şi se întrebă dacă Harlan a terminat-o. Se duse în dormitorul lui Gigi să se convingă. Nu numai că lucrarea era gata, dar să găseşti un mod de a o deschide era aproape imposibil. Peretele arăta perfect neted. Poate în colţ? Încercă să împingă şi să tragă de orice ornament sau bucată de fier pe care le putu găsi, cercetă chiar duşumeaua după vreun buton sau placă, pe care să apese.

Pînă la urmă, îl sună pe Harlan. Deoarece tocmai ieşise cu fetele să cumpere îngheţată, se opri pe la ea şi îi arătă locul exact unde să apese în mijlocul peretelui. Presă cu palma şi uşa mascată se deschise. Harlan intră şi aprinse lumina din tavan. Cămăruţa era perfectă. Pe podea se afla apă îmbuteliată, lîngă un pătuţ mic şi singurul articol care se mai afla în spaţiul acela era un telefon celular băgat în priză.

— Să ştii că a construit încăperea pentru tine, afirmă Harlan. Gigi e îngrijorată de faptul că vei sta aici singură.

Lyra își dădu seama ce ironie! În tot acest timp ea fusese îngrijorată că Gigi stă singură, cînd de fapt Gigi era îngrijorată pentru ea.

— Am o familie minunată, zise ea gîndindu-se la Owen, la Cooper și la Gigi. Sînt foarte norocoasă. Era din nou calmă. O mulțime de copii, presupuse ea, au părinți care nu vor să se maturizeze.

Mai tîrziu în aceeași noapte, în timp ce Lyra încerca să adoarmă, prin minte îi trecu cel mai nostim gînd. Nu va mai dori niciodată ciocolată. Dar, din păcate, nu putea spune celași lucru și despre Sam.

38.

Lui Milo îi trecu prin minte că domnul Merriam era un adevărat idiot. Avea portbagajul plin de cărți și de DVD-uri, pe care trebuia să i le dea și șeful nu-și bătea capul să-l sune și să-i spună cînd poate să i le aducă. Își mai amintea încă cît de emoționat fusese domnul Merriam, cînd i-a comunicat că a găsit tot ce luase fata. Desigur, fusese o minciună, dar domnul Merriam nu avea de unde să știe.

Iar acum boss-ul se purta pur și simplu grosolan. De ce nu a sunat? Milo paria că Charlie și Stack aveau legătură cu asta. Încercau să-l constrîngă.

Două zile și două nopți trecură fără să dea un semn de viață. Lui Milo îi veni ideea să arunce cutiile în containerul de gunoi, dar își spuse să-și ia gîndul de la asta. Șeful se baza pe el.

Se asigură că ia cu el celularul, cînd se duse să-și ia un triplu cheeseburger și cartofi cu ardei iute. Nu-i plăcea să mănînce singur în restaurante, așa că se opri la unul care servea în mașină. Cînd se întoarse acasă, puse punga pătată de grăsime pe o canapea și scoase mîncarea. Ținînd cheeseburger-ul care pi-

cura cu o mînă, apucă telecomanda televizorului cu cealaltă şi îl puse în funcţiune. De obicei se uita la canalele de pe cablu, dar nefiind nici un film bun acolo, butonă canalele de ştiri.

Dacă nu s-ar fi oprit, pentru a înmuia un cartof prăjit în ardei, n-ar fi auzit numele domnului Merriam.

Pe ecran se vedea procurorul, în faţa unei duzine de microfoane ţinute de reporteri zeloşi.

— Frank Merriam, Charles Brody şi Lou Stack sînt reţinuţi. Cei trei au fost arestaţi pentru asasinarea lui Bernie Jaworski.

Un reporter strigă:

— Înţelegem că au fost înregistraţi pe video ascunzînd proba în parcul Paraiso. E adevărat?

Oho,se gîndi Milo.

— Mi-e teamă că acum nu pot comenta nimic în această privinţă, răspunse procurorul.

— Dar ce spuneţi de banda audio cu Merriam mărturisind alte crime? întrebă altul. Este adevărat că a fost implicat şi în alte asasinate?

Procurorul rămase calm şi reţinut.

— Nu pot să răspund nici la această întrebare.

— Dar ce spuneţi de cauţiune?

—Vom cere judecătorului să nu aprobe cauţiunea. Considerăm că domnul Merriam şi asociaţii lui ar putea să dispară şi că sînt foarte periculoşi. Tot ce pot să spun este că probele adunate sînt convingătoare şi sîntem încrezători că vom obţine condamnarea.

—Vai, şopti Milo. Fără cauţiune! Imaginile trecură în biroul lui Merriam, de unde poliţiştii cărau afară cutii marcate *„Dovezi"*. Fără cauţiune? repetă Milo. Şi brusc îl izbi adevărul. Nu mai avea serviciu.

Acuma ce să facă cu toate cărţile astea?

39.

Sam nu se putea opri să nu se gîndească la Lyra. Dumnezeu ştie, încercase. Totuşi, chiar în toiul unei conferinţe pe care o ţinea în faţa cadeţilor din Los Angeles, îi apăru în minte şi îşi pierdu şirul gîndurilor. Acelaşi lucru se petrecu şi la San Diego.

Se gîndea mult şi la investigaţiile începute. Agentul Trapp îl ţinea la curent. Îi spuse lui Sam că nici FBI nici LAPD nu au fost în stare să facă legătura între Flynn şi Merriam sau Rooney.

— Du-te înapoi la Washington. Te sun eu cînd vom avea ceva noutăţi. Nu-ţi fie teamă în legătură cu Lyra. Nu-l lăsăm pe Flyn în apropierea ei.

Lui Sam nu putea să nu-i fie frică. Şi nici nu putea să plece. Sună şi anulă rezervarea şi se duse cu maşina înapoi la L.A.

Cazul nu fusese încă rezolvat. Ceva nu era în regulă. Merriam încă nu făcuse o ofertă de înţelegere care să-i placă, aşa că era încă închis, dar cei doi complici ai lui, Charlie Brody şi Lou Stack făcuseră înţelegerea şi plecaseră. Au fost de acord să livreze informaţii, care să pecetluiască condamnarea lui

Merriam în nenumărate cazuri dacă, în schimb, ar fi primit nişte sentinţe uşoare. Pentru poliţie părea să fie o înţelegere cinstită, aşa că fură de acord. Cînd ajunseră însă la Flynn şi la oamenii lui, Brody şi Stack nu aduseră nimic nou. De fapt, au spus că nici măcar nu-l cunoşteau pe Flynn, nici nu auziseră de el şi nimic nu-i determină să-şi schimbe depoziţiile.

Se pare că Merriam şi oamenii lui se temeau mai mult de clanul lui Flynn, decît de o sentinţă judecătorească, dar Sam nu trecu cu uşurinţă peste asta. Oricine îşi dădea seama că Merriam îi angjase pe oamenii lui Flynn să o urmărească pe Lyra şi acum, cu Merriam în spatele gratiilor, înţelegerea se terminase. Dacă Sam ar fi putut să-l prindă pe Flynn singur într-o cameră, pe Dumnezeul lui că ar fi stabilit o legătură, chiar dacă asta însemna să-şi piardă serviciul. Mai bine insigna decît Lyra? Gîndul că ceva i s-ar putea întîmpla îl înnebunea.

Nu ar fi trebuit să o părăsească. Ştia că putea să aducă cel puţin zece motive — sau scuze — pentru plecarea lui, dar nici una din ele nu rezista la o cercetare mai amănunţită. Adevărul era că Lyra îl speriase. Sam plecase, deoarece nu voia să o iubească. Ce prostie mai era şi asta? Fusese un idiot şi un laş. Şi, să fie al naibii, o iubea totuşi.

O sună la apartament şi pe celular, ca să o anunţe că soseşte, dar nu răspunse nimeni. Hotărî să-l întrebe pe detectivul O'Malley.

— Ceva nou despre cei doi tipi pe care i-ai prins?

— Nimic, răspunse O'Malley. Trapp probabil ţi-a spus că nu am reuşit să facem legătura între ei şi Merriam. Johnson şi Foley, cei care au tras în voi în parc, nu ne-au oferit nimic nou. Atîta timp cît nu vom putea să dovedim că Merriam i-a angajat, nu avem nici o dovadă. Acelaşi lucru şi cu bomba de sub maşină. Nici pe asta nu o putem lega de Merriam. Continuăm cercetările.

— Bine, rosti Sam. Nu putem abandona subiectul, pînă nu reuşeşti.

Conform instrucţiunilor procurorului districtual, O'Malley aranjă să-i aducă pe Johnson şi pe Foley în camera de interogatoriu. Stătuseră în celulele lor destul de mult, ca să devină îngrijoraţi şi aceasta era ultima tentativă a biroului procurorului să cadă la o înţelegere cu cel care va vorbi primul. O'Malley nu credea că există o şansa dracului ca vreunul dintre ei să-l trădeze pe Flynn. Acesta părea mai înspăimîntător decît închisoarea.

Sam se afla la cîţiva kilometri de apartamentul Lyrei, cînd detectivul îl sună şi-l întrebă dacă i-ar plăcea să asiste la interogatoriu. Imediat Sam întoarse şi se îndreptă spre secţia de poliţie. Nu intenţiona doar să asiste. Avea întrebări de pus.

O'Malley îl zări urcînd scările. Sam purta o pereche de jeanşi confortabili şi o cămaşă albă. O'Malley, în acelaşi vechi costum albastru mototolit, pe care-l purta trei zile din cinci, îl invidia.

— Ce uniformă simpatică aveţi voi federalii.

— Nu sînt în timpul serviciului, îl informă Sam.

În timp ce traversau holul, O'Malley mai zise:

— Ascultă, am neglijat lista aia pe care mi-ai dat-o şi îţi cer scuze. De asemenea, vreau să ştii că apreciez că m-ai recunoscut ca şeful operaţiei.

—Trapp a făcut-o.

— Da, dar tu i-ai spus. Oricum, mulţumesc.

— Sînt deja aici?

— Tocmai au sosit. Îl ţinem pe Johnson într-o cameră, şi pe Foley în alta. Îl aşteptăm pe asistentul procurorului.

— Să mergem.

— Nu intenţionezi să-l aştepţi şi tu?

—Nu.

Sam intră în camera de observaţii şi se uită prin geamul unidirecţional la Johnson, care îşi rodea nervos o unghie, scuipînd resturile pe jos. Era tînăr, abia ieşit din adolescenţă. Sam îl privi un minut, apoi traversă holul pentru a se uita la Foley. De vîrstă mijlocie, acesta se sprijinise de speteaza scaunului şi părea plictisit, în timp ce clocănea cu degetele în masă.

— Încep cu Johnson.

O'Malley îl urmă pe Sam în camera în care aştepta Johnson. Tînărul zîmbi afectat cînd O'Malley îl prezentă pe agent.

Sam nu putea să-i vadă mîinile sub masă.

— Are cătuşe? îl întrebă pe O'Malley.

— Ţi-e frică de mine? chicoti Johnson, dar Sam îl ignoră.

— Ce contează? îl întrebă O'Malley pe Sam.

— Nu-l pot să-l dau cu capul de pereţi, dacă e încătuşat.

Felul în care îl privise pe Johnson cînd făcuse ameninţarea, era aşa de convingător, încît O'Malley se gîndi că s-ar putea ca realmente să o facă.

Dar Johnson nu fu convins.

— Nu poţi să faci asta. Eşti agent FBI.

— Astăzi nu, sublinie el. Sînt în vacanţă. Se întoarse spre O'Malley. Vrei să-mi iei arma şi să aştepţi afară cîteva minute?

— Nu poţi să mă atingi, mîrîi Johnson. Îmi cunosc drepturile. Nu e legal.

Sam făcu un pas spre masă şi Johnson se retrase.

— Nu sînt doar agent, zise Sam. Sînt agentul pe care ai încercat să-l împuşti în parcul Paraiso, *asta* e ceva ilegal. Pot să-ţi fac orice vreau.

Asistentul procurorului privea de pe partea cealaltă a geamului, cînd Johnson începu să strige că vrea un avocat.

— Grozav, zise asistentul. Agentul Kincaid l-a speriat aşa de rău, că n-o să mai scoată un cuvînt.

Detectivul Muren şedea lîngă el.

— Aşteaptă doar un minut. Să vedem ce face Kincaid.

Sam îi zîmbi lui Johnson, apoi i se adresă lui O'Malley.

— Adu-i un avocat, dar repede. Imediat ce îi vor da drumul de aici, e un om mort. După ce lansă ştirea, Sam se ridică să plece.

Johnson strigă după el.

— Aşteaptă! Ce vrei să spui cu „e un om mort"?

— N-ai auzit? întrebă Sam. Apoi, întorcîndu-se spre O'Malley: nu i-ai spus?

Detectivul intră în joc.

— N-am vrut să-l sperii.

Sam clătină din cap.

— Ai lăsat asta în seama lui Flynn, nu? Încă odată încercă să plece.

— Ce să-mi spună? îi scăpă lui Johnson.

Sam se întoarse, se sprijini de perete şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Flynn crede că ai vorbit. Are nişte oameni afară, care nu aşteaptă decît ocazia să te înşface. Oricum, aşa umblă vorba.

— Dar n-am vorbit. De ce crede Flynn asta?

Sam zîmbi.

— Eu i-am spus. Spune-ţi rugăciunile, Johnson.

Pentru a treia oară se întoarse să plece. Ajunsese în hol cînd Johnson ţipă.

—Vreau să cad la înţelegere. Am să vorbesc, dar doresc să intru în programul de protecţia martorilor şi.....

Cînd Sam se întoarse în camera de interogatoriu, era urmat de asistentul procurorului districtual.

Johnson ştia cine e, deoarece fusese deja interogat de el de două ori pînă acum.

— De aici preiau eu, i se adresă acesta lui Sam. Am să-ţi comunic....

— Rămîn.

— Dar asta e.....

Sam i-o retează.

— A tras într-un agent federal. Pot să preiau întregul control al cazului, dacă dau doar un singur telefon.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Dacă vrei să stai, bine. Dar nu te băga.

O'Malley hotărî să rămînă şi el. Ca şi Sam, se sprijini de perete şi îl ascultă pe

Johnson vorbind.

Acesta îşi adresă declaraţia către Sam.

— Nu am tras asupra ta. Eu conduceam maşina, asta a fost tot. Foley a avut arma. I se ordonase să o ucidă pe fată.

— Cine i-a poruncit, întrebă asistentul procurorului.

— Flynn.

—A spus de ce?

— Nu, dar Foley şi cu mine ne-am dat seama. Făcea un serviciu unui vechi prieten. L-am auzit spunîndu-i lui Foley că, acum cîţiva ani, prietenul a avut o dovadă foarte incriminatorie împotriva lui Flynn. Tipul putea să o scoată la iveală, ceea ce l-ar fi distrus, dar n-a făcut-o şi nici n-a încercat să-l şantajeze. Aşa că i-a spus acestui prieten, ca în *Naşul*,

că dacă va avea nevoie cîndva de vreun serviciu, Flynn va putea să-l ajute.

— Şi serviciul acesta era să-l descotorosească de Lyra Prescott?

—Da.

— Cine e prietenul care a vrut asta?

— Nu ştiu. Flynn nu i-a menţionat niciodată numele în faţa lui Foley sau a mea. Acum putem să facem înţelegerea?

— Nu ţi-a spus *nimic* despre acest prieten? întrebă Sam.

— Doar că s-au cunoscut de mult şi prietenul nu l-a trădat.

— Ce a avut asta de a face cu Merriam? întrebă asistentul procurorului.

Johnson rîse.

—Voi, băieţi, ştiţi totul pe dos. Flynn nu a avut niciodată nimic de a face cu Merriam. Cu el a avut nişte afaceri acum cîţiva ani şi dobitocul a încercat să-l escrocheze cu cîteva sute de mii. Deci nici o şansă ca Flynn să-i facă vreun serviciu.

— Dar de ce era Lyra Prescott ţinta?

— Flynn a spus ceva în sensul că fata s-a băgat în treburile prietenului lui şi ale lui. Nu mai puteau să continuie să arunce lucruri, ce nu voiau să fie găsite.

Sam simţi că trebuie să o găsească urgent pe Lyra. Existau întrebări fără răspuns care-i treceau prin minte, dar un singur lucru era sigur: omul care a vrut să o ucidă era încă în libertate.

O'Malley îl urmă, în timp ce ieşea în grabă din secţie.

—Tu ce crezi, Sam?

—Lyra a mai fotografiat ceva cu aparatul ei. Am nevoie să mă uit din nou la tot filmul acela.

Conduse în grabă la apartamentul Lyrei. Sidney răspunse la uşă simţind imediat că ceva nu e în regulă.

— Ce se întîmplă?

—Lyra e acasă?

— Nu. Sam, ce nu e în regulă?

— Am nevoie să mă asigur că e bine. Am nevoie să o văd.

— S-a întors din San Diego cu o mulţime de imagini de copii şi încă mai lucrează la proiect, după cursul de azi. Mi-a spus că are înainte o zi aglomerată. Trebuie să se întîlnească cu profesorul Mahler, ca să-i dea tot materialul cercetărilor şi cardurile de memorie. Apoi trebuie să-i arate că a terminat filmul despre copii. Nu se întoarce acasă pînă tîrziu de tot.

— Mulţumesc, Sidney.

Ea îl opri, în timp ce el se grăbea să plece.

—Lyra e în siguranţă, nu-i aşa? În campus.....

— Am să o găsesc şi am să rămîn cu ea. N-ai grijă.

Sam recapitula totul în minte, dar trebuia să se asigure. Campusul era aproape gol. Cursurile se terminaseră pe ziua de azi şi felinarele tocmai se aprinseseră. Alerga peste curtea pătrată a colegiului,

cînd văzu doi tineri apropiindu-se. Îi recunoscu. Erau cei doi prieteni ai Lyrei, Carl şi Eli.

— Bună, Sam, strigă Carl şi alergă spre el.

— Ai văzut-o pe Lyra? întrebă Sam.

—Tocmai a fost împreună cu noi la cursul lui Mahler.

— Brutal, ca de obicei, bombăni Carl. Doar încă vreo două cursuri cu nenorocitul ăsta şi nu voi mai vrea să aud niciodată de tentacule.

Sam se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

—*Tentaculele Lăcomiei*, zise Eli. Acesta e numele documentarului făcut de

Mahler. E pretenţia lui la faimă. A cîştigat un mic premiu nordic, dar niciodată nu încetează să vorbească despre el. Nu e de mirare că l-a părăsit soţia.

Carl adăugă:

— E vorba de două mici clanuri de aici şi.... Hei, unde te duci?

Ca unul din filmele Lyrei, fotografiile i se perindară lui Sam prin minte. Afişul parcului Paraiso din biroul lui Mahler, Lyra stînd în biroul lui în timp ce unul dintre oamenii lui Flynn îi plasa bomba sub maşină, Mahler cerîndu-i să se concentreze asupra filmului despre copii, în loc să se mai ducă în parc. Ultima a fost imaginea cutiei de metal a Lyrei, cu toate cardurile de memorie. Mahler le voia, deoarece îşi închipuia că există acolo ceva ce l-ar incrimina.

Alergînd, Sam scoase celularul şi formă un număr. Cînd la capătul celălalt al firului răspunse O'Malley, strigă:

— Mahler este!

40.

Lyra aşteptă pînă ce ultimul student ieşi din amfiteatru. Era ultimul curs al serii şi lumea era de obicei nerăbdătoare să plece. Mai rămăsese puţin din zi şi Lyra era grăbită să se întoarcă în laborator, ca să continue realizarea filmului, dar înainte de asta profesorul Mahler o aştepta în birou. O sunase la ea acasă noaptea trecută tîrziu şi îi spusese că încerca să o prindă de cîteva zile. Observase că a lipsit de la vreo două ore ale lui. Cu toată harababura care a înconjurat-o în campus — era vorba de bombă — spera că e în siguranţă, sublinie că totuşi ar fi trebuit să participe la cursurile de la care lipsise. De asemenea, era scandalizat de faptul că nu acordase suficient timp filmului despre copii. Cînd ea i-a explicat că a lipsit din oraş tocmai pentru a-i filma pe copiii aceia din clasa întîia şi că acum era pe cale să termine procesul de creaţie, s-a aşteptat să o mustre că a plecat din oraş, cînd filmul putea să fie făcut chiar aici în Los Angeles. Mahler putea să găsească întotdeauna ceva de spus, pentru a-şi pune studenţii la punct. Îi plăcea să-i facă

să se simtă mici şi neînsemnaţi. Ea îşi închipuia că face asta, ca să se scoată pe el mai mult în evidenţă.

Îşi drese glasul la telefon şi ea ştiu că urmează să-i ţină o pledoarie.

— Ai nevoie să-ţi iei studiile mai în serios, sau nu vei reuşi să pătrunzi niciodată în lumea mass-media şi în special nu în industria cinematografică.

— Da, profesore, acceptă ea supusă.

— Există tineri pe aici, care mor să aibă ocazia de a participa la cursurile mele.

— Da, ştiu.

— Bun. Acum Lyra, vreau să-ţi arăt preţuirea mea. Aproape îi scăpă telefonul din mînă. Preţuire din partea lui Mahler? Aşa ceva nu s-a mai auzit. Documentarul tău din parc e destul de bun, adăugă el. Venind din partea lui Mahler, acestea semănau cu nişte aplauze entuziaste.

— Mulţumesc, doctor Mahler, zise ea. Nu a fost ceea ce mi-am închipuit eu că am să fac, dar cred că e o declaraţie despre.....

— Da, da, o întrerupse Mahler. Motivul pentru care te-am sunat, este că eu cred că s-ar putea să-ţi prezint documentarul la un simpozion de săptămîna viitoare, de la New York. Dacă obţine felul de recunoaştere, pe care cred eu că-l va obţine, vei avea ocazia să-l transmiţi în toată ţara.

— Asta ar fi minunat! Lyra devenea din ce în ce mai emoţionată. Dacă filmul ei era văzut de mai multă lume, poate că într-adevăr se va face ceva bun.

Poate că parcul Paraiso va fi curăţat şi unii dintre vandalii şi gunoierii ocazionali vor fi aduşi în faţa justiţiei, sau cel puţin vor fi opriţi să mai recidiveze.

— Ca să fac prezentarea filmului tău, continuă Mahler, am nevoie să văd toate cercetările făcute de tine, am nevoie să cunosc întregul proces, ce echipamente ai folosit şi toate imaginile pe care le-ai luat.

— Fotografiile sînt stocate pe cardurile mele de memorie, explică ea. Pe cele care le-am ales pentru documentar le-am transferat în computer; dar mai există încă mii, pe carduri.

— Adu-mi totul, zise el. Chiar şi fotografiile grădiniţei aceleia încîntătoare, despre care mi-ai vorbit. Ţi le voi restitui mai tîrziu, astfel încît să le poţi transfera pe toate pe un DVD, dacă vrei.

— Bine, fu ea de acord. Mîine seară iau parte la cursul dumneavoastră. Aduc atunci totul cu mine.

Mahler închise fără să spună la revedere.

Acum, stînd în sala de cursuri, Lyra privea nerăbdătoare ceasul de deasupra uşii biroului profesorului. Spera ca întîlnirea cu el să nu dureze prea mult. Voia să-şi petreacă ultimele cîteva ore ale zilei lucrînd la filmul despre copii. Carl şi Eli se opriseră să-i pună profesorului cîteva întrebări şi el tocmai îi scotea afară pe uşă, cu nişte răspunsuri scurte, monosilabice.

Odată închisă uşa sălii de curs, Mahler se întoarse spre Lyra.

—Vino la mine în birou, zise el indicîndu-i drumul.

Lyra îşi luă rucsacul şi dosarul cu toate cercetările tipărite şi îl urmă. Închizînd uşa, Mahler îi făcu semn spre un scaun şi apoi îşi ocupă locul în spatele biroului. Lyra observă că afişul cu parcul Paraiso dispăruse. O urmă vagă rămăsese în locul unde atîrnase. Se gîndi că era puţin cam trist că profesorul scosese singura fotografie din biroul lui, care putea constitui o mică posibilitate de intervenţie, dar Mahler nu era genul care să vrea asta.

— Ai adus cu tine tot materialul? întrebă el.

O studentă bătu în geamul uşii biroului.

— Acum ce mai e? bombăni profesorul. Se grăbi să deschidă uşa şi zise: nu vezi că sînt ocupat?

— Regret, profesore, dar mă întrebam.....

— Stabileşte o întîlnire, la asistenta mea.

— Am vrut doar să vă întreb.....

Mahler îi trînti uşa în nas şi o încuie, ca să nu mai apară şi alţi intruşi, şi trase transperantul.

Apoi se aşeză greoi pe scaun.

— Unde eram? Materialele, zise el dînd din cap. Le-ai luat cu tine?

— Da, răspunse ea. Am făcut copii de pe toate articolele şi notele pe care le-am găsit. Aşeză dosarul pe birou şi căută în rucsac. De asemenea, am casetele şi inteviurile pe care le-am luat. M-am gîndit să le transcriu, dar nu am mai avut timp. Ridică clapeta rucsacului şi scoase două cutii mici de metal. Şi iată şi cardurile de memorie, cu toate fotografiile luate din parc.

El bătu cu degetul într-o cutie.

— Şi grădiniţa? E şi ea aici?

—Da.

Mahler luă dosarul şi casetele şi le puse într-o geantă diplomat. Apoi trase un sertar, scoase o sacoşă de pînză şi băgă în ea cele două cutii cu carduri.

— Eşti sigură că este absolut totul? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Bine, cred că participanţii la simpozion vor fi impresionaţi. Se lăsă pe speteaza scaunului. Aş fi dorit să poţi veni şi tu cu mine, dar mi-e teamă că manifestarea e pentru profesionişti ca mine. Ca studentă, nu vei fi binevenită acolo. Deşi Lyrei i-ar fi plăcut să-şi prezinte propria lucrare, gîndul unei lungi călătorii împreună cu profesorul Mahler o determină să se facă mică de teamă. Mai există doar un singur lucru de care voi avea nevoie, înainte de a-ţi prezenta documentarul, adăugă el.

— Care e acela? întrebă Lyra gîndindu-se că îi dăduse fiecare piesă posibilă din materialul adunat.

—Trebuie să văd eu însumi parcul Paraiso, şi din păcate acum e singurul moment liber pe care îl am, înainte de a pleca la New York. Maşina mea e jos. Conduc eu. Se

Ridică rapid, ca şi cum problema era deja aranjată.

Lyra era surprinsă.

— Dar, profesore, va fi întuneric cînd vom ajunge acolo. În afară de asta, am oră rezervată la laborator şi....

—Va trebui să aştepte, zise el nerăbdător. Nu vom sta mult în parc. Şi vom folosi farurile lungi ca să vedem mai bine.

— Nu aţi putea să mergeţi acolo singur? Aţi spus că aţi locuit lîngă parc cîndva, deci cunoaşteţi bine împrejurimile.

— Ştiu cum să ajung acolo, într-adevăr, admise el, dar am nevoie să vii cu mine, ca să-mi explici cum ai ales unghiurile de filmare, unde ţi-ai pus aparatul, ce factori ambianţi ai luat în consideraţie în fotografiile tale.

Ea nu voia să meargă nicăieri cu el. Instinctul îi spunea să iasă din birou. Ceva nu era în regulă. Mahler devenise aşa de insistent!

— Regret. Va trebui să vă refuz.

— Ai să refuzi ocazia de a-ţi difuza documentarul? Nu poţi fi serioasă.

— Sigur că vreau să fie văzut. Doar că refuz să merg cu dumneavoastră la parcul Paraiso.

—Va trebui să insist. Mi-e teamă că nu numai documentarul, dar întreaga evaluare a ta la cursul meu ar putea depinde de asta. Trase un sertar dintr-o parte a biroului. Cînd ridică din nou privirea spre ea, faţa îi era roşie şi maxilarul încleştat.

Lyra nu mai refuză. Se purta atît de ciudat, că intră în alertă.

— În regulă, se înduplecă ea. Ne vedem acolo. Își scoase celularul din buzunar și adăugă: o sun pe Sidney, colega mea de cameră, și o rog să vină cu mine. Voia și ea să vadă parcul, așa că....

— Dă-mi telefonul!

Ridică ochii. Mahler ținea un revolver îndreptat spre ea.

Lyra fu atît de șocată, încît se bîlbîi:

— Profesore.... Ce faci?

— Am spus să-mi dai telefonul. Furia lui era așa sălbatică, încît putea să-i vadă venele pulsîndu-i pe frunte.

Doar lungimea biroului o separa pe Lyra de un glonț, dar în loc să fie îngrozită, se înfurie. Mîna care ținea telefonul îi căzu în poală. Formă 911 și-l lăsă deschis.

Mahler nici nu mai putea să-și stăpînească turbarea.

— Din toate parcurile din orașul ăsta, a trebuit să alegi parcul Paraiso! Dacă aș fi știut asta înainte de a lua acele fotografii ridicole, aș fi putut să te implic în alt proiect.

— Am ales parcul acela din cauza afișului din biroul dumneavoastră.

—Vrei să spui că e vina *mea?*

Lyra nu știa ce să răspundă.

— Vă rog puneți arma jos și explicați-mi de ce sînteți așa supărat.

— Supărat? Turbez! mîrîi el.

— Dar de ce? întrebă ea din nou.

— Ai fixat afurisita aia de cameră de luat vederi asupra grădiniţei. Dacă prindea o fotografie a maşinii mele sau a mea, aş fi fost terminat. Nu pot să permit asta!

Ea inspiră adînc.

— Este grădiniţa *dumneavoastră?* Aţi îngropat ceva care....

— Nu, răspunse el. Nu acolo. Nu acolo. Dar, cînd camera ta fotografiază grădiniţa, prinde şi ceea ce e dincolo de ea. Schiţă un zîmbet bolnav.

— Ce anume? întrebă ea.

— Nu ce, ci pe cine, o corectă el. Toc, toc, toc. Asta e tot ce făcea. Mă cicălea. N-am mai putut să suport nici o secundă. Apoi, ca pe un gînd fugar, adăugă: şi aveam nevoie de bani.

— Soţia dumneavoastră? întrebă Lyra nevenindu-i să creadă.

— Nu puteam să divorţez de ea, explică el. Ea era cea cu banii.

Inima Lyrei i se prăbuşi în stomac. Ea şi toţi ceilalţi din clasa ei de cinematografie au crezut că doamna Mahler l-a părăsit. Era aşa de josnic şi cu un temperament aşa de urît, încît a fost lesne de crezut.

— Banii? Cum puteaţi să obţineţi banii, dacă nu-i era găsit cadavrul? Ar fi putut să dureze ani de zile, înainte ca asigurarea să fie plătită.

— Crezi că le ştii pe toate? Nu le ştii. Greşeşti. Nu voiam să se găsească cadavrul. Atîta timp cît toţi credeau că m-a părăsit, am putut să continui să profit de conturile ei. Dacă murea, nu puteam să mă ating de bani. A avut ea grijă de asta! Clătină din cap.

Parcul acela ar fi putut fi ignorat ani întregi. Dar dacă acum încep să sape....

Deodată realiză că ea nu-i dăduse telefonul.

— Dă-mi telefonul ăla!

Îl ridică în sus şi apoi îl izbi de podea. Slavă Domnului, că a rămas întreg. Lyra se ruga ca apelul la 911 să-şi facă datoria.

El ţinea în continuare revolverul îndreptat spre ea, în timp ce se plimba înainte şi înapoi gîndind. Furia i se transformase în panică.

— Dacă ne-am fi dus doar în parc, în linişte.... Acum trebuie să hotărăsc ce am de făcut. Totul trebuia să fie atît de uşor! Cei doi prieteni ai tăi aşteaptă, cam la doi kilometri de aici. Tot ce aveam de făcut era să te dau pe mîna lor. De rest aveau ei grijă.

Lyra tremura şi încerca cu disperare să rămînă calmă. Mintea ei alerga de la o idee nebunească la alta, gîndindu-se cum să-i ia arma din mînă. Şi totuşi să trăiască, pentru a povesti ce s-a întîmplat. Putea să vadă îngrijorarea ce-l bîntuia. Acţiunea nu se desfăşurase cum a plănuit şi acum trebuia să caute altceva. La tot ce s-a putut gîndi ea în acele momente că putea facă, era să-l determine să continue să vorbească.

— Care prieteni?

— Oamenii pe care Flynn i-a trimis la apartamentul tău. I-ai dat unuia în ochi cu spray cu piper şi de abia aşteaptă să te aibă în mînă.

Lyra era confuză.

— Ai trimis oamenii lui Flynn după mine? Ce legătură a avut asta cu Frank Merriam? Nimic nu avea sens.

— Cine dracu' e Frank Merriam? Tot ce ştiu e că, dacă mardeiaşii lui Flynn ar fi putut să găsească fotografiile în apartamentul tău, totul s-ar fi terminat. Pentru că nu erau acolo, eu nu puteam să-ţi permit ţie sau oricui altcuiva să le vadă. A trebuit să-l las pe Flynn să-şi trimită pistolarii. Nu o să mă mai ajute niciodată. O privi plin de ranchiună. Mi-am consumat favoarea ce mi se făcea pe o nenorocită de studentă.

Îşi apucă celularul şi formă cîteva numere, în timp ce-şi ţinea privirea aţintită asupra ei. Lyra se gîndi că, dacă şi-ar da braţul numai puţin într-o parte, ar putea să-i zboare revolverul din mînă.

Stătea cu telefonul la ureche.

— Nu cooperează. Va trebui să o luaţi de aici. Campusul probabil că e gol la ora asta. Veniţi prin spate, pe uşa de la parter.

Lyra nu putea să stea şi să aştepte să fie cărată afară. Dacă nu făcea repede ceva, în curînd vor exista trei bărbaţi înarmaţi împotriva ei.

Existau două intrări în biroul lui Mahler. Uşa care dădea spre hol, pe care o foloseau studenţii, şi intrarea lui particulară, prin sala de cursuri.

Sam năvăli în clădire şi urcă în fugă cele două rînduri de trepte. Clădirea era goală şi cînd ajunse pe culoarul spre biroul lui Mahler încetini. Trecu în linişte pe lîngă prima uşă, apoi pe lîngă alta şi alta, pînă ajunse la uşa lui Mahler. Numele lui, ca al tuturor profesorilor, era înscris pe geam. Transperantul însă era lăsat. Sam ştia, chiar înainte de a o încerca, faptul că uşa era încuiată.

Putea să-l audă pe Mahler vorbind. Vocea lui era puternică şi furioasă. Dar mai era ceva în ea, o undă de isterie. Mahler era dărîmat, ceea ce însemna că putea fi înlăturat relativ cu uşurinţă. Sam era sigur că Lyra se află înăuntru, dar avea nevoie să-i audă vocea ca să se convingă că e bine. Îl înnebunea gîndul că putea să existe şi altă posibilitate.

Pentru siguranţă îşi scoase revolverul şi se ghemui ca să ajungă la uşa spre sala de curs. Era închisă, aşa că răsuci fără zgomot buşonul clanţei şi o deschise încet cîţiva centimetri. Mahler stătea în profil, dar Sam putu să vadă pistolul. Ştia că Lyra trebuia să se afle de partea cealaltă a biroului. Pentru că Mahler ţinea revolverul îndreptat spre ea, înseamnă că era vie şi conştientă.

Mahler era agitat şi păşea înainte şi înapoi. Sam nu putea prinde o traiectorie bună. Orice gînd că ar

putea să obţină unghiul de care avea nevoie fără a fi văzut, era zadarnic.

Auzi paşi grei. Suna ca şi cum veneau dinspre casa scării. Doi oameni se certau. Vocile lor deveneau din ce în ce mai distincte, pe măsură ce urcau scările, dar vorbeau cu glas atît de scăzut, încît nu putu să prindă decît puţine cuvinte. Îl auzi pe unul dintre ei plîngîndu-se că trebuie să sape după ceva şi să-l mute, pentru a nu putea fi găsit. Celălalt fu de acord că e o treabă îngrozitoare.

Vocile deveniră din ce în ce mai clare pe măsură ce se apropiau.

— Sîntem grăpari, asta sîntem. Şi acum trebuie să săpăm două morminte, dacă trebuie să scoatem cadavrul soţiei şi să-l mutăm, şuşoti unul.

— Am adus nişte spray cu piper, special pentru ea. Să o fac pe căţea să afle cum acţionează.

Sam nu mai putu să aştepte. Se duse înapoi la uşa biroului lui Mahler şi bătu.

Acesta mai întîi nu răspunse, apoi întrebă prudent:

— Cine e?

Sam nu răspunse.

—Lyra du-te şi deschide uşa şi nu încerca nimic, dacă nu vrei să primeşti un glonţ în spate, porunci Mahler.

—Nu!

— Scoală-te şi deschide uşa, ceru el.

Sam îşi ţinea ochii pe uşa dinspre casa scării. Cei doi oameni erau pe cale să apară dintr-o clipă în alta.

Lyra ţipă.

— Nu, nu mă scol.

— Căţea, bombăni Mahler. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe ea, în timp ce înconjură scaunul şi se îndreptă cu spatele spre uşă, cu mîna stîngă căutînd clanţa.

Sam îşi adună toate puterile şi dădu un picior în uşă, expediindu-l pe Mahler în zbor, cu uşă cu tot. Ateriză pe duşumea lîngă biroul lui. Lyra sări în sus şi fugi să pună mîna pe pistol, dar clătinîndu-se, Mahler ajunse primul. Cînd se răsturnă pe spate şi ţinti revolverul spre Sam, Lyra sări la el. Mahler întoarse arma spre ea şi trase. Însă în aceeaşi clipă glonţul lui Sam îl lovi în gît, secţionîndu-i carotida. Căzu pe duşumea cu sîngele adunîndu-se baltă în jur.

Lyra tremura necontrolat.

— Sam. Îl strigase pe nume, dar vocea ei era aşa slabă că nu o putu auzi.

Nu se uita la ea. Ridică uşa şi o propti în spaţiul rămas gol. Apoi luă un scaun şi îl împinse în uşă, ca să o ţină în picioare. Geamul era crăpat, dar încă intact. Sam trase în jos transperantul, în vreme ce pe culoar se auzeau paşi. Cei doi oameni auziseră împuşcăturile şi alergau spre biroul lui Mahler. Două fişeturi mari se aflau lipite de peretele de lîngă uşă. Sam o apucă pe Lyra şi o împinse în colţ, ascunsă de fişete. Apoi se aşeză în faţa ei, împingînd-o şi mai în spate.

Aşa cum sperase Sam, oamenii dădură un picior în uşă şi începură să tragă înainte de a intra. Ţintiră spre biroul din faţa lor, ciuruindu-l de gloanţe.

— Caut-o, asigură-te că punem mîna pe ea.

— O, sigur că pun eu mîna pe ea, se lăudă celălalt.

— Am să o împroşc cu spray cu piper în ochi.

— Jos armele! le porunci Sam din spatele lor.

Bătăuşul cel răzbunător se răsuci şi cu un glonţ Sam îi zbură arma din mînă. Prietenul lui se ghemui în spatele biroului, dar scoase braţul pe lateral trăgînd orbeşte. Sam îl împuşcă în umăr, forţîndu-l să dea drumul la armă.

După ce Sam le dădu un picior pistoalelor, trimiţîndu-le departe de răniţi, Lyra le adună şi le puse pe birou. La colecţie adăugă şi pistolul lui Mahler.

Unul din atacatori ţipa că nu va putea niciodată să-şi mai folosească mîna.

— Mîna cu care tragi? întrebă Sam înveselit. Ce păcat!

Lyra se uita la celălalt. Avea un glonţ în umăr, dar faţa îi rămăsese ca de piatră. Dintre cei doi, îi trecu ei prin minte, el era cel mai periculos. Auzi paşi apropiindu-se şi se întoarse. Sam ieşi în hol şi îşi ridică insigna, pentru a fi văzută de cei trei poliţişti care veneau.

În cîteva minute fură înconjuraţi de ofiţeri de poliţie şi de medici. Lyra stătea în colţul micului birou, ca ei să poată trece pe lîngă ea. Bătăile accelerate ale inimii se potoliseră şi mîna nu-i mai tremura. Îşi observă

telefonul pe dușumea și își aminti de apelul la 911. Îl ridică și îl duse la ureche.

— E cineva acolo?

— Da, doamnă, sîntem aici.

— Ați înregistrat tot? Ați prins fiecare cuvînt spus de Mahler?

— Da, doamnă, sigur că da. Lyra putea să distingă zîmbetul în vocea operatoarei.

Sosise la fața locului și detectivul O'Malley, pe care acum Sam îl informa asupra amănuntelor. Ea aștepta ca Sam să-i spună și ei ceva, dar era prea ocupat și se purta ca și cum nici nu o văzuse. Ușa era blocată de oameni, așa că intră în sala de curs și apoi ieși în hol. Se întreba de ce Sam a reținut-o în birou, în loc să alerge în direcția aceasta. Se uită pe hol și primi răspunsul. Dacă s-ar fi întors în direcția aceea, ar fi ajuns în capătul fără ieșire. Dacă s-ar fi întors în partea cealaltă, ar fi alergat dincolo de birou și ucigașii ar fi avut o vizibilitate mai bună ca să tragă. N-ar fi reușit niciodată să ajungă la ieșire. Deci el a făcut o alegere bună,se gîndi ea. Împingînd-o în colțul acela și plasîndu-se în fața ei, Sam i-a salvat viața.

Lyrei îi trecu prin minte că va trebui să relateze cele întîmplate, de cel puțin două sau trei ori, însă doar un singur polițist i-a pus întrebări. Acesta i-a explicat că operatoarea de la 911 a auzit și a înregistrat fiecare cuvînt, așa că știau exact ce se întîmplase. Era liberă să se ducă acasă.

Sam tot mai vorbea cu O'Malley şi se simţi prost aşteptîndu-l. În mod clar, el adunase piesele mozaicului şi realizase că Mahler se afla în spatele treburilor oribile care avuseseră loc. Ce ar fi dacă l-ar aştepta şi el nu va spune decît: „Încîntat că te-am revăzut"?

Ce se va întîmpla atunci?

Nu mai aşteptă. Nici nu încercă să-şi ia cardurile de memorie şi rucsacul. Făceau parte din investigaţie. Îşi băgă telefonul în buzunar, se întoarse şi plecă.

Dar nu ajunse departe. Tocmai dăduse colţul din hol, cînd simţi două mîini puternice pe umerii ei.

41.

Sam nu-i lăsă timp să-i mulţumească pentru că i-a salvat viaţa.

— M-ai speriat de moarte, iubito. Vocea lui tremura de emoţie şi o strînse mai tare de umeri. Accentul lui era aşa puternic, încît suna ca şi cum n-ar fi părăsit niciodată Scoţia. I-a spus „iubito"? Înainte ca ea să poată scoate un cuvînt, o prinse în braţe şi o strînse cu forţă. Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva.

De abia putea să înţeleagă un cuvînt din ce-i spunea. Vorbea englezeşte, nu?

Un obraz îi era lipit de pieptul lui şi auzea cum îi bate inima. Lyra era încă cutremurată de încercarea prin care trecuse, dar în braţele lui puternice se simţea reconfortată.

— Promite-mi! o somă el.

— Da, indiferent ce, promit.

Îi ridică bărbia şi o sărută aproape cu sălbăticie. Limba i se strecură înăuntru şi depuse o asemenea pasiune în sărut, o asemenea disperare!

Lyra nu rezistă. Îşi înnodă braţele de gîtul lui, cu degetele răvăşindu-i părul, în timp ce îl săruta cu aceeaşi fervoare.

Cînd în final îi dădu drumul din braţe, o luă de mînă şi o trase după el.

— Hai să ieşim de aici. Mai calm acum, accentul lui nu mai era aşa puternic.

Afară, se adunase o mulţime de lume. Observînd carele de televiziune parcate dincolo de curtea pătrată a colegiului, Sam murmură o înjurătură.

O'Malley îi ajunse din urmă.

—Aveţi nevoie de escortă ca să ieşiţi de aici?

— Nu, răspunse Sam. Dar ocupă-te tu de ei. Şi făcu un semn spre cameramani.

— Da, sigur, răspunse O'Malley şi se îndreptă spre reporteri.

Aproape traversaseră curtea colegiului, fără să fie deranjaţi, cînd Carl îi observă şi o strigă pe Lyra pe nume. Toţi cei care îl auziră alergară spre Lyra şi Sam.

— E adevărat? Mahler e mort? întrebă Carl. Lyra dădu din cap afirmativ şi Carl se întoarse spre Sam. Ştiam că Mahler e un ticălos, dar nu mai aveam decît două ore cu el. Acum ce ne facem? Nu crezi că va trebui să reluăm întregul an de la început, nu-i aşa?

Înainte ca Lyra să răspundă, Eli interveni:

— Nu ai putut să aştepţi pînă cînd... Privirea lui Sam îl îngheţă şi se grăbi să plece din calea lor.

Sam nu-i mai adresă Lyrei nici un cuvînt, pînă nu ajunseră acasă.

— Împachetează ceva şi să plecăm de aici.

—Nu.

—Nu?

Sidney deschise uşa şi strigă:

— O, Dumnezeule! Apoi îmbrăţişînd-o pe Lyra: Eşti bine? O, Dumnezeule, repetă ea, dar de data aceasta se aruncă în braţele lui Sam. Am auzit că s-a tras, rosti ea în timp ce se retrăgea spre micuţa cameră de zi, pentru ca ei să poată intra. Am avut cel puţin douăzeci de explicaţii, dar m-am rugat să fii tu cel care ai tras, Sam.

—Lyra, începu Sam, de ce nu împachetezi ceva într-o geantă, în timp ce eu îi povestesc lui Sidney ce s-a întîmplat.

— Nu, rosti Lyra din nou.

Sidney se uita de la unul la altul, apoi îşi luă geanta şi cheile.

—Trebuie să plec să fac nişte comisioane. Ne vedem mai tîrziu. Şi dispăru.

— Uite ce ai făcut, zise Lyra acuzatoare. Ai făcut-o să plece din propria casă.

Sam o întoarse spre el.

— Care e problema ta?

— Nu mă duc nicăieri cu tine, ca apoi să mă părăseşti din nou. Nu vreau.

— Dar nu te părăsesc. Niciodată.

Tandreţea din ochii lui o făcu să-l creadă. Aproape.

— Pînă cînd? Sam, ştiu că nu poţi să suporţi să suferi din nou şi te înţeleg. Ţi-ai iubit soţia şi ai pierdut-o. Nu vreau să trec nici eu prin asta, dar....

Sărutul lui o opri. O ţinu strîns, în vreme ce-i şoptea la ureche.

— Nu vreau să mai fiu speriat, ca astăzi, niciodată. Ştiam că eşti cu Mahler şi jur că inima mea s-a oprit să mai bată. La dracu', Lyra, nu vreau să trăiesc fără tine. Mîinile lui îi cuprinseră obrajii în palme. Te iubesc, fetiţo.

Accentul îi revenise în forţă. Vocea lui era joasă, dar ea prinse esenţa celor ce-i spunea.

— Nu pot să mă mut la tine, Sam. Gigi ar....

— Bănuiesc că va trebui să mă însor cu tine, zise el cu nonşalanţă.

— Ce?!?

— Ai auzit bine.

Ea îi împinse mîinile deoparte.

—*Va trebui să te însori cu mine?*

El o prinse, înainte ca ea să poată pleca de lîngă el.

— Cînd voi avea inelul, am să pun un genunchi în pămînt şi am să te cer oficial, dar acum doar atîta: dragoste, te măriţi cu mine?

— Familia mea.... Nu vreau să-ţi pun în spinare o astfel de povară. Am responsabilităţi....

— Ştiu.... să o fereşti pe Gigi de fiul ei. Pot să te ajut la treaba asta.

— Şi părinţii mei.... Tot timpul vor provoca necazuri. Nu pot să-i schimb. Obişnuiam să cred că aş putea, dar....

— Fraţii tăi şi cu mine te vom ajuta în problema lor.

— O, Doamne, fraţii mei. Nu vei fi suficient de bun pentru mine. Asta vor spune.

— Nici *nu* sunt destul de bun pentru tine, iubire, dar tot am să mă însor cu tine.

— Părinţii tăi sînt diplomaţi. Ai mei sînt doar voiajori. Sam îi descheia încet bluza. Ea îşi muşcă buza inferioară gîndindu-se la diferenţa dintre familiile lor. Am bani, zise ea. Un punct în favoarea ei.

Sam o ridică în braţe şi o duse în dormitor. O puse în picioare şi încet o dezbrăcă, făcînd o pauză doar atît cît să-şi scoată şi el hainele.

Lyra rosti cu răsuflarea tăiată:

— Dacă trebuie, am să-mi folosesc toţi banii ca să lupt împotriva oamenilor ăstora. Cinstit, părinţii mei continuă să găsească noi avocaţi.... Sam îi săruta ceafa. Îi plăcea felul cum mirosea, felul cum se simţea, totul în legătură cu ea. Avocaţii costă aşa mult.... continuă ea.

— Ştiu. Şi eu sînt avocat., zise el şi sărutările îi coborîră spre sîni.

Sam urmărise să o distragă şi ea nu-şi mai putu aminti ce încercase să spună.

Căzură pe pat şi făcură drgoste. Sam încercă să nu se grăbească, dar ea devenise aşa de dornică, încît el nu mai putu să se abţină. După ce amîndoi

ajunseră la orgasm şi fură mulţumiţi, îi declară că şi ea îl iubeşte.

Mai tîrziu, după ce s-au îmbrăcat, Sam îi spuse să se aştepte la sute de reporteri.

— Cursul lui Mahler era singurul meu curs de mîine. Pentru că nu îl voi mai avea, cred că aş vrea să merg acasă.

— La San Diego?

— Da. Crezi că poliţia are nevoie de mine aici?

— Nu. Am să vorbesc cu O'Malley.

După ce i-a lăsat lui Sidney un bilet şi a împachetat ceva într-o geantă mică, au pornit la drum. Trafic nu prea era şi, de abia după ce au trecut de intersecţia care se îndrepta spre parcul Paraiso, îşi aminti Lyra că aparatul continua să fotografieze.

— O'Malley va trimite acolo o echipă, ca să dezgroape cadavrul nevestei lui Mahler. Sînt sigur că va trebui să sape şi în grădiniţa aia.

— Aparatul meu de luat vederi.....

— I-am spus unde se află. Îl va lua el. Întinse mîna şi o luă pe a ei. Îmi imaginez că Flynn a fost ridicat, pentru o conversaţie simpatică şi îndelungată, adăugă el.

— O să primesc înapoi cărţile alea de la tîrgul din curte?

— S-ar putea. Ce intenţionezi să faci cu ele?

— Cred că le voi vinde la licitaţie, pentru biserica părintelui Henry. Au nevoie disperată de bani. Bingo nu acoperă toate facturile.

El zîmbi.

— Ai o inimă bună, Lyra Prescott.

Trecură cîteva minute într-o liniște confortabilă, apoi ea reluă:

— Nu pot să cred că nu tîrgul din curte a stîrnit totul. Am fost așa de sigură că oamenii încercau să mă ucidă, din cauză că luasem ceva. Nu l-aș fi suspectat niciodată pe Mahler.

— Privește totul așa: dacă Merriam ar fi știut în mod cert că ai DVD-ul, sînt sigur că ar fi încercat să te ucidă.

— Și se presupune că asta trebuie să mă facă să mă simt mai bine? rîse ea.

— Ar fi trebuit să-l fi depistat pe Mahler mai curînd. Aproape te-am pierdut și eu....

— Ai sosit la timp, îi aminti ea.

Discutară despre Mahler și încercările lui de a o face să nu mai fotografieze parcul orientînd-o spre competiția privind filmul despre copii.

— Bănuiesc că nu mai trebuie să mă grăbesc să fac filmul acum, zise ea.

— De ce?

— L-ai împușcat pe profesor și asta a diminuat destul de mult șansa de a-mi susține filmul.

— Sînt absolut sigur că nu regret că l-am împușcat.

— Nici mie nu-mi pare rău. N-ai avut de ales. Cînd intrară în garajul casei lui Gigi, Lyra adăugă: așteaptă pînă ai să vezi camera de panică.

— E cu adevărat o cameră de panică?

— Un perete e ranforsat cu metal, aşa că glonţul nu-l poate pătrunde, dar numai un perete. Nu a avut motiv să mai facă unul la fel. Funcţionează.

Cînd o văzu, Sam fu impresionat de construcţie.

— Întotdeauna ai vrut să te ascunzi de rude, iată locul.

— Îmi place casa asta. E confortabilă.

— Putem să o reţinem, promise el. Aş putea să încerc să mă transfer aici, pentru o perioadă de timp.

— Apoi?

—Vom rezolva totul şi ne vom duce acasă.

Lyrei îi plăcea ideea de a păstra casa lui Gigi. Fraţii ei ar fi avut un loc la oraş unde să stea şi Gigi poate că ar fi vrut să revină aici în vacanţă, departe de căldura din Texas.

Gigi va fi încîntată de căsătorie. Îl va adopta imediat pe Sam şi nu va mai trebui să fie îngrijorată pentru nepoata ei.

— Sînt epuizat, zise Sam întrerupîndu-i gîndurile. Şi cu asta o ridică şi o duse în pat. Adormiră cu picioarele înlănţuite.

În după-amiaza următoare, sună O'Malley. Sam rămase multă vreme la telefon şi cînd închise, îi zîmbi Lyrei spunînd:

— O pisică.

— Pardon?

— În grădiniţă au găsit scheletul unei pisici. Se pare că toate florile acelea frumoase făceau parte dintr-un memorial dedicat unei pisicuţe.

Lyra fusese sigură că povestea grădiniţei era romantică. Luă o sticlă de apă din frigider şi să duse pe leagănul de pe verandă. Sam o urmă.

— O pisică, hm? Lyra scutură din cap.

— Ei bine, mai era şi un cadavru de femeie îngropat alături, aparent fosta doamnă Mahler.

—Washington-ul nu seamănă cu aşa ceva, nu-i aşa? Va trebui să mă obişnuiesc să locuiesc acolo.

— Nu vom locui la Washington, sublinie el.

Ea se ridică pentru a-l înfrunta.

— Dar ai spus....

— Am spus că ne ducem acasă. Zîmbi în timp ce o înconjură cu braţul şi o trase mai aproape. Are să-ţi placă Highlands.

42.

Milo şedea la bar sorbind o bere rece, în timp ce privea cu atenţie la televizor. Se transmiteau ştirile de la ora unsprezece şi o văzu pe Lyra Prescott ieşind dintr-o clădire condusă de un bărbat, pe care reporterul îl identifică drept agent FBI.

—Vezi femeia aia frumoasă de la televizor? îl întrebă el pe bărbatul care stătea lîngă el. Cînd omul nu răspunse, Milo îl înghionti şi adăugă: a trebuit să o rup cu ea. Era singurul mod de a mă asigura că rămîne în siguranţă.

Străinul, beat şi cu ochii împăienjeniţi, îl bătu pe Milo pe umăr.

— Ai făcut ce trebuia, amice, bolborosi el.

— Nu m-am uitat la ştiri în mod regulat, i se adresă noului său prieten, dar sînt încîntat că m-am uitat în seara asta. Ştii, am renunţat la tot pentru ea. Dar nu regret, pentru că, aşa cum ai spus şi tu, a trebuit să fac ceea ce trebuia. Acum, nu am serviciu. Mă gîndesc să mă apuc de alt fel de afaceri, ceva mai puţin stresant.

Nu-i venea să creadă că Merriam era la închisoare, ca şi Charlie şi Stack. Tot timpul avusese convingerea că ei se aflau în spatele intrării prin efracţie şi al împuşcăturilor. Ei bine, nu poţi avea totdeauna dreptate.

— În altă ordine de idei, continuă ştiristul, pe cînd Milo îşi comanda a doua bere, consilierul Bill Jackson şi-a dat demisia, astfel încît să-şi poată formula apărarea împotriva acuzaţiilor. Consilierul a fost inculpat.

Milo încetă să mai asculte.

— Dacă demisionează consilierul, se pare că va rămîne o funcţie disponibilă. Se scărpină în barbă. Iată ce pot să fac. Politică. Intru în politică.

Prietenul lui îl bătu din nou pe umăr.

— Eşti născut, amice. Eşti născut pentru aşa ceva.

EPILOG

Sam şi Lya se căsătoriră în biserica *St.Agnes*. Părintele Henry oficie slujba cu mare bucurie.

Lyra considerase că va fi o treabă de mică anvergură, dar după ce lista cu oaspeţi fu completă, biserica San Diego deveni neîncăpătoare pentru familie, prieteni şi, conform lui Sideny, pentru o adevărată protipendadă politică şi din diplomaţie, inclusiv ambasadori şi alţi demnitari.

Atît slujba cît şi recepţia de la hotelul *Coronado* s-au desfăşurat perfect. Lyra şi-a închipuit că probabil din cauză că mama şi tatăl ei au declinat invitaţia. Cînd Lyra i-a comunicat mamei că Sam a cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat, reacţia mamei nu a constituit o surpriză:

—Vai, Lyra, la ce naiba te-ai gîndit? După cum arăţi, ai fi putut să iei ceva mai bun decît un agent FBI. Sigur că umblă după banii tăi....

Reacţia tatălui n-a fost mult mai bună.

— Probabil că te iubeşte, dar ca să fii sigură că nu umblă după banii tăi, cred că ar trebui să studiezi ideea să-mi transferi mie conturile tale. Trebuie să te

asiguri că valorile vor rămîne în familia Prescott, desigur, aşa că dacă.....

Cînd Lyra refuză, urmă o altercaţie. Se termină cu ameninţarea că părinţii ei vor boicota nunta, dar în ciuda tacticilor lor de constrîngere, ea şi-a menţinut poziţia şi nu a cedat.

Se prefăcu că nu-i pasă, dar realitatea era că a fost stînjenită de faptul că nu tatăl ei şi-a condus fiica la altar, pentru că nu a fost plătit pentru asta. Owen şi Cooper au fost scandalizaţi de comportamentul părinţilor lor, dar nu surprinşi.

Owen a ţinut locul tatălui. Sidney a fost prima ei domnişoară de onoare, însoţită spre altar de Cooper. O verişoară şi două prietene din Texas au fost celelalte domnişoare de onoare. Cavalerul de onoare al lui Sam a fost vărul lui, Tristan, iar Jack şi Alec au fost naşii. În afară de fotograful oficial al nunţii, curtea bisericii era plină de fotografi de la ziare şi reviste imortalizînd elegantul eveniment.

Lyrei îi plăcură părinţii lui Sam, care erau total opuşi alor ei. Au fost amabili şi generoşi şi au primit-o în familie cu braţele deschise. S-au oferit să dea o recepţie pentru ea şi Sam în Highlands, astfel încît prietenii lor scoţieni şi familia să le poată ura bun venit. Gigi promise să participe.

Sam şi Lyra îşi petrecură luna de miere în casa din San Diego. N-au dispus decît de trei zile, înainte ca Lyra să fie nevoită să se întoarcă la Los Angeles pentru ceremonia înmînării premiilor. Înscrierea ei în

competiţia pentru Premiul *Dalton* a fost descalificată în ultimul semestru, deoarece după moartea lui Mahler n-a mai avut sponsor. Totuşi, continuă să lucreze la filmul despre copii şi cu ajutorul bunăvoinţei altui profesor se înscrise în următorul semestru. A cîştigat primul loc. Apoi a primit multiple oferte de la companii producătoare, din Los Angeles şi New York, dar le-a refuzat pe toate. Lyra nu voia să lucreze pentru nimeni. Îi plăcea libertatea de a scrie scenariul şi a-şi regiza propriile filme şi îi dădu prin cap să continue subiectul despre copii, transformînd filmul într-un serial. Putea să lucreze oriunde, ceea ce era mare noroc, deoarece trei luni mai tîrziu Sam o duse acasă la el, în Highlands.

Soţul ei era plin de surprize.

Prima surpriză a fost că aşa zisa casă era un castel. Fusese construit cu secole în urmă şi era magnific, dar rece şi cam neprimitor. Din fericire, micul lor apartament de la nivelul al doilea era intim şi încîntător. Proprietatea, sau ferma cum îi plăcea lui Sam să-i spună, era locul cel mai frumos pe care îl văzuse ea vreodată.

A doua surpriză a fost că Sam moştenea două titluri. În calitate de proprietar de moşie, era Lordul Kincaid, apoi se afla în prima linie pentru a deveni Conte de Cairnmar.

A treia surpriză a fost cea mai uluitoare pentru Lyra. Dulcele şi iubitorul ei soţ se transformă într-un atacant brutal, pe terenul de rugby.

Stînd lîngă părinţii lui, pe o colină, Lyra urmărea cu mare emoţie un meci între echipa lui Sam şi una din oraşul alăturat. La o fază a jocului, cînd îl văzu pe Sam ieşind dintr-o grămadă de bărbaţi uriaşi şi musculoşi, îşi apucă socrul de braţ.

— Pur şi simplu e zdrobit.....? Cotul lui a.....?

Tatăl lui Sam, văzîndu-i privirea oripilată, o bătu cu simpatie pe genunchi.

— Ştii ce se spune despre rugby? Că e un joc de huligani jucat de gentlemeni. Nu-ţi fie teamă, e bine, draga mea.

Dînd din cap, se întoarse să-şi privească din nou bărbatul. Era acoperit de noroi şi uniforma îi era stropită de sînge, despre care nu credea că-i aparţine lui. Coechipierii lui erau la fel de bumbăciţi. Totuşi, ceea ce găsi cel mai uimitor, fu că odată meciul terminat, ambele echipe au rîs şi continuară să rîdă, în timp ce se trăgeau unul pe altul afară din teren.

Sam o văzu în mulţimea spectatorilor şi îşi croi drum spre ea. Avea o tăietură deasupra sprîncenei şi era plin de noroi din cap pînă-n picioare. Fără să-i pese că era îmbrăcată cu o bluză albă, îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi îl îmbrăţişă. Dar pentru Sam asta nu era suficient. O sărută pasional, ignorînd chicotelile coechiperilor lui.

Cînd s-a oprit pentru a-şi trage sufletul, zise:

— Acesta e modul în care un soţ trebuie să-şi salute soţia, cînd se întoarce acasă.

Roşind din cauza celor ce-i ascultau, ea completă:

— Erai la sute de metri depărtare de mine.

— Exact, răspunse el şi o sărută din nou.

Ea se sprijini de umărul lui.

— Mă simt uşurată că eşti încă teafăr.

— E doar un sport, dulceaţă.

Un sport? Aşa numeau ei sălbăticia la care fusese martoră, sport?

—Trebuie să fie chiar aşa de brutal? Nu vreau să fii rănit.

El rîse.

— Cîteva tăieturi şi vînătăi neînsemnate nu mă vor ucide. Îşi luă sacul de pînză, îi înconjură umerii cu braţul şi se îndreptară spre maşina lor. Azi dimineaţă am primit un telefon de la FBI, continuă el. Vor să mă duc mîine la Washington, ca să fiu consultat într-un caz. Voi pleca imediat ce se va crăpa de ziuă. Vrei să vii cu mine?

— Nu pot, răspunse ea. Mîine trebuie să fac o vizită la şcoala Cairnmar, ca să filmez ceva pentru noul meu serial.

— Atunci bănuiesc că va trebui să-ţi spun la revedere la noapte. Îi privi cu pasiune fiecare centimetru din trup şi apoi adăugă: de fapt, dacă eşti de acord, am să-ţi spun la revedere cît e noaptea de lungă.

În timp ce Lyra aştepta lîngă maşină ca Sam să-şi bage echipamentul de rugby în portbagaj, se uită în jur. Se afla pe un teren mărginit pe o parte de un rînd de căsuţe ciudate de ţară, din piatră, iar de cealaltă

parte de o pășune punctată de oi. La distanță se vedeau magnificii munți ai Haighlands-ului. Ce diferit era totul de locul unde se aflase ea cu mai puțin de un an în urmă. Datorită lui Sam, totul era nou, emoționant și minunat.

El se întoarse și îi zîmbi, iar inima ei se topi de dragoste.

Viața alături de Sam se pare că va fi plină de surprize.

SFÎRȘIT

Julie GARWOOD este autoarea a numeroase bestseller-uri din New York Times, romane care au cucerit zeci de milioane de cititori: Foc şi Gheaţă, Muzica umbrei, Căsătorie aranjată, Prinţul fermecător, Doamna leului, Dorinţă rebelă, Trandafiri pentru ea, Soţie pentru altul, etc.

Indiferent dacă e vorba despre un roman de suspans ce te înfioară, sau de un antrenant roman istoric de dragoste , Julie Garwood imaginează poveşti magnifice, împletite cu pasiune, intrigă şi tandreţe.

„Ni meni nu combină suspansul viaţă-moarte cu dorinţa înflăcărată mai bine decît Julie Garwood. În Flăcările iubirii, această combinaţie arde mai strălucitor ca oricînd, menţinînd vii acţiunea şi pasiunea, pînă la incredibilul şi de neuitat final."
New York Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-679-516-9
9 789738 991569